ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

Ἔτος Ἱδρύσεως 1964 Τρίτη Περίοδος Σεπτέμβριος- Ὀκτώβριος 1990 Ἀριθμός Τεύχους 24-25

«Ἡ Παρθένος καί τό Βρέφος.»

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ
5 CRAVEN HILL, LONDON W2 3EN TELEPHONE: 071-723 4787

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΗΡΥΞ

Ἔτος Ἱδρύσεως 1964
Τρίτη Περίοδος
Ἀριθμός Τεύχους 24-25

Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος
1990

Ἐτησία Συνδρομή £10

Διευθύνεται ἀπό
Συντακτική Ἐπιτροπή

5 CRAVEN HILL
LONDON W2
TEL.: 071-723 4787

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα

Ἐξώφυλλο:

«Ἡ Παρθένος καί τό Βρέφος» Ἀπό μωσαϊκό τοῦ 12ου αἰῶνα τῆς Ἁγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως. Σήμερα βρίσκεται στό Μουσεῖο τῆς Πόλης μαζί μέ τόσους ἄλλους ἀνεκτίμητους θησαυρούς τῆς Βυζαντινῆς Ἐποχῆς. Παρίστανε ἐπίσης καί τόν Αὐτοκράτορα Ἰωάννη Β' Κομνηνό καί τήν Αὐτοκράτειρα Εἰρήνη νά περιστοιχίζουν τήν Παναγία καί τό Θεῖο Βρέφος.

ORTHODOX HERALD

OFFICIAL PUBLICATION OF THE ARCHDIOCESE
OF THYATEIRA AND GREAT BRITAIN

5 Craven Hill, London W2 Telephone: 071-723 4787
First Published 1964 Third Period September - October 1990 No. 24-25

Τριάντα ένα χρόνια διακονίας στήν Ομογένεια Μ. Βρετανίας (1959-1990).
Είκοσι χρόνια Αρχιερέας (1970-1990). Έτη πολλά καί καρποφόρα, Σεβασμιώτατε.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

Γεννήθηκε στο σημερινό Τουρκοκρατούμενο χωριό Μαραθόβουνος, της Επαρχίας Αμμοχώστου Κύπρου, στίς 28 Οκτωβρίου 1928. Ήταν το ένατο καί τελευταίο παιδί της πολυμελούς οικογένειας του γεωργού και οικοδόμου Θεοχάρη και της Μαρίας Χατζηττοφή (το γένος Κυριάκου Κόρονου από την Αγκαστίνα).

Μετά τη συμπλήρωση των εγκυκλίων μαθημάτων στο Δημοτικό Σχολείο του χωριού του, ο δωδεκαετής Γρηγόριος μπήκε μαθητευόμενος στο υποδημοτοποιείο του επ' αδελφή γαμπρού του, Ανδρέα Ορθοδόξου, όπου και εργάστηκε για τα επόμενα 8 χρόνια.

Σε ηλικία 20 χρονών αποφασίζει να φοιτήσει σε Σχολή Μέσης Παιδείας, γι' αυτό κι' εγγράφεται, το 1949, στην Ανωτέρα Εμπορική Σχολή Λευκονοίκου, η οποία ήταν τότε πεντατάξια, γενόμενος δεκτός στη δεύτερη τάξη.

Το 1951 μετεγγράφεται στο Παγκύπριο Γυμνάσιο Λευκωσίας, αφού προηγουμένως είχε καρεί Μοναχός. Αργότερα χειροτονήθηκε Διάκονος (την Κυριακή της Πεντηκοστής, 24 Ιουνίου 1953), από τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο Γ'. Απεφοίτησε από το Γυμνάσιο το 1954, οπότε και μετέβη για σπουδές στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Μετά το πέρας των πανεπιστημιακών του σπουδών, τον Απρίλιο του 1959, διορίζεται εφημέριος στον Ιερό Ναό Αγίων Πάντων Λονδίνου. Ευθύς μετά την άφιξή του στο Λονδίνο χειροτονήθηκε σε Πρεσβύτερο από τον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων Αθηναγόρα Καββάδα, την Κυριακή των Βαΐων, 26 Απριλίου 1959.

Το 1964 διορίζεται Πρωτοσύγκελλος της Αρχιεπισκοπής Θυατείρων. Στις 26 Νοεμβρίου 1970 εκλέγεται Επίσκοπος από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Και στις 12 Δεκεμβρίου του ιδίου έτους χειροτονείται Επίσκοπος Τροπαίου, προεξάρχοντος του Αρχιεπισκόπου Θυατείρων Αθηναγόρα Κοκκινάκη. Την επόμενη της χειροτονίας του αναλαμβάνει την επιστασία, οργάνωση και διοίκηση των Ναών της Παναγίας και του ομωνύμου Αγίου της Κοινότητος Αποστόλου Βαρνάβα στο Wood Green του Βορείου Λονδίνου.

Στις 16 Απριλίου 1988 εκλέγεται παμψηφεί από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας.

ΑΠΟ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΟΥΝΙΤΩΝ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατόπιν ἐκκλήσεως τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί πάσης Ρωσσίας 'Αλεξίου πρός τήν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. Δημήτριον, ἡ 'Αγία καί 'Ιερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἠσχολήθη μέ τό θέμα τῆς βιαίας καταλήψεως ὑπό τῶν Οὐνιτῶν τοῦ 'Ιεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου ἐν Lvov Οὐκρανίας καί τῆς ἐν συνεχείᾳ ἐπισήμου ἀποδόσεως αὐτοῦ εἰς τούς Οὐνίτας ὑπό τῶν ἀρχῶν τοῦ Περιφερειακοῦ Σοβιέτ τοῦ Lvov.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον κατόπιν διεξοδικῆς μελέτης τοῦ θέματος τούτου:

1. ἐκφράζει τήν βαθεῖαν λύπην του διά τήν συνεχιζομένην ἀπαράδεκτον τακτικήν τῶν Καθολικῶν τῆς Οὐκρανίας 'Ανατολικοῦ ρυθμοῦ καταλήψεως διά τῆς βίας ἱερῶν ναῶν χρησιμοποιουμένων μέχρι σήμερον ὑπό τῶν 'Ορθοδόξων,

2. ἐκφράζει τήν ἀπογοήτευσίν του διότι παρόμοιαι πράξεις γίνονται καί μετά τήν ἐπελθοῦσαν συμφωνίαν ὅπως τετραμερής 'Επιτροπή ἐξ ἀντιπροσώπων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τοῦ Βατικανοῦ, τῆς Οὐκρανικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας καί τῆς Οὐκρανικῆς 'Ελληνοκαθολικῆς 'Εκκλησίας ἐπιλαμβάνηται τοιούτων ἀνακυπτόντων ζητημάτων καί ἀναζητῇ εἰς αὐτά λύσιν συνᾴδουσαν πρός τό νέον κλῖμα τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν 'Εκκλησιῶν 'Ορθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς,

3. ἐκφράζει τήν βαθεῖαν ἀνησυχίαν του ὅτι ἡ συνέχισις τοιούτων ἀντιχριστιανικῶν πράξεων θά ἔχῃ ἀμέσους ἀρνητικάς ἐπιπτώσεις ἐπί τῶν ὡς ἄνω σχέσεων καί ἐπί τῆς πορείας τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῶν δύο 'Εκκλησιῶν, ὡς ἤδη ἐδήλωσε δι' ἐπί τούτῳ 'Αντιπροσωπείας αὐτοῦ πρός τήν 'Εκκλησίαν Ρώμης κατά τόν Μαΐον ἐ.ἔ.,

4. κάμνει ἐπείγουσαν ἔκκλησιν πρός τήν Αὐτοῦ 'Αγιότητα, τόν Πάπαν, ὅπως ἐπέμβῃ ἀμέσως καί προσωπικῶς παρά τοῖς ἐπισκόποις τῆς Οὐκρανικῆς 'Ελληνοκαθολικῆς 'Εκκλησίας καί ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτῶν τήν τήρησιν τῆς κοινῆς αὐτῶν ἐν Ρώμῃ συμφωνίας τοῦ παρελθόντος 'Ιουνίου ὅπως οἱ πιστοί αὐτῶν ἐν Οὐκρανίᾳ διάγωσι μετά τῶν 'Ορθοδόξων ἐν πνεύματι οἰκουμενικῆς ἀδελφοσύνης καί συνεργασίας,

5. ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι καί αἱ πολιτικαί ἀρχαί τῆς Οὐκρανίας θά συμπεριφέρωνται ἀντικειμενικῶς καί μέ γνώμονα τήν εἰρήνην καί τήν συνεργασίαν μεταξύ ὅλων τῶν κατοίκων αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως θρησκείας ἤ δόγματος, ἐπί τῷ κοινῷ ἀγαθῷ,

6. δηλοῖ ὅτι εἶναι πλήρως ἀλληλέγγυον πρός τήν ἀδελφήν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν τῆς Ρωσσίας ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ καί ὅτι προσεύχεται ὑπέρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς λογικῆς, τῆς κατανοήσεως, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων καί μεταξύ ὅλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως.

'Εν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 8η Σεπτεμβρίου 1990

'Εκ τῆς 'Αρχιγραμματείας τῆς 'Αγίας καί 'Ιερᾶς Συνόδου.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1990-1991

'Αγαπητοί μας,

«'Εν οἱωδήποτε τόπῳ καί οἱαδήποτε περιπτώσει εὑρεθῶ θέλω καταστῆ χρήσιμος εἰς τό ἐμόν Ἔθνος, θέλω ἀπαλλάξη αὐτό ἐκ τῆς ἀμαθείας καί θέλω χορηγήση εἰς αὐτό τάς κλεῖς τῆς 'Επιστήμης». (Νικηφόρος Θεοτόκης).

Μεγάλη ὄντως ἡ εὐθύνη μας, σάν πνευματική ἡγεσία τῆς 'Ομογένειας Μ. Βρετανίας, στόν τομέα τῆς προβολῆς καί μεταδόσεως τῆς 'Ελληνοχριστιανικῆς Παιδείας στίς χιλιάδες τῶν παιδιῶν καί τῶν νέων πού ἀνήκουν στή δεύτερη καί τρίτη γενεά τῶν 'Αποδήμων μας. Καί ἡ εὐθύνη αὐτή γίνεται ἀκόμα πιό ἐπιτακτική, ὅταν ἀναλογισθοῦμε ὅτι ἀνά τούς αἰῶνες τό Γένος μας στηρίχθηκε, γιά τήν πρόοδο καί τήν ἐπιβίωσή του, στίς ἀνανεωτικές δυνάμεις τῆς Διασπορᾶς καί στήν πολύτιμη συμβολή τῶν ξενιτεμένων παιδιῶν του πού ζοῦσαν σέ χῶρες μακρινές, ἀλλά πού ποτέ δέν ξεχνοῦσαν τίς ρίζες τους καί τή χώρα τῶν Προγόνων τους.

'Ο Νικηφόρος Θεοτόκης, ἀπό τά σοφά διδάγματα τοῦ ὁποίου ἐπιλέξαμε τό πιό πάνω ρητό γιά νά προλογίσουμε τήν παροῦσα ἐγκύκλιο, ὑπῆρξε κι αὐτός ἕνας ἀπό τούς κορυφαίους ἐκείνους ἀπόδημους, οἱ ὁποῖοι, μέ τά ἔργα καί τά παραδείγματα τοῦ βίου καί τῆς δραστηριότητάς τους, ὄχι μόνον εἶχαν φωτίσει τούς ξενιτεμένους ἀδελφούς τους στό δρόμο τοῦ Θεοῦ καί τῆς Πατρίδας, ἀλλά καί εἶχαν συμβάλει ἀποφασιστικά στήν ἀναγέννηση τοῦ Ἔθνους καί στήν τελική του νίκη ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους καί τῆς δουλείας. Καί τοῦτο, γιατί εἶχαν κατανοήσει τήν κοσμοσωτήρια δύναμη τοῦ μεγάλου μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν ἀξιῶν πού ἐμπεριέχονται στίς παραδόσεις καί τίς ἀρχές τῆς 'Ιστορίας τοῦ Γένους μας.

'Η 'Ομογένεια τῆς Μ. Βρετανίας, πού ἀποτελεῖ ἕνα ἀπό τά πιό δυναμικά κομμάτια τοῦ Οἰκουμενικοῦ 'Ελληνισμοῦ καί τῆς 'Ορθοδοξίας, ἔχει πολλά νά διδαχθεῖ ἀπό τήν ἱστορία τῆς 'Ελληνορθόδοξης Διασπορᾶς. Ἔχει ὅμως καί ἡ ἴδια ἕναν τέτοιο καί τόσο ὑπέροχο δυναμισμό ὥστε ὅταν τόν καλλιεργήσουμε καί τόν ἀξιοποιήσουμε κατάλληλα, τότε ὄχι μόνο ἐμεῖς ὡς 'Απόδημοι θά δικαιούμαστε νά ὑπερηφανευόμαστε, ἀλλά καί ἡ Πατρίδα μας θά προσβλέπει σ' ἐμᾶς μέ ἐμπιστοσύνη γιά τό μέλλον. Θά μᾶς καμαρώνει δέ γι' αὐτά πού ἔχουμε ἐπιτύχει, ἀλλά πιό πολύ γιά ὅσα θά μπορέσουμε νά προσφέρουμε στούς ἑαυτούς μας καί στό Γένος μας.

Τά γράφω αὐτά μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἔναρξης τῶν μαθημάτων στά σχολεῖα μας γιά τή νέα Σχολική Χρονιά. Γιατί τό Σχολεῖο εἶναι ἕνα ἀπό τά πολλά δημιουργήματα τοῦ 'Απόδημου 'Ελληνιμοῦ. 'Αποτελεῖ δέ μιά ἀπό τίς πολυτιμότερες κυψέλες τοῦ Παροικιακοῦ 'Ελληνισμοῦ, μέσα στίς ὁποῖες πρέπει νά καλλιεργεῖται καί νά χαλκεύεται ὁ χαρακτήρας τῶν παιδιῶν μας, ὥστε νά διασφαλίζεται ἡ συνέχεια τῶν παραδόσεων καί τῶν προαιωνίων ἀξιῶν τοῦ Ἔθνους καί τῆς 'Εκκλησίας μας.

Τό 'Ελληνικό Σχολεῖο τῆς ξενιτειᾶς, - τό ὁποῖο οἱ 'Απόδημοι δημιουργοῦν καί συντηροῦν μέ μεγάλες θυσίες ἀλλά καί μέ πολλή ἀγάπη κι ἐνθουσιαμό, - ὀφείλει ν' ἀποτελεῖ ἐπίσης τή χρυσῆ ἐκείνη γέφυρα πού νοερά (ἀλλά καί στήν πράξη) θά μεταφέρει τίς νέες γενεές τῆς 'Ομογένειας στίς πατρογονικές τους ἑστίες γιά ν' ἀναβαπτίζονται συνεχῶς καί καρποφόρα μέσα στά νάματα πού διαφυλάσσει ζωντανά ἡ Γενέτειρά μας. 'Η μεταφορά ὅμως αὐτή, γιά νά ἔχει ἀγλαούς καρπούς καί συνέπεια, εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποκτήσει ἀμφίδρομη διάσταση. 'Η 'Ομογένεια δηλαδή θ' ἀνανεώνεται συνεχῶς διατηρώντας τίς ρίζες της βαθιά χωμένες στό εὔφορο ἔδαφος τῆς Πατρίδας καί τῆς 'Ιστορίας της, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ Γενέτειρα θ' ἀνανεώνεται κι αὐτή συνεχῶς ἀπό τήν ἐπαφή της μέ τ' ἀπόδημα βλαστάρια της. Αὐτά, ζώντας καί προοδεύοντας σέ χῶρες ξένες, ἀλλά πολιτιστικά καί οἰκονομικά πολύ προηγμένες, ἔχουν τήν εὐκαιρία ἀλλά καί τό καθῆκον νά τρυγοῦν, σάν ἀκούραστες μέλισσες, τό νέκταρ ἀπό τή δεύτερή τους Πατρίδα. Νά ὁπλίζονται πνευματικά καί ὑλικά καί ἔτσι, αὐτάρκεις καί αὐτοδύναμοι, νά δύνανται νά συμβάλουν θετικά κι ἀποφασιστικά στήν προκοπή καί στήν ἄνοδο τῆς γῆς τῶν προγόνων τους, ἀλλά καί τοῦ τόπου καί τῆς Κοινωνίας μέσα στήν ὁποία ζοῦμε. Καί ὅπου βρίσκουμε ἀσφάλεια καί κατανόηση καί παίρνουμε θάρρος γιά νά ὄχι μόνο νά ἐπιβιώσουμε ἀλλά καί νά διακριθοῦμε.

Αὐτή τή σημασία ἐμπεριέχουν οἱ πιό πάνω λόγοι τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη. 'Αλλά γιά νά καταστεῖ δυνατή ἡ ὑλοποίησή τους πρέπει τό Σχολεῖο τῆς 'Ομογένειας ν' ἀποβλέψει σέ τρεῖς βασικούς στόχους: Τήν 'Ελληνομάθεια. Τή Χριστομάθεια. Καί τήν Πατριδογνωσία. Πρέπει ὅμως ἐπίσης, - καί αὐτό εἶναι ἀσφαλῶς αὐτονόητο,- νά καταβληθεῖ καθε προσπάθεια ἀπό μέρους ὅλων μας, ὥστε νά μήν ὑπάρξει κανένα παιδί πού νά μήν φοιτᾶ σέ Παροικιακό Σχολεῖο. 'Οφείλουμε ὅλοι μας νά προβληματιστοῦμε σοβαρά καί ν' ἀναλάβουμε μιά ἄμεση πρακτική σταυροφορία πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις γιά νά διαφωτιστοῦν καί τά παιδιά, ἀλλά κυρίως οἱ γονεῖς: Ὅτι εἶναι ἐθνικά, κοινωνικά καί πολιτιστικά ἀπαράδεκτη καί ἐπικίνδυνη ἡ τυχόν ἀδιαφορία γιά τό 'Ελληνικό Σχολεῖο, στό ὁποῖο παρέχεται ἡ εὐκαιρία στά παιδιά μας ν' ἀποκτήσουν τό μεγαλύτερο ὅπλο τῆς ζωῆς τους: τήν αὐτογνωσία καί τή δύναμη τῆς 'Ελληνικότητας καί τῆς 'Ορθοδοξίας, τή γλῶσσα καί τήν πολιτιστική κληρονομιά τῶν προγόνων μας, τή συνειδητή, τέλος, συμμετοχή μας στή διαιώνιση τῶν ἀνεκτίμητων ἀξιῶν μέ τίς ὁποῖες ἔχει ἐμπλουτίσει τήν ἀνθρωπότητα ὁ 'Ελληνορθόδοξος Πολιτισμός μας.

Ἄς ἀνακηρύξουμε λοιπόν ὅλοι μας τήν τελευταία δεκαετία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα σάν τήν περίοδο ἐκείνη, μέσα στήν ὁποία ἡ 'Ομογένεια θά ἐπιδιώξει καί θά πετύχει: τή διάδοση τῶν 'Ελληνικῶν Γραμμάτων, τῆς Θρησκείας καί τῆς 'Ιστορίας μας σέ ὅλα τά στρώματα τοῦ Λαοῦ μας, ἀλλά καί μέσα στό κάθε σπίτι πού διαμένουν συμπατριῶτες μας. 'Ιδιαίτερα πρέπει νά καταβληθεῖ συντονισμένη προσπάθεια γιά τή βαθύτερη γνώση καί τήν ἀγάπη τῆς θείας Λατρείας καί τῆς Λειτουργίας τῆς 'Εκκλησίας μας. 'Η οἰκείωση, ἰδιαίτερα τῆς νέας Γενεᾶς τῶν 'Αποδήμων, μέ τήν θεία Λειτουργία - ἐκτός τῶν πολλῶν ἄλλων ὠφελημάτων - θά φανεῖ στό μέλλον ποιοτικά χρήσιμη καί, ὁπωσδήποτε, καλλιεργεῖ σέ βάθος τό χαρακτῆρα καί συμβάλλει θετικά στήν ἑνότητα τοῦ Λαοῦ μας. 'Η ἑνότητα τῆς 'Ομογένειας ἐκφράζεται παραστατικά μέ τή θεία Λατρεία τῆς 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τόν διαχρονικό φορέα τῆς θρησκευτικῆς, ἐκκλησιαστικῆς καί πολιτιστικῆς μας ἰδιαιτερότητας καί εἰκόνας.

Κάνουμε λοιπόν ἔκκληση καί συμβουλεύουμε πατρικά μικρούς καί μεγάλους, Δασκάλους, Γονεῖς, Κληρικούς καί Λαϊκούς Ἄρχοντες καί λοιπούς 'Ομογενεῖς, ὅπως ἐντείνουμε τίς προσπάθειές μας γιά καλύτερη γνωριμία καί σύνδεση τῶν παιδιῶν μας μέ τήν πλούσια καί ἀνθρωποποιό Θεία Λατρεία καί Θρησκευτική μας Παράδοση ὥστε νά ὁλοκληρώνεται ἀξιολογικά ἡ ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν μας.

Προσεύχομαι ὅπως ὁ Χριστός, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας Θεοτόκου, ἐπισκιάζει μέ τή χάρη του ὅλη τήν 'Ομογένεια. Νά κατευθύνει δέ τίς σκέψεις καί τά βήματα ὅλων πρός ἐνίσχυση καί βαθύτερη γνωριμία καί εὐρύτερη διάδοση τῆς κληρονομίας τοῦ Γένους μας στά παιδιά καί τή Νεολαία. Μέ αὐτές τίς σκέψεις καί τά ἱερά αἰσθήματα σᾶς χαιρετίζω. Σᾶς εὔχομαι ὑγεία καί τήν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ στά ἔργα σας καί διατελῶ μετά πολλῆς ἀγάπης κι εὐχῶν.

Σεπτέμβριος 1990

† 'Ο 'Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί
Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος

Ἐγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καί Μεγάλης Βρετανίας κ. κ. Γρηγορίου.

Η 28Η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τά κοσμοϊστορικά γεγονότα τῶν τελευταίων μηνῶν στήν Εὐρώπη, τά ὁποῖα προκάλεσαν τήν κατάρριψη φυσικῶν καί ἰδεολογικῶν τειχῶν πού χώριζαν καί καταταλαιπωροῦσαν τούς λαούς της, μόνο μέ θαῦμα θά μποροῦσαν νά παραλληλισθοῦν. Ἡ πιό πρόσφατη μάλιστα ἑνοποίηση τῶν δύο Γερμανιῶν καί ἡ δημιουργία τοῦ ἰσχυρότερου σήμερα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους ὑποχρεώνει ὅλους τούς σκεπτόμενους καί προβληματιζόμενους ἀνθρώπους ν' ἀναθεωρήσουν ἐκ βάθρων πεποιθήσεις, ἀντιλήψεις, προκαταλήψεις καί κοσμοθεωρίες καί νά ἐπιστρέψουν ξανά στήν πηγή τῆς ἀλήθειας καί τῆς ζωῆς - στό Ἱερό Εὐαγγέλιο. Γιατί ἀπ' αὐτό καί χάρη σ' αὐτό ξεκίνησαν τά μικρά στήν ἀρχή καί ἀκατάσχετα, ἀργότερα, κύματα πού ἐπανέφεραν τήν νέαν τάξη, ὀρθοπόδησαν τήν ἀνθρωπότητα καί τήν ἔβαλαν νά καθήσει στό θρόνο τῆς ἐλευθερίας, τοῦ αὐτοσεβασμοῦ, τῆς ἀγάπης καί τῆς σύμπνοιας.

Στά διεθνῆ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης παρακολουθήσαμε ὅλοι μας - κάποτε μάλιστα μέ κομμένη ἀνάσα - τήν πραγματικά Ἀποκαλυπτική αὐτή ἀλλαγή. Προσέξαμε ὅμως καί τοῦτο τό βασικό, τό πολυεπαναλαμβανόμενο δίδαγμα: «Τό παρελθόν μᾶς διδάσκει νά μή κάνουμε ποτέ πιά πόλεμο. Ἡ χώρα μας ἀπό σήμερα θ' ἀποτελεῖ πηγή καί φάρο εἰρήνης». Αὐτά δήλωσε χαρακτηριστικά καί -πιστεύουμε - ὄχι ἁπλῶς ρητορικά, ὁ ἡγέτης τῆς ἑνοποιημένης Γερμανίας. Τῆς χώρας αὐτῆς πού, μέσα σέ διάστημα εἴκοσι πέντε χρόνων (1914-1939) εἶχε αἱματοχυλίσει τήν ὑφήλιο καί εἶχε προκαλέσει τόν ἄδικο θάνατο ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων κάθε χώρας καί κάθε φυλῆς.

Ἡ Ἑλλάδα τότε εἶχε πληρώσει πικρά, κι ἐντελῶς δυσανάλογα μέ τόν πληθυσμό καί τίς δυνάμεις της, τήν πολεμοχαρῆ ἐκείνη περιπέτεια, γιά τήν ὁποία καμμιά ἀπολύτως εὐθύνη δέν ἔφερε. Καί ὑποφέρει ἀκόμη πολύ ἀπό τά ὀδυνηρά ἐκεῖνα καί τόσο πολύ καταστροφικά πλήγματα πού τῆς εἶχαν καταφέρει οἱ ἐπεκτατικές χῶρες τοῦ Ἄξονα - ἡ ναζιστική Γερμανία καί ἡ φασιστική Ἰταλία. Εἶναι συνεπῶς ἀδύνατο - ἀλλά καί ἀδικαιολόγητο - νά μήν θυμᾶται κανείς τίς τραγικές, μά καί τόσο ἔνδοξες ἐκεῖνες στιγμές, ὅταν τῆς εἶχε ζητηθεῖ γι' ἄλλη μιά φορά στήν πολυχιλιετῆ ἱστορική της πορεία νά παραδοθεῖ χωρίς μάχη καί χωρίς τιμή σέ ἀπρόσκλητους καί ἰταμούς εἰσβολεῖς.

Κατά τίς πρῶτες πρωϊνές ὧρες τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ὅταν ὁ ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τῆς Ἰταλίας στήν Ἀθήνα ζητοῦσε ἀπό τόν Πρωθυπουργό τῆς Ἑλλάδας τήν ἄνευ ὅρων παράδοση τῆς Χώρας μας στίς δυνάμεις τοῦ Ἄξονα, κρινόταν ὄχι μόνο ἡ τύχη τῆς Πατρίδας μας, πού ἦταν ἄλλωστε καταδικασμένη σέ τελική κατάληψη ἀπό τή Γερμανία, ἀλλά κρινόταν κυρίως καί κατ' ἐξοχήν ὁλόκληρη ἡ ἱστορική μας Παράδοση. Ἄν λοιπόν σήμερα θυμούμαστε καί γιορτάζουμε τήν καθαρά Ἑλληνική ἐκείνη ἀπάντηση τοῦ Ἰωάννη Μεταξᾶ στό ἰταλικό τελεσίγραφο, δέν τό κάνουμε γιατί θαυμάζουμε ἤ ἐπικροτοῦμε τόν πόλεμο μέ τά τόσα καταστροφικά του ἀποτελέσματα. Ἀλλά γιατί ἡ μνήμη τῆς Ἱστορίας ἀποτελεῖ γιά μᾶς τούς Ἕλληνες ἀσπίδα γιά τό μέλλον, τροφό γιά τό παρόν καί χειραγωγό μας στήν ἱερή προσπάθεια νά ὑπηρετήσουμε τήν ἰδέα τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δημοκρατίας καί τῆς Ἀξιοπρέπειας μέ ὅλες μας τίς δυνάμεις - χωρίς προκαταλήψεις, ἀλλά καί χωρίς φόβο καί μῖσος καί δουλοπρέπεια.

Τά τελευταῖα, ἐπίσης, κοσμοϊστορικά γεγονότα πού ἔχουν ἀλλάξει ἐκ θεμελίων τήν ὄψη τῆς Εὐρώπης κι ἔχουν σημάνει τήν ὁριστική λήξη τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου μετά τήν ἑνοποίηση τῆς Γερμανίας, μᾶς ἀναγκάζει ὅλους νά ξανασκεφτοῦμε σοβαρά τήν κατάφωρη ἀδικία πού γίνεται στήν Κύπρο. Ἕνας μικρός λαός, πού εἶχε μάλιστα ἀγωνιστεῖ καί ὁ ἴδιος γιά νά περισωθεῖ ἡ ἐλευθερία κατά τή διάρκεια τοῦ τελευταίου Παγκοσμίου Πολέμου, ταλαιπωρεῖται παράλογα καί παράνομα, γιά εἴκοσι σχεδόν τώρα χρόνια, καί μέ τόν ἴδιο μάλιστα τρόπο πού εἶχαν χρησιμοποιήσει ἄλλοτε οἱ καταδικασμένοι σήμερα ἀπό ὁλόκληρη τήν ἀνθρωπότητα ἡγέτες τοῦ Ἄξονα καί οἱ φίλοι καί συνοδοιπόροι τους.

Κι ἐνῶ τά πανύψηλα - καί φαινομενικά ἀπαραβίαστα - τείχη πού χώριζαν τήν Ἀνατολή ἀπό τή Δύση ἔχουν κατακρημνισθεῖ καί ἐξαφανισθεῖ γιά πάντα, ἡ μικρή καί φιλήσυχη Κύπρος κρατεῖται διά τῆς βίας μοιρασμένη στά δύο, μέ χιλιάδες πρόσφυγες κι ἀγνοουμένους ξεριζωμένους ἀπό τά σπίτια τους, καί μέ τήν ἀπειλή τοῦ πολέμου νά ἐπικρέμαται σάν Δαμόκλειος σπάθη πάνω ἀπό τά κεφάλια ὁλοκλήρου τοῦ Λαοῦ τῆς ταλαιπωρημένης Νήσου μας.

Ἀναπέμπουμε, συνεπῶς, μέ τήν εὐκαιρία τῆς Ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 τοῦ θρυλικοῦ ΟΧΙ, δεήσεις εἰς τόν Ὕψιστο νά φωτίσει τούς ἡγέτες μας κι ἐκείνους τῆς ὅμορης χώρας, πού ἔχει προκαλέσει τήν τραγωδία τῆς Κύπρου, νά διδαχθοῦν ἀπό τά μαθήματα καί τά παθήματα τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Ἀλλά καί νά παραδειγματισθοῦν ἀπό τίς πρόσφατες κοσμογονικές ἐξελίξεις καί γεγονότα στήν Εὐρώπη καί νά χαρίσουν στήν Κύπρο καί στό Λαό της τήν εἰρήνη, τή γαλήνη, τό δίκαιο καί τήν ἐλευθερία της. Αὐτό θ' ἀποτελέσει τόν ὡραιότερο καί τόν πιό ἁρμόζοντα ἔπαινο στούς πρωτοστάτες τοῦ ἡρωϊσμοῦ καί τῆς αὐτοθυσίας στά χιονισμένα βουνά τῆς Πίνδου καί τῆς Βορείου Ἠπείρου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, οἱ ὁποῖοι εἶχαν καταφέρει τό πρῶτο καί τόσο ἀποφασιστικό πλῆγμα ἐναντίον ἐκείνων πού ἀπειλοῦσαν τήν κατάργηση τῆς ἐλευθερίας, ὄχι μόνο στήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, σᾶς ἀπευθύνω πατρικό χαιρετισμό καί σᾶς εὔχομαι ὑγεία καί κάθε ἀγαθό ἀπό τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἰς τό ὄνομα τοῦ ὁποίου διακονοῦμε καί ἀγωνιζόμαστε νά μεταδώσουμε τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τό Ποιμνιό μας.

Ὀκτώβριος 1990

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καί
Μεγάλης Βρετανίας Γρηγόριος

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Νά ἀναγνωσθεῖ ἀπό Ἄμβωνος τήν Κυριακή, 28 Ὀκτωβρίου 1990.

Παραγγέλλουμε ἐπίσης πατρικά στούς Κληρικούς καί Λαϊκούς Ἄρχοντες τῶν Κοινοτήτων καί τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὅπως πρωτοστατήσουν στήν τέλεση Εὐχαριστηρίας Δοξολογίας γιά τήν ἱστορική Ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Ἐπίσης κάθε Ἑλληνικό Σχολεῖο καί Σωματεῖο τῆς Κοινότητας καί τῆς Ὁμογένειας νά ἑορτάσει πανηγυρικά καί ποικιλότροπα τή μεγάλη αὐτή Ἐπέτειο γιά ἐνίσχυση καί ἀναβαπτισμό, ἀλλά καί παρηγορία καί δίδαγμα σέ μικρούς καί μεγάλους.

Ἀπό τή χειροτονία εἰς διάκονον τοῦ David Frost πού ἔγινε στίς 29 Αὐγούστου 1990 στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Ἰωάννου Βαπτιστοῦ στό Wightman Road τοῦ Λονδίνου.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΩΣ ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ, ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΡΓΑΤΗΣ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ὑπό Ἐπισκόπου Ζηνουπόλεως Ἀριστάρχου

Ἀπό τῆς στιγμῆς τοῦ διορισμοῦ του εἰς μιάν Κοινότητα ὁ ἱερεύς ἀναγνωρίζεται ὡς ὁ Ἱερατικός Προϊστάμενος αὐτῆς ὡς Ποιμήν δηλαδή τοῦ ἐμπιστευμένου εἰς αὐτόν λογικοῦ ποιμνίου.

Διά τοῦ διορισμοῦ του ὁ Ἱερεύς καθίσταται ταυτοχρόνως ἐντολοδόχος τῆς Κοινότητος, ὅπως ἐντολοδόχος εἶναι καί τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία τόν διορίζει. Πρό πάντων ὅμως εἶναι ἐντολοδόχος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου ἔχει ἀναλάβει νά συνεχίση τό ἁγιαστικόν, διδακτικόν καί ποιμαντικόν ἔργον.

Διά τοῦ διορισμοῦ του λοιπόν εἰς μίαν Κοινότητα ὁ ἱερεύς εἰσέρχεται εἰς τό στάδιον τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του.

Μέ τήν ἀναγγελίαν τῆς τοποθετήσεως του ἡ Κοινότης, τό ποίμνιον, τόν ἀναμένει μέ προφανῆ αἰσθήματα ἀγαλλιάσεως.

Εὐνόητον λοιπόν ὅτι ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπισήμου ἐμφανίσεως τοῦ Ἱερέως κατά τήν Θ. Λειτουργίαν, εἶναι ἡ ἐπισημοτέρα ἡμέρα τῆς ζωῆς του.

Δι' αὐτό πρέπει καί ὀφείλει νά εἶναι ἀπόλυτα προετοιμασμένος.

Διότι ὁ λαός, μορφωμένος ἤ ἀμόρφωτος, ψυχολογεῖ πάντοτε καί κρίνει ἀπό τάς πρώτας ἐντυπώσεις του.

Εἶναι λοιπόν φυσικόν καί βαθύτατα ψυχολογικόν, ὅτι ἡ πρώτη ἐντύπωσις, τήν ὁποίαν θά σχηματίση τό ποίμνιον κατά τήν πρώτην αὐτήν ἐμφάνισιν τοῦ ποιμένος του, θά ἀποτελέση τόν θεμέλιον, τρόπον τινα λίθον, ἐπί τοῦ ὁποίου θά οἰκοδομηθῆ ἡ πρός αὐτόν ἐκτίμησις, ἡ ἀγάπη καί ὁ σεβασμός.

Κατά τήν πρώτην αὐτήν ἡμέραν θά ἀναγνωρισθῆ ὁ Ἱερεύς ὡς πνευματική προσωπικότης, ἱκανή νά πραγματοποιήση τούς πόθους καί τίς ἐλπίδες τῆς Κοινότητος δι ἕνα μέλλον προοδευτικῆς ἐξελίξεως.

Θά συρρεύσουν λοιπόν ὅλοι εἰς τόν ἱερόν Ναόν καί θά περιμένουν μέ εὐλάβεια νά ἀντικρύσουν τήν ἱεροπρέπειαν τοῦ νέου Προϊσταμένου των, νά μαντεύσουν τήν ἀξίαν του, νά τόν ἰδοῦν ἱερουργοῦντα καί νά τόν ἀκούσουν ὁμιλοῦντα καί νά κατανοήσουν ἀπό τήν πρώτη ποιμαντορικήν ὁμιλίαν του, τήν πίστιν του, τόν ζῆλον του, τήν ἀγάπη του καί τό ἐνδιαφέρον του διά τήν Κοινότητά των.

Ὁ Ἕλλην τήν καταγωγήν ὀρθόδοξος ἱερεύς, ὀφείλει νά πιστεύση εἰς τά πραγματικά καί τά ψυχολογικά αὐτά γεγονότα διότι δι' ἡμᾶς τούς Ἑλληνορθοδόξους ὁ Ναός δέν εἶναι ἁπλῶς τόπος προσευχῆς καί τυπικῶν συγκεντρώσεων λατρείας.

Ἡ Ἐκκλησία, δι' ἡμᾶς τούς Ἑλληνορθοδόξους κατέχει κορυφαίαν θέσιν ὄχι μόνον εἰς τήν θρησκευτικήν, ἀλλά καί εἰς τήν καθόλου ἑλληνικήν ζωήν καί παράδοσιν.

Ἡ Ἑλλην. Ὀρθο. Ἐκκλησία δέν δύναται νά ἀδιαφορήση πρός τά κυριώτερα καί εὐγενέστερα ἀνθρώπινα συναισθήματα ὅπως εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ προσήλωσις πρός τούς δεσμούς τῆς οἰκογενείας, τῆς πατρίδος καί τοῦ ἔθνους, οὔτε δύναται νά μήν λάβη θέσιν ἔναντι αὐτῶν.

Αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐργάτης εἶναι ὁ Ἱερεύς. Τό ἔργον του εἶναι βαρύ καί μεγάλο. Εἶναι ἔργον πνευματικῆς καί ἠθικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῶν ἐμπεπιστευμένων εἰς αὐτόν ψυχῶν, τοῦ ποιμνίου του.

Δικαίως λοιπόν τό ποίμνιον ἀποβλέπει εἰς αὐτόν ὡς πρός πνευματικόν ἀρχηγον, ὡς πρός πατέρα, διδάσκαλον καί σύμβουλον. Καί προσδοκοῦν καί ἐλπίζουν ὅλοι, ὅτι μέ ζῆλον καί μέ ἀφοσίωσιν θά ἐπιληφθῆ ὅλων τῶν προβλημάτων τῆς Κοινότητος. Προβλημάτων θρησκευτικῶν, πνευματικῶν καί κοινωνικῶν ἀναγκῶν.

Τοιαύτην λοιπόν καταλαμβάνων θέσιν εἰς τήν συνείδησιν τοῦ ποιμνίου του ὁ ἱερεύς δύναται, καί πρέπει νά συναισθάνεται βαθύτατα τήν τόσο ψυχολογικήν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Κυρίου «ἐγώ γινώσκω τά ἐμά καί γινώσκομαι ὑπό τῶν ἐμῶν», ἀλλά καί τούς λόγους τοῦ ἱ. Χρυσοστόμου ὅτι «τίποτε δέν ὑπάρχει ἀποτελεσματικώτερον διά τήν ἐπιτυχίαν τῆς Ποιμαντορίας ἀπό τήν ἀμοιβαίαν γνωριμίαν, κατανόησιν καί ἀγάπην ποιμένος καί ποιμνίου. Ἀγάπην ἐκφραζομένην εἰς κοινήν κατανόησιν καί στενήν συνεργασίαν».

Μέ βάσιν τά ἀνωτέρω τό ἔργον τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱερέως εἶναι τριπλοῦν. Διαιρεῖται δηλ. εἰς τρεῖς κατηγορίας:
τό Ἁγιαστικόν, τό Διδακτικόν καί τό Ποιμαντορικόν.

Μυστήρια καί τελεταί ἀποτελοῦν τήν ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου ἔργου, μέ τό ὁποῖον ὁ ἱερεύς γίνεται μυσταγωγός καί τελετουργός, εὐλογῶν καί ἁγιάζων τό ποίμνιον του.

Ὑπόθεσιν τοῦ δευτέρου ἔργου ἀποτελοῦν τό θεῖον κήρυγμα καί αἱ καθόλου μορφωτικαί καί διδακτικαί προσπάθειαι τοῦ ἱερέως πρός θρησκευτικόν καί ἠθικόν φρονιματισμόν καί μέ τό ὁποῖον καθίσταται Διδάσκαλος τῆς πίστεως καί τῆς ἠθικῆς τοῦ ποιμνίου του.

Καί τέλος ὑπόθεσιν τοῦ τρίτου ἔργου τοῦ ἱερέως ἀποτελοῦν ἡ Ἐκκλησιαστική διοίκησις τῆς Κοινότητος καί ἡ καθόλου ὀργάνωσις τῆς θρησκευτικῆς καί πνευματικῆς αὐτῆς ζωῆς καί μέ τήν ἰδιότητα αὐτήν ὁ ἱερεύς καθίσταται Ποιμήν Ἡγέτης καί πρωτοστάτης μεριμνῶν διά τήν συντήρησιν, τήν ὀργάνωσιν τήν αὔξησιν καί τήν πνευματικήν ἀνάπτυξιν τοῦ λογικοῦ του Ποιμνίου.

Αὐτῆς τῆς τρίτης ἰδιότητος τοῦ ἔργου καί τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱερέως θά προσπαθήσω νά παρουσιάσω μερικές πτυχές, ἐξετάζοντας τό θέμα.

«Ὁ Ἱερεύς ὡς ἡγέτης, ἐμπνευστής καί πρωτεργάτης τῆς ἐνοριακῆς καί κοινοτηκῆς ζωῆς».

Ὁ Ἱερεύς ὡς Ἡγέτης.

Κατ' ἀρχήν, ὁ ἱερεύς διοριζόμενος ὑπό τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί μισθοδοτούμενος ὑπό τῆς Κοινότητος εἰς τήν ὁποῖον διορίζεται δέν σημαίνει οὔτε ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶναι βιοποριστικό ἐπάγγελμα, ἀλλ' οὔτε καί ὅτι ὁ ἱερεύς εἶναι ἁπλῶς ἕνας ὑπάλληλος τῆς Κοινότητος.

Ἄν ὁ Ἱερεύς καταλέγεται μεταξύ τῶν μισθωτῶν, εἶναι γιατί οἱ χριστιανοί αἰσθάνονται ὑποχρέωσίν τους νά παρέχουν τά μέσα συντηρήσεως σ' αὐτόν πού τούς παρέχει τά μέσα τῆς πνευματικῆς καί θρησκευτικῆς ζωῆς.

Εἶναι ἀκόμη γιατί καί ἡ πιό κοινή λογική λέγει πώς εἶναι δικαίωμα του ἀναμφισβήτητο ὁ ἐν τώ Ναῶ ἐργαζόμενος ἐκ τοῦ Ναοῦ νά τρέφεται, ὅπως λέγει καί ἡ Ἁγ. Γραφή.

Δέν εἶναι λοιπόν ἐπάγγελμα ἡ ἱερωσύνη μέ ἐπαγγελματικήν διανόησιν καί ψυχολογίαν. Εἶναι ὑπούργημα ἱερό. Ἀποστολή πνευματική, ἀλτρουϊστική μέ κῦρος καί αὐθεντίαν, ἀπό τήν ὁποίαν ὁ κόσμος περιμένει νά πάρη στοιχεῖα πνευματικῆς ζωῆς.

Καταβάλλοντας τόν μισθόν τοῦ ἱερέως ἡ Κοινότης δέν δίνει εἰς αὐτόν τίποτε ἄλλο παρά δύναμιν γιά νά ἀντιμετωπίση μέ ψυχικήν εὐστάθεια τίς δυσκολίες τοῦ ἔργου του. Εἰς ἀνταπόδοσιν ὅμως ὁ ἱερεύς θά προσφέρη πνευματικές ἱκανοποιήσεις, ψυχικές ἀπολαύσεις, ἰσορροπία στή ζωή, φώς στή σκέψη, εὐλογία καί βεβαίωση τῆς θείας ἀγάπης στήν καρδιά.

Εἶναι λοιπόν καθαρά καί ἀπόλυτα πνευματική ἡ ἀποστολή τοῦ ἱερέως, μέ κῦρος καί αὐθεντίαν.

Ἑπομένως ὁ ἱερεύς δέν εἶναι ἁπλῶς ἕνας ὑπάλληλος τῆς Κοινότητος ἀλλά κάτι περισσότερον.

Διότι κατά τό ἐπικρατοῦν σύστημα ἡ Κοινότης μισθοδοτεῖ μέν τόν ἱερέα, ἀλλά προσδοκᾶ καί περιμένει ἀπ' αὐτόν τήν θρησκευτικήν της ἀνάπτυξιν, τήν ἠθικήν χειραγώγησίν της, καί τήν ἐξέλιξίν της σέ ἔργα κοινωνικά τήν πραγματοποίησι τῶν ἐπιδιώξεων της μέσα εἰς τόν χῶρον τοῦ Ναοῦ, τοῦ Σχολείου καί τοῦ Κοινοτικοῦ Κέντρου.

Ἐμπνευστής, ὀργανωτής, σύμβουλος, πρωτεργάτης ὅλης αὐτῆς τῆς προοδευτικῆς δράσεως πρέπει νά εἶναι ὁ Ἱερεύς.

Ἡ ποιμαντορική ἰδιότης τοῦ ἱερέως διακρίνεται εἰς **ἐσωεκκλησιαστικήν** καί εἰς **ἐξωεκκλησιαστικήν**.

Ὑπόθεσις τῆς ἐσωεκκλησιαστικῆς ἰδιότητος τοῦ ἱερέως εἶναι ἐκτός ἀπό τό ἁγιαστικόν καί διδακτικόν αὐτοῦ καθῆκον

1ον) ἡ συνεργασία καί ὁ καθορισμός τῶν καθηκόντων μέ τούς ἀμέσως βοηθούς καί συνεργάτας του.
2ον) ἡ εὐθύνη καί ἡ μέριμνα διά τήν ἐσωτερικήν διακόσμησιν τοῦ Ναοῦ, τήν καθαριότητα του καί διά τήν ἐν αὐτῷ τάξιν τῶν πάντων.
3ον) ἡ καθοδήγησις τῶν ψαλτῶν καί τοῦ νεωκόρου πρός εὐσυνείδητον καί ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ἀνατεθειμένων εἰς αὐτούς καθηκόντων.
4ον) ὁ καταρτισμός τῆς ὁμάδος τῶν ἱεροπαίδων καί ὁ φροντιματισμός αὐτῶν καθ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία των εἰς τό ἱερόν, ἰδίως κατά τήν τέλεσιν τῆς Θ. Λειτουργίας ἀποτελεῖ ἀξιόλογον παράγοντα ἐπιβαλλομένης ἱεροπρέπειας.

Ὑπόθεσις ἐξ ἄλλου τῆς ἐξωεκκλησιαστικῆς ἰδιότητος τοῦ ἱερέως εἶναι:

α) ἡ δικαιωματική συμμετοχή του εἰς τό Συμβούλιον τῆς Κοινότητος, ὡς Πνευματικοῦ Συμβούλου εἰσηγητοῦ καί εἰρηνοποιοῦ ἐπί ἀναφυομένων προβλημάτων.
β) ἡ ὀργάνωσις τοῦ Γραφείου τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖον δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος διεξάγει τάς ὑποθέσεις τῆς Κοινότητος. Ὁ Ἱερεύς διευθύνει τό Γραφεῖον τοῦτο, τό ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ τό ποιμαντορικόν του ἔργον, ἀλλά καί ὅλους τούς σκοπούς τῆς Κοινότητος.
γ) παρακολουθεῖ ἀλλά καί συνεργάζεται στενά μέ τούς κοινοτικούς παράγοντας διά τήν αὔξησιν τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, καθώς ἐπίσης καί διά τήν ἐκπλήρωσιν τῶν οἰκονομικῶν των ὑποχρεώσεων πρός τήν Κοινότητα καί τήν Ἀρχιεπισκοπήν.
δ) συμμετέχει πάντοτε εἰς τάς Συνελεύσεις καί συνεδριάσεις τῆς Βοηθητικῆς Ἀδελφότητος καί τῆς Νεολαίας ὡς Πνευματικός των Σύμβουλος, καί τέλος
ε) Διευθύνει ἤ ἐπιβλέπει τήν πρόοδον τοῦ ἀπογευματινοῦ ἤ Σαββατιανοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος, ὡς ὑπεύθυνος διά τήν εὐδόκιμον λειτουργίαν αὐτοῦ.

Ὡς πρός τήν συνεργασίαν του μετά τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἡ συμμετοχή τοῦ ἱερέως εἰς αὐτό εἶναι φυσική καί ἐπιβεβλημένη ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητός του.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος ἀποτελούμενον ἀπό ἐπίλεκτά μέλη τοῦ Ποιμνίου εἶναι ὁ διευθύνων νοῦς τῆς Κοινότητος. Ὁ ἱερεύς ὅμως δέν παύει νά εἶναι ἡ ψυχή αὐτῆς.

Τά προβλήματα τῆς Κοινότητος εἶναι καί προβλήματα δικά του καί ἡ δραστηριότης του ἀποτελεῖ τήν ἐγγύησιν διά τήν ἐπιτυχίαν ὅλων τῶν κοινοτικῶν στόχων καί σκοπῶν.

Αὐτή ἡ πνευματική ἰδιότης του Ἱερέως καί ἡ ψυχολογική ἐπιρροή του ἐπί τοῦ ποιμνίου πρέπει πρωτίστως νά κατανοηθῆ ἀπό μέρους τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Τοῦτο ὅμως ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἀπό τήν ἐγκαρδιότητα τῶν σχέσεων καί τήν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τήν ὁποίαν αὐτός ὁ ἱερεύς ἐμπνέει εἰς τήν συνείδησίν τῶν μελῶν του Συμβουλίου καί ὁλοκλήρου τῆς Κοινότητος μέ τίς ἐνδείξεις τῆς ἀφοσιώσεώς του.

Ὁ Ἱερεύς καί ἡ Ἐκκλησία του.

Αὐτή πρέπει νά εἶναι τό καυχημά του. Ὁ Ναός του νά εἶναι πάντα καθαρός, εὐπρεπής καί νά ἀποπνέη πάντοτε ὀσμήν εὐωδίας πνευματικῆς. Ὡς πρός τήν διακόσμησιν τοῦ Ναοῦ. Ἕνα ἀπό τά κυριώτερα καθήκοντα του Ἱερέως εἶναι ἡ διά τῆς ὀρθῆς καί παραδοσιακῆς Ὀρθοδόξου εἰκονογραφήσεως διακόσμησις του Ναοῦ, μέ τήν ὁποίαν συμπληρώνεται ἡ ἐσωτερική αὐτοῦ εὐπρέπεια. Ἡ ἀποφυγή διακοσμίσεως τοῦ Ναοῦ του μέ εἰκόνες τεχνοτροπίας Δυτικῆς καί ξένης πρός τήν Ὀρθόδοξον παράδοσιν.

Ὁ Ἱερεύς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὑποκινεῖ εἰς δωρεάς καί συνεισφοράς βάσει σχεδίου, ὑπ' αὐτοῦ συντασσομένου κατόπιν συνεργασίας καί συνεννοήσεως μετά τοῦ Δ.Σ.

Ἀναμφιβόλως ἡ θεία Λατρεία εἶναι περισσότερον ἐπιβλητική, ὅταν διεξάγεται ἐντός καταλλήλου ἀτμοσφαίρας πνευματικότητος.

Καί εἰς τό σημεῖον αὐτό τῆς δημιουργίας καταλλήλου πνευματικῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τόν κύκλον τῆς θείας Λατρείας διακεκριμένην θέσιν κατέχουν **οἱ ψάλται ὡς μουσικοί ἐκτελεσταί τῆς Ἱερᾶς Ὑμνωδίας.** Ὄχι μόνον ἡ φωνή, ἀλλά καί ὁ μουσικός των καταρτισμος καί ἡ γνῶσις τοῦ τυπικοῦ, ἀλλά πάνω καί πέρα ἀπ' αὐτά ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐσέβεια καί ἡ σεμνότης πρέπει νά ἀποτελοῦν τά κύρια προσόντα διά τόν διορισμόν των. Ὅταν ἀναγινώσκουν καί ψάλλουν μέ συναισθηματικήν εὐλάβειαν συντελοῦν σπουδαίως εἰς τήν ἐπιτυχίαν τῶν πνευματικῶν καί ψυχοφελῶν σκοπῶν τῆς θείας Λατρείας.

Ὁ Ἱερεύς πρέπει νά εἶναι ὁ καθοδηγητής τῶν ψαλτῶν, προκαθορίζων μετ' αὐτῶν τήν τυπική διάταξιν, ἰδιαιτέρως τῶν ἀναγνωσμάτων καί τῆς Ὑμνωδίας τῶν διαφόρων ἀκολουθιῶν, εἰς τάς ὁποίας ἡ παρουσία των εἶναι ἀπαραίτητος.

Ὁ Νεωκόρος

Ὁ Νεωκόρος δέν ἐπιμελεῖται μόνον τῆς καθαριότητος τοῦ Ναοῦ, ἀλλά καί παρευρίσκεται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς αὐτόν.

Ἡ παρουσία του ἐπιτρέπει καί διευκολύνη τόν ἱερέα ὥστε ὁ Ναός νά παραμένη ἀνοικτός δι' ὡρισμένας ὥρας καθημερινῶς διά τήν ἐξυπηρέτησιν τῶν πιστῶν.

Εἶναι ἀπίστευτα βαθειά ἡ ἱκανοποίησις τοῦ ἑνός ἤ τῶν πολλῶν επισκεπτῶν τοῦ Ναοῦ, οἱ ὁποῖοι τοιου-

τοτρόπως εὑρίσκουν ἀνεμπόδιστον τήν εὐκαιρίαν νά προσευχηθοῦν ἐκτάκτως, νά ἀνάψουν ἕνα κεράκι, νά ἀσπασθοῦν τάς εἰκονας καί νά προσευχηθοῦν δι' ὅσα τυχόν βασανίζουν τήν ψυχήν των.

Ἡ εὐκαιρία αὐτή παρέχεται δι' ὅσους ἔρχονται πρός συνάντησιν τοῦ Ἱερέως εἰς τό παραπλεύρως τοῦ Ναοῦ Γραφεῖον του, ἄλλοι διά νά ζητήσουν πληροφορίας ἤ νά συζητήσουν προβλήματα ἤ καί νά ἐκπληρώσουν τάς οἰκονομικάς των πρός τήν Κοινότητα ὑποχρεώσεις.

Ὁ καταρτισμός τῆς ὁμάδος τῶν ἱεροπαίδων.

Τά παιδιά τοῦ Ἱεροῦ εἶναι οἱ παραστάται ἄγγελοι τοῦ Ἱερέως γύρω ἀπό τό θυσιαστήριο κατά τήν ὥραν τῆς τελέσεως τῆς θείας λειτουργίας. Ἀνάλογος πρέπει νά εἶναι καί ὁ θρησκευτικός των φρονιματισμός. Εἰς τήν ἀγωγήν αὐτῶν συνίσταται τό καθῆκον τοῦ Ἱερέως.

Εἰδικαί συγκεντρώσεις δίδουν τήν εὐκαιρία εἰς τόν Ἱερέα νά εὑρίσκεται εἰς στενήν μορφωτικήν ἐπαφήν μέ τά παιδιά τοῦ Ἱεροῦ. Εἶναι τοῦτο ψυχολογικόν, διότι πείθονται οἱ ἱερόπαιδες ὅτι ἡ θέσις των εἰς τήν θρησκευτικήν ζωήν τῆς Κοινότητος εἶναι ἀξιόλογος, φροντίζει δέ διά τοῦτο ὁ Ἱερεύς διά καταλλήλου διδασκαλίας καί χειραγωγήσεως νά διατηρῇ τούς ἱεροπαίδας ὡς πρότυπα εὐλαβείας διά τόν λοιπόν παιδικόν κόσμον τῆς Κοινότητας.

Φρονιματισμένα λοιπόν καί πειθαρχημένα τά παιδιά τῶν εἰδικῶν τούτων ὁμάδων ἀποτελοῦν πυρῆνα ἐγγυήσεως διά τήν ἐπιτυχίαν γενικωτέρου θρησκευτικοῦ φρονιματισμοῦ τοῦ παιδικοῦ κόσμου τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας.

Τό Γραφεῖον τῆς Κοινότητος

Τό γραφεῖον τῆς Κοινότητος, εἶναι τό κέντρον, τό ἐντευκτήριο πρός διεξαγωγήν τῶν πνευματικῶν καί κοινοτικῶν ὑποθέσεων. Ἀπό τό Γραφεῖον καί διά τοῦ Γραφείου καλλιεργοῦνται καί ἀναπτύσσονται αἱ σχέσεις, ἡ ἐπαφή καί ἡ συνεργασία ποιμένος καί ποιμνίου.

Εἰς τό Γραφεῖον συντάσσονται τό ἐνημερωτικά φυλλάδια ἤ τό Δελτίο Εἰδήσεων τῆς Κοινότητος πού ἀποστέλλεται πρός ὅλα τά μέλη καί τήν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπήν. Εἰς αὐτό ἀναγράφονται τά γεγονότα καί οἱ δραστηριότητες τῶν διαφόρων Τμημάτων τῆς Κοινότητος, οἱ σκέψεις καί ὁ προγραμματισμός αὐτῶν καί γενικά εἰς αὐτό ἀντικατοπτρίζεται ἡ ὑπάρχουσα κατάστασις τῆς Κοινότητος καί σκιαγραφεῖται ἡ προοπτική τῆς προοδευτικῆς της ἐξελίξεως.

Εἶναι λοιπόν ὁ σκοπός τοῦ Γραφείου δημιουργικός καί ὡς ἐκ τούτου ἀπαραίτητος ἡ ὕπαρξίς του.

Ἐξ ἴσου ὅμως εἶναι εὐνόητον ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς μόνον τόν ἱερέα νά διεξαγάγη καί παρόμοιαν ὑπηρεσίαν Γραφείου, εἰς βάρος τῶν ἄλλων καθηκόντων τῆς ποιμαντικῆς του ἀποστολῆς. Ὡς ἐκ τούτου ἀπαραίτητος εἶναι ἡ ἀνάγκη ἑνός βοηθοῦ εἴτε ἱερέως ὡς συνεφημερίου εἴτε ἑνός ἐμμίσθου ὑπαλλήλου τῆς Κοινότητος ὡς Γραμματέως τοῦ Γραφείου, ὁ ὁποῖος συνδυάζων τυχόν καί τήν διδασκαλικήν ὑπηρεσίαν, εἶναι καί ὀφείλει νά εἶναι τό δεξί χέρι τοῦ ἱερέως.

Οἰκονομικαί ὑποχρώσεις μελῶν.

Εἶναι φυσικόν ἐκτός τῶν ἄλλων, νά ἐνδιαφέρεται καί νά ἐπιβλέπη ὁ Ἱερεύς καί διά τήν ἐκπλήρωσίν τῶν οἰκονομικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ποιμνίου του πρός τήν Κοινότητα, ἐκ τῆς ὁποίας ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος μισθοδοτεῖται. Διότι ὡς γνωστόν, κάθε ὀργανισμός, διά νά ἀναπτυχθῆ καί νά ἐξελιχθῆ ἔχει ἀνάγκην ὑλικῶν μέσων. Καί κανένας σκοπός ἐπί τῆς γῆς δέν πραγματοποιεῖται χωρίς τά ὑλικά μέσα.

Ἐξ ἴσου ὅμως καί ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπή πού ἀποτελεῖ τήν διευθύνουσαν θρησκευτικήν καί ἐκκλησιαστικήν ἀρχήν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου κόσμου εἰς τήν χώραν αὐτήν, καί τῆς ὁποίας τό ποίμνιον ἀνέρχεται ἄνω τῶν 250.000 ψυχῶν, εἶναι καί αὐτή ὀργανισμός πνευματικός καί οἱ σκοποί της εἶναι πνευματικοί.

Ἐφ' ὅσον δέ οἱ σκοποί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀναφέρονται σέ ἀνάγκες τοῦ Ποιμνίου λογικῶς συμπεραίνεται ὅτι τό ποίμνιον εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ὄχι μόνον θά καλύψη τίς ἀνάγκες αὐτές ἀλλά καί διά τῆς γενναιοδωρίας του θά ὑποβοηθήση τήν Ἀρχιεπισκοπήν πρός ταχυτέραν καί ἀσφαλεστέραν ἐκπλήρωσιν τοῦ προγράμματος της.

Ὁ Ἱερεύς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θά διαφωτίση καί θά προτρέψη πρῶτος αὐτός συναισθανόμενος τήν ἱερότητα τῆς πρός τήν Ἀρχιεπισκοπήν οἰκονομικῆς αὐτῆς ὑποχρεώσεως τῶν πιστῶν.

Βοηθητική Ἀδελφότης Κυριῶν.

Ἀπό τόν ἐνθουσιασμόν καί τήν διαφώτισιν τοῦ Ἱερέως ἐξαρτᾶται ἡ ὀργάνωσις καί ἡ δραστηριότης τῆς Βοηθητικῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία ὡς πολλαχῶς ἐτονίσθη ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον καί ἀναγκαιότατον παράγοντα προόδου τῆς Κοινότητος.

Ἡ Βοηθητική Ἀδελφότης εἶναι ὁ Σύνδεσμος τῶν Κυρίων καί δεσποινίδων τῆς Κοινότητος. Καί ὁ σκοπός της εἶναι ἡ ἔμπρακτος ἄσκησις τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Αὐτός καί μόνον ὁ σκοπός διαλαμβάνει ὁλόκληρον τόν ἐκτεταμένον κύκλον τῆς φιλανθρωπικῆς καί κοινωνικῆς δράσεως εἰς τήν ὁποίαν καλεῖται νά ἐπιδοθῆ ἡ Βοηθητική Ἀδελφότης κάθε Κοινότητος.

Τό ἔργον της εἶναι ἀποστολικόν, ἀφοῦ εἶναι ἔργον χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐφηρμοσμένης δηλαδή πίστεως.

Ἀντικείμενον τῆς δράσεως τῆς Βοηθητικῆς εἶναι οἱ ἀσθενεῖς, τά ἐγκαταλελειμένα παδιά, οἱ γέροντες πού δέν ἔχουν κανένα στήριγμα, ἀλλά καί τά παιδιά του Κοινοτικοῦ Σχολείου, ἡ Νεολαία καί ὅλα τά μέλη τῆς Κοινότητος, ἄλλοι διά παρηγορίαν καί οἰκονομικήν περίθαλψιν, καί ἄλλοι πρός ψυχαγωγίαν καί κοινωνικήν ἀναστροφήν.

Τά μέλη τῆς Βοηθητ. Ἀδελφότητος πρέπει νά πιστεύσουν ὅτι εἶναι Διακόνισσαι τῆς Ἐκκλησίας, παράγοντες κοινωφελείας, ὅτι ἀσκοῦν καθήκοντα πίστεως, διά τῶν ὁποίων πραγματοποιεῖται ἡ φιλανθρωπική καί κοινωνική ἀποστολή τῆς Κοινότητος ἀπό τήν ὁποίαν χαρακτηρίζεται ἡ πρόοδός της.

Ἀπό τήν διαφώτισιν λοιπόν τοῦ Ἱερέως, τόν ζῆλον καί τόν ἐνθουσιαμόν του ἐξαρτᾶται ἡ ὀργάνωσις κάι ἡ δραστηριότης τῆς Βοηθητικῆς Ἀδελφότητος.

Ἑπομένως ὁ Ἱερεύς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι εἶναι ἀκατόρθωτος ἡ ὑπό τοιοῦτον πνεῦμα συλλογική ὀργάνωσις τῶν κυριῶν καί δεσποινίδων τῆς Κοινότητός του ἀποτυγχάνει εἰς ἕν ἀπό τά κυριώτερα καθήκοντα τῆς ποιμαντορικῆς του ἀποστολῆς.

Κοινοτικόν Σχολεῖον.

Ἡ ἀνάγκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου σέ κάθε Κοινότητα εἶναι αὐταπόδεικτος διότι ὡς Ἑλληνική Ὀρθόδοξος ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τήν ξένην, ἔχει τήν

Ἑλληνικήν γλῶσσαν ὡς τελετουργικήν.

Τό Ἑλληνικόν Σχολεῖον ὑποβοηθεῖ σημαντικά εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον διάπλασιν τῆς παιδικῆς ψυχῆς καί τήν διατήρησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐπίσης αἱ Ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος ὀργανούμεναι ψυχαγωγίαι, ἑορταί καί ἄλλαι σχολικαί ἐκδηλώσεις εἶναι ἐκεῖναι διά τῶν ὁποίων διατηροῦνται ζωηραί μέσα εἰς τήν παιδικήν καί μαθητικήν ψυχήν καί μνήμην αἱ παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως καί ζωῆς.

Ὀφείλει λοιπόν ὁ Ἱερεύς νά προτρέπη καί νά ἐνθαρρύνη τίς οἰκογένειες τοῦ ποιμνίου του ν' ὁμιλοῦν εἰς τά παιδιά των, κατά τό δυνατόν εἰς τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν, διότι μέ αὐτόν τόν τρόπο ἡ πρακτική ἄσκησις εἶναι περισσότερον ἀποτελεσματική ἀπό τήν ὀλιγόωρον διδασκαλίαν τοῦ ἀπογευματινοῦ ἤ Σαββατιανοῦ μόνον Σχολείου.

Ἐνθαρρυντικόν καί ἱκανοποιητικόν ὅτι λειτουργοῦν σήμερα στό Λονδίνο δύο ἡμερήσια Ἑλληνικά Σχολεῖα, μέ πλῆρες Δημοτικό, Γυμνάσιο καί Λύκειο, ἀνεγνωρισμένα ἀπό τίς ἁρμόδιες Ἑλληνικές καί Ἀγγλικές ἐκπαιδευτικές ἀρχές. Ἡ ἵδρυσις καί λειτουργία τους ἐνθαρρύνει σημαντικά τίς προσπάθειες γιά τήν Ἑλληνοπρεπῆ μόρφωση τῶν παιδιῶν μας καί ἐνισχύει τό ἔργο που ἐπιτελοῦν εἰς τόν τομέα αὐτόν καί τά κατά τόπους, ὑπάρχοντα ἀπογευματικά ἤ Σαββατιανά Σχολεῖα μας.

Τό Κατηχητικόν Σχολεῖον.

Τό Κατηχιτικόν Σχολεῖον εἶναι τό πνευματικόν ἐργαστήριον πρός διάπλασιν θρησκευτικήν καί ἠθικήν τῆς παιδικῆς ψυχῆς ἀπό τήν πρώτην ἡλικίαν. Ἀποτελεῖ δέ τοῦτο κεφάλαιον ὑψίστης σπουδαιότητος τῆς διδακτικῆς καί μορφωτικῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱερέως.

Διότι αὐτός θά φροντίση καί θα πρωτοστατήση διά τόν καταρτισμόν του, αὐτός θά μορφώση κατά πρῶτον λόγον τούς Κατηχητάς καί τάς Κατηχητρίας του καί θά τούς ἐμπνεύση μέ τόν ἔνθεον ζῆλον του, αὐτός θά διεγείρη τό ἐνδιαφέρον τῶν γονέων διά τήν κατηχητικήν ἀνάπτυξιν τῆς Κοινότητος, καί ἀυτός, τέλος, θά εἶναι ἡ ζωοποιοῦσα πνοή τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

Μποροῦμε λοιπόν νά ποῦμε ὅτι μέ τό Κατηχητικόν Σχολεῖον ὁ ἱερεύς προσφέρει ὑψίστην πνευματικήν καί ἠθικήν ἐξυπηρέτησιν εἰς τήν Κοινότητά του, τήν Ἐκκλησίαν καί τήν πατρίδα ἀπό τήν ὁποίαν προερχόμεθα, ἀλλά καί εἰς αὐτήν τήν φιλόξενον χώραν πού ζοῦμε, τῆς ὁποίας τούς μέλλοντας πολίτας καταρτίζει κατά θεόν. Ὁ Ἱερεύς λοιπόν τῆς Κοινότητος εἶναι πολύτιμος συνεργός καί εἰς αὐτό τό πνευματικό καί πολιτιστικόν ἔργον, σύμφωνα ἄλλωστε μέ τήν ἀρχήν τοῦ Ἕλληνος φιλοσόφου Διογένους, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι βάσις τῆς προόδου μιᾶς πολιτείας εἶναι ἡ ἀνατροφή τῆς νεότητος. Ἐξ ἄλλου ὁ μεγάλος παιδαγωγός Ρουσσώ ἔλεγεν ὅτι ἡ κακοδαιμονία τῆς ἀνθρωπότητος ὀφείλεται κατά μέγα μέρος εἰς τήν κακήν ἀνατροφήν πού παίρνουν τά παιδιά. Ὁ δέ Πλούταρχος ὑπεγράμμιζεν ὅτι σκοπός τῆς παιδικῆς διαπλάσεως εἶναι ἡ θεραπεία κάθε ἀδυναμίας καί ἡ δημιουργία σταθερᾶς συνειδήσεως ἀρετῆς. Συνίσταται δέ ἡ ἀρετή αὐτή κατά τόν Πλούταρχον, εἰς τό νά μάθουν τά παιδιά ἀπό τῆς πρώτης των ἡλικίας νά σέβωνται τόν Θεόν, νά τιμοῦν τούς γονεῖς των, νά εἶναι εὐλαβεῖς πρός τούς ἡλικιωμένους, νά πειθαρχοῦν εἰς τούς νόμους τῆς πατρίδος, νά ὑπακούουν εἰς τούς ἄρχοντας τῆς Πολιτείας καί νά ἀγαποῦν μέ εἰλικρίνειαν τούς φίλους των. Τέλος καί ὁ Πλάτων τονίζει ὅτι μόνον μέ τήν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς ἀποκτά ὁ ἄνθρωπος ἰδανικά χαρίσματα σταθεροῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος καί ἀποβαίνει πράγματι «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» καί ἐξευγενισμένος τύπος κοινωνικοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπομένως τό Κατηχητικόν Σχολεῖον δέν εἶναι ἁπλῶς διδακτήριον γνώσεων. Εἶναι μορφωτικόν ἤθους χριστιανικοῦ βάσει τῶν ἀληθειῶν της Ἁγ. Γραφῆς, προσωποιημένης εἰς τόν βίον καί τά ἔργα προσωπικοτήτων τῆς πίστεως. Ἀπό ἁπλές καί εὔκολες διηγήσεις τῆς πρώτης του ἡλικίας καθένα ἀπό τά παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου προχωρεῖ εἰς τήν μάθησιν τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεως, γνωρίζει τόν Χριστόν καί κατανοεῖ τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο ἐφαρμόζει εἰς τόν βίον του, τόν παιδικό σήμερον καί τόν ἐφηβικόν αὔριον, μέχρις ὅτου ἐξελιχθῆ «εἰς ἄνδρα τέλειον», εἰς ὥριμον δηλαδή ἡλικίαν πνευματικῆς ἀναπτύξεως. Ὅταν δέ ἀναλάβη τάς προσωπικάς πλέον εὐθύνας τοῦ βίου του, θά καθοδηγῆται ὑπό σταθεροῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος, τόν ὁποῖον διεμόρφωσαν θετικαί ἠθικαί ἀρχαί.

Μέ λίγα λόγια τό ἔργον τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου ἔχει ὑψίστην σημασίαν, ὁ δέ ἱερεύς ὀφείλει νά συγκεντρώνη εἰς αὐτό τά ἀπό τῆς νηπιακῆς ἡλικίας μέχρι τῶν δώδεκα καί δεκατριῶν ἀγόρια καί κορίτσια, τά ὁποῖα προορίζονται νά ἀποοῦν καλοί πολῖται τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πολιτείας.

Ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι τά παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ προπαρακευάζονται διά νά ἀποβοῦν ἐνεργά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἕπεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς πρέπει νά ὀργανώνωνται κοιναί προσευχαί, καί νά ἀσκοῦνται τά παιδιά εἰς τήν ψαλμωδίαν, μέ ἄλλα λόγια, νά μετέχουν δηλ. ἐνεργῶς εἰς τήν Θεῖαν λατρείαν. Ἐπίσης ἐξαιρετικήν σημασίαν ἔχει καί ἡ κατά καιρούς ὁμαδική Μετάληψις. Νά προπαρασκευάζεται εἰς ὅλα τά τμήματα ἡ προδιάθεσις τῶν παιδιῶν, νά προηγῆται εἰδική παιδική θεία λειτουργία, νά μεταλαμβάνουν μετά τά παιδιά καί ὅλοι οἱ Κατηχηταί, καί εἰ δυνατόν, καί οἱ γονεῖς. Ἡ ἐξ ὅλων τούτων ἐπίδρασις ἐπί τῆς παιδικῆς ψυχῆς εἶναι πολύ βαθειά καί διά βίου ἀνεξάλειπτος καί σύν τῷ χρόνῳ καθιστάται πλεόν συνείδησις.

Νεολαία.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Νεολαίας εἶναι καί αὐτή ἕνας ἀπό τούς κυριώτερους διδακτικούς καί μορφωτικούς κλάδους τῆς ἀποστολῆς καί τοῦ ἔργου τοῦ ἱερέως εἰς τήν Κοινότητά του. Σκοπός της εἶναι ἡ συστηματική θρησκευτική καί ἠθική διαπαιδαγώγησις τῆς Νεολαίας, ἡ ἐνεργός συμμετοχή της εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Κοινότητος καί ἡ πρακτική ἄσκησις ἔργων πίστεως, δηλ. ἡ ἔμπρακτος ἐφαρμογή τοῦ χριστιανικοῦ βίου.

Εἰδικόν Καταστατικόν, καταρτισθέν ὑπό τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς ὁρίζει λεπτομερῶς τά τῆς συστάσεως καί λειτουργίας τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ θεσμοῦ, διά τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλληνορθόδοξος Νεολαία τῆς Μ. Βρεταννίας εἶναι δυνατόν νά κρατηθῆ σταθερά εἰς τήν θρησκείαν καί τάς παραδόσεις τῶν πατέρων της καί νά ζῆ κατ' ἐπίγνωσιν τήν ὀρθόδοξον χριστιανικήν πίστιν. Τό θέμα ὅμως δέν ἀρκεῖ νά συζητῆται μόνον, ἀλλά καί νά τίθεται εἰς ἐφαρμογήν «ὁ μέν θερισμός πολύς, οἱ δέ ἐργάται ὀλίγοι».

Ὡς πνευματικός Σύμβουλος καί εἰς τό Διοικητικόν Συμβούλιον τῆς Νεολαίας ὁ ἱερεύς εἶναι καί πρέπει νά εἶναι ἡ ψυχή αὐτοῦ. Νά καθοδηγῆ καί νά συμβουλεύη τούς νέους. Νά ἐπιμελῆται τῆς ἐκδόσεως εἰδικοῦ ἐνημερωτικοῦ φυλλαδίου τῆς Νεολαίας καί νά ὀργανώνη σειράς διαλέξεων ὄχι μόνον ἐπί θεμάτων τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἤ δογματικῶν, ἀλλά καί ἐπί θεμάτων ἠθικοῦ καί κοινωνικοῦ περιεχομένου, μέ σειράν

εἰδικῶν ὁμιλητῶν, πρῶτος μεταξύ τῶν ὁποίων νά εἶναι ὁ ἴδιος. Ἐπί πλέον νά τελοῦνται ἑσπεριναί ἀκολουθίαι τάς Κυριακάς ἤ σέ ἄλλες κατάλληλες ἡμέρες, εἰς τάς ὁποίας νά προσεύχωνται οἱ νέοι ἀπό κοινοῦ καί νά ἀναγινώσκουν τά διατεταγμενα ἀναγνώσματα, ὁ δέ ἱερεύς ἤ ἄλλος ὑπ' αὐτοῦ ὁριζόμενος νά ἀναπτύσση εἰδικόν θέμα διαλέξεως θρησκευτικοῦ ἤ ἠθικοῦ περιεχομένου.

Ἐκτός τῶν πνευματικῶν αὐτῶν σκοπῶν τῆς ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας ἐπιβάλλεται ἐπίσης τό ἐνδιαφέρον καί ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς κάθε εἶδους ἀνάγκην τῆς Κοινότητος.

Ὁ Ἱερεύς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θά πληροφορῆ τήν Νεολαίαν διά κάθε ἀνάγκην καί θά ὑποκινῆ εἰς ζῆλον τά μέλη της, τά ὁποῖα κατά τρόπον ἔμπρακτον θά δείχνουν ὅτι συμμετέχουν εἰς τήν ζωήν τῆς Κοινότητος καί θά καθιστοῦν τάς ἀνάγκας της ὑπόθεσιν τοῦ σκοποῦ διά τόν ὁποῖον ἱδρύθη καί ἡ ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας.

Εἶναι δέ ὁ σκοπός αὐτός σημαντικός διότι μέ τόν τρόπον αὐτόν τῆς μορφώσεως καί τῆς δράσεως ἡ Κοινότης καί ἡ Ἐκκλησία ἀποκτᾶ ἀξιόλογα μέλη ἐνεργά, προικισμένα μέ κατ' ἐπίγνωσιν πίστιν, τήν ζῶσαν πίστιν των ἔργων.

Τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς ὁμογένειας μας στηρίζεται εἰς τήν νεολαίαν μας, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα καί τό στήριγμα διά τήν πρόοδον καί ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τήν χώραν αὐτήν. Ἀξίζει νά τήν προσέξωμε καί ἔχομε καθῆκον καί ἀποστολήν νά ἐνδιαφερθοῦμε δι' αὐτήν, μέ περισσότερην ἀγάπην, στοργήν καί κατανόησιν.

Αὐτά εἶναι μόνον μερικά ἀπό τά θέματα πού ἀπασχολοῦν μιάν μόνον πλευράν ἀπό τήν ὑψηλήν καί πνευματικήν ἀποστολήν τοῦ ἱερέως, δηλ. τόν ἱερέα ὡς ὀργανωτήν, ἐμπνευστήν καί πρωτεργάτην τῆς ἐνοριακῆς καί Κοινοτικῆς ζωῆς. Διότι ὅπως εἴπαμε καί εἰς τήν ἀρχήν πολύπλευρη εἶναι ἡ ἀποστολή καί τό ἔργον τοῦ ἱερέως. Ἡ θέσις του εἶναι «ἐν τῶ κόσμω, ἀλλ' οὐκ τοῦ κόσμου». Ὑψηλότερη ἀπό τό κοινό ἐπίπεδο. Μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπου. Ὄχι ὅμως μετέωρη. Τοὐναντίον σταθερή καί ἀσάλευτη. Μέ βάσι τήν πίστη, τήν συναίσθηση των ὑποχρεώσεών του ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καί ἀπέναντι τῶν ἀνθρώπων. Μεσίτης τῶν ψυχικῶν ἀναγκῶν τῶν πιστῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὑπόλογος καί ὑπεύθυνος ἀπέναντι καί τῶν δύο.

Πουθενά ἀλλοῦ δέν ὁλοκληρώνεται ἡ ἔννοια τῆς ἀποστολῆς καί τοῦ ἔργου τοῦ Ἕλληνος ὀρθοδόξου ἱερέως, ὅσον ἐδῶ, εἰς τήν ξενητειά. Θά ἐνθυμῆσθε παλαιότερα εἰς τήν πατρίδα τό ἔργο τοῦ ἱερέως ἦταν στήν Ἐκκλησία μόνο. Περιοριζόταν στόν περίβολό της. Ἐκεῖ πήγαιναν καί τόν εὕρισκαν οἱ χριστιανοί. Ἐδῶ συμβαίνει ἀκριβῶς τό ἀντίθετο. Ὁ ἱερεύς θά τρέξη πρός τούς χριστιανούς. Γιά νά τούς συγκεντρώση, γιά νά τούς ὀργανώση σ' ἕνα σύνολο ἑνιαῖο καί ἀδιάσπαστο. Γιά νά τούς ἑνώση παραμερίζοντας τίς προσωπικές διαφορές ἤ τίς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἀνομοιότητες πού παρουσιάζουν ἀναμεταξύ των. Τούς μαλωμένους θά τούς καλέση κοντά του νά λύση τίς διαφορές καί νά τούς συμφιλιώση. Τούς παρασυρμένους ἀπό τήν πλάνη θά τούς ἀναζητήση καί θά τούς διαφωτίση. Τούς ἀσθενεῖς θά τούς ἐπισκεφθῆ καί θά τούς τονώση. Τούς πενθοῦντας θά τούς συλλυπηθῆ καί θά τούς παρηγορήση. Τούς φυλακισμένους θά τούς ἐπισκεφθῆ καί θά τούς δείξη τόν δρόμο τῆς διορθώσεως καί τῆς ἐξιλεώσεως. Θά τρέξη πίσω ἀπό τούς παραστρατημένους καί θά τούς συγκρατήση. Τέλος θ' ἀναπτύξη στήν καρδιά ὅλων τό ἐνδιαφέρον γιά τόν Θεό, γιά τήν Ἐκκλησία, γιά τό καλό, γιά τήν μακρυνή πατρίδα, γιά τήν μονιασμένη συμβίωσί τους, γιά τίς ἱερές ὑποχρεώσεις πού μᾶς ἐπιβάλλει ἀπέναντι τοῦ ξένου περιβάλλοντός μας ἡ ἱστορία τῆς Πατρίδος μας καί ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὑπό τήν ἐμπνευσμένην ποιμαντορίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καί Μ. Βρεταννίας κ.κ. Γρηγορίου οἱ ὁρίζοντες τῆς Ἐκκλησίας μας διευρύνονται πρός πολλούς τομεῖς. Δεῖγμα τοῦ ἀνύσταχτου ζήλου καί ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος του διά τήν ὑψηλήν καί τίμιαν ἀποστολήν τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου τῆς ἐπαρχίας του εἶναι καί ἡ ἵδρυσις καί λειτουργία αὐτοῦ τοῦ ἐπιμορφωτικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σεμιναρίου.

Διότι ἡ Ἐκκλησία μας ἐδῶ δέν εἶναι μόνον τό θρησκευτικό κέντρο, ἀλλά κάι τό ἐκπαιδευτικό, πού στεγάζει καί τό Ἑλληνικό Σχολεῖο. Εἶναι ἀκόμη τό Κοινοτικό κέντρο, τό κέντρο τῆς ὅλης ζωῆς τῆς Κοινότητος, ὅπου συγκεντρώνονται, ἀλληλογνωρίζονται, ἀνταλλάσουν σκέψεις, συνομιλοῦν καί παιρνοῦν φιλικά καί ἀνανεώνουν καί τονώνουν τούς δεσμού μεταξύ των ὅλα τά μέλη τῆς Κοινότητος, πρός τήν Ἐκκλησίαν καί τά ἰδεώδη τῆς φυλῆς μας.

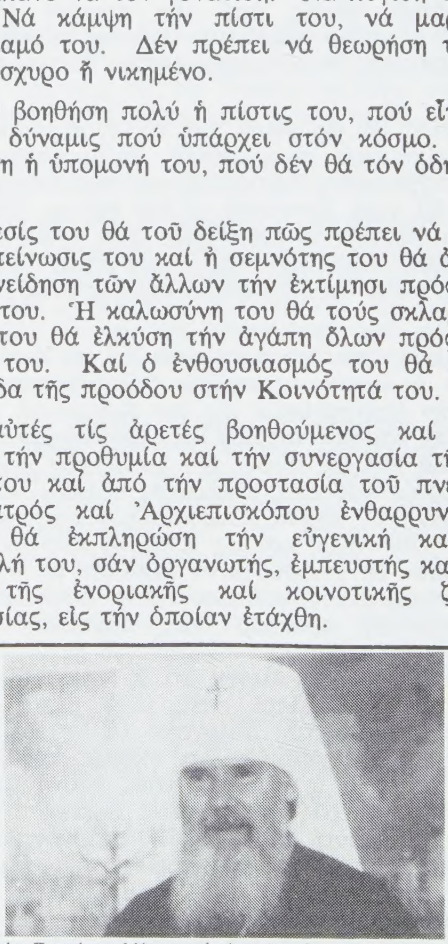
Ψυχή τοῦ κέντρου αὐτοῦ εἶναι καί πρέπει νά εἶναι ὁ ἱερεύς. Εἶναι ἡ προσωπικότης τῆς Κοινότητος, ὁ ἀγαθός σύμβουλος, ὁ δάσκαλος, ὁ προστάτης, ὁ ὀργανωτής.

Εἶναι φυσικόν ὅμως εἰς τήν ἐκπλήρωση τῆς ὡραίας αὐτῆς ἀποστολῆς του ὁ ἱερεύς νά συναντήση πολλά ἐμπόδια. Πολλές δυσκολίες καί ἀπογοητεύσεις. Θά τύχη νά μή εἰσακουσθῆ. Νά μή ἐκτιμηθῆ ὁ ζῆλος του, ἡ ἀγάπη του, τό ἐνδιαφέρον του. Θά συμβῆ νά δοκιμάση πολλές πικρίες καί πάθη πού φωλιάζουν στήν καρδιά τῶν ἀνθρώπων, ὅταν διωχθῆ ἀπό μέσα τους ἡ ἀγάπη. Ἔτσι δοκιμάζεται ὁ ζῆλος του καί ἡ πίστις εἰς τήν ἀποστολήν του. Τίποτα ὅμως δέν πρέπει νά σταθῆ ἱκανό νά τόν γονατίση. Νά λυγίση τό θάρρος του. Νά κάμψη τήν πίστι του, νά μαράνη τόν ἐνθουσιαμό του. Δέν πρέπει νά θεωρήση τόν ἑαυτό του ἀνίσχυρο ἤ νικημένο.

Θά τόν βοηθήση πολύ ἡ πίστις του, πού εἶναι ἡ πιό μεγάλη δύναμις πού ὑπάρχει στόν κόσμο. Θά τόν ἐνισχύση ἡ ὑπομονή του, πού δέν θά τόν ὁδηγήση στά ἄκρα.

Ἡ σύνεσίς του θά τοῦ δείξη πῶς πρέπει νά ἐνεργήση. Ἡ ταπείνωσις του καί ἡ σεμνότης του θά ἀνεβάσουν στή συνείδηση τῶν ἄλλων τήν ἐκτίμησι πρός τό πρόσωπόν του. Ἡ καλωσύνη του θά τούς σκλαβώση. Ἡ ἀγάπη του θά ἑλκύση τήν ἀγάπη ὅλων πρός τό πρόσωπόν του. Καί ὁ ἐνθουσιασμός του θά δώση τήν σφραγίδα τῆς προόδου στήν Κοινότητά του.

Ἀπό αὐτές τίς ἀρετές βοηθούμενος καί ἀπό τήν ἀγάπη, τήν προθυμία καί τήν συνεργασία τῆς Κοινότητός του καί ἀπό τήν προστασία τοῦ πνευματικοῦ του πατρός καί Ἀρχιεπισκόπου ἐνθαρρυνόμενος ὁ ἱερεύς θά ἐκπληρώση τήν εὐγενική καί ἰδεώδη ἀποστολή του, σάν ὀργανωτής, ἐμπευστής καί πρωτεργάτης τῆς ἐνοριακῆς καί κοινοτικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τήν ὁποίαν ἐτάχθη.

Ἀλέξιος, ὁ νέος Πατριάρχης Μόσχας καί πάσης Ρωσσίας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐνθρόνισης ἐγένετο μέ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν εἰς τόν Καθεδρικόν Ναόν τῶν Ἐπιφανείων Μόσχας τήν 10ην, Ἰανουαρίου 1990.
Ὁ Νέος Πατριάρχης εἶναι ἡλικίας 61 ἐτῶν, ἦτο δέ μέχρι τῆς ἐκλογῆς του Μητροπολίτη Λένιγκρατ.

Ο ΙΕΡΟΣ ΜΑΣ ΑΜΒΩΝΑΣ
ΨΥΧΙΚΕΣ ΜΕΤΑΠΤΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Τελμησσοῦ Χριστοφόρου

«Θάμβος γάρ περιέσχεν αὐτόν καί πάντας τούς σύν αὐτῷ ἐπί τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων, ᾗ συνέλαβον».

Λουκᾶ ε' 9

Δέν εἶναι δύσκολο νά ἐξηγηθοῦν τά αἰσθήματα τοῦ φόβου καί τοῦ θαυμασμοῦ πού πλημμύρισαν τήν ψυχή τοῦ Πέτρου καί τῶν συνεργατῶν του, τή στιγμή πού τά καΐκια τους θά βυθίζονταν αὔτανδρα ἀπό τό βάρος τῶν ψαριῶν πού εἶχαν πιάσει, ἐνῷ λίγες ὧρες πρίν θαλασσοπνίγονταν, χωρίς τίποτε νά πέσει στά δίχτυά τους.

Στιγμιότυπο ἀπό τον ἁγιασμό πού ἔγινε γιά τήν ἔναρξη τοῦ Νέου Σχολικοῦ ἔτους 1990/91 στό Ἑλληνικό Σχολεῖο Ἀπ. Βαρνάβα Wood Green. Στην φωτογραφία ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Γρηγόριος καί ἀπό [illegible] ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος, ὁ Πρεσβ. Ἰωσήφ, ὁ διάκονος Σωτήριος καί ὁ διάκονος Ἀναστάσιος.

Κι' ὅταν ὁ ὑψηλός ἐπισκέπτης τους Ἰησοῦς τούς συνέστησε νά ρίξουν ξανά τό παραγάδι καί ν' ἀποδυθοῦν σέ μιά νέα προσπάθεια, ὑπάκουσαν μονάχα ἀπό σεβασμό. Μέσα στή ψυχή τους διατηροῦσαν ἐπιφυλάξεις, πίστευαν πώς ἡ ἐξόρμηση αὐτή θά ἦταν μιά ματαιοπονία. Καί τωρα μπροστά στην ἀπροσδόκητη ἔκβαση τῶν πραγμάτων, ὅταν παρ' ἐλπίδα ὅλα πήγανε τόσο καλά, ἦταν φυσικό νά γεμίσουν ἀπό φόβο καί θαυμασμό.

Ἀποδίδοντας τό γεγονός καθ' ὁλοκληρίαν στήν παρουσία τοῦ Ἰησοῦ, ὁδηγήθηκαν στίς πόρτες τοῦ μυστηρίου πού περιέβαλλε τό πρόσωπό του. Δέν μποροῦσαν βέβαια νά καταλάβουν πλήρως - πῶς μποροῦσαν νά καταλάβουν; ποιός μπορεῖ ποτέ χωρίς φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά καταλάβει τό φρικτό μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ! Ὅμως ἔνιωσαν πώς ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν ἕνας ἁπλός, ἕνας συνηθισμένος ἄνθρωπος, ἕνας ἁμαρτωλός ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅπως ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος, ἀλλά πώς ἦταν κάτι τό ξεχωριστό, κάτι μεγάλο καί ἅγιο. Τόσο ἅγιο, τόσο θεῖο, πού μιά συνάφεια στενή, ἀκόμα κι' ἕνα πλησίασμα κι' ἕνα ἄγγιγμα περιέκλειαν κινδύνους σοβαρούς, θά μποροῦσαν νά ἐκληφθοῦν σάν ἀσέβεια, σαν ἔγκλημα καθοσιώσεως, σάν πρᾶξη βέβηλη.

Γι' αὐτό, ὁ Πέτρος γονατίζει καί γεμάτος φόβο ἀπευθύνεται πρός τόν Ἰησοῦν. «Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνήρ ἁμαρτωλός εἰμί, Κύριε». Ἡ πράξη του αὐτή θυμίζει τόν φόβο τοῦ ἑκατόνταρχου πού δέν ἄφησε τόν Ἰησοῦ νά μπεῖ στό σπιτικό του, ὅταν ἐκεῖνος προθυμοποιήθηκε νά πάει για νά θεραπεύσει τόν ἄρρωστο δοῦλο. «Κύριε», εἶχε πεῖ, «οὐκ εἰμί ἱκανός, ἵνα ὑπό τήν στέγην μου εἰσέλθῃς ἀλλ' εἰπέ λόγον καί ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.»

Τέτοια αἰσθήματα δοκίμασαν πολλοί στό πέρασμα τῶν αἰώνων, ὅταν ἔνιωσαν τη δύναμη τοῦ θεοῦ να τούς πλησιάζει. Μπροστά στή δύναμη αὐτή, ἀπέμειναν ἐντελῶς ἀκάλυπτοι καί ἀπροστάτευτοι. Κι ὁ φόβος μή τυχόν ἀφανισθοῦν, τους παρέλυε. Στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης βλέπουμε τόν Μωυσῆ νά καλύπτει τό πρόσωπό του, προκειμένου νά παραδώσει στούς Ἰσραηλίτες τίς θεοχάρακτες πλάκες. Καί τό Λευϊτικό ἱερατεῖο, πρίν ἀπό κάθε ἱερουργία, ἰδιαίτερα πρίν ἀπό τήν εἴσοδο στά ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος, στά ἅγια τῶν ἁγίων, ἔπρεπε νά περιβληθεῖ εἰδική στολή, πού μαζί μέ ἄλλα ἐμβλήματα καί φυλακτά ἦταν σάν ἐξιτήριο κάθε ἐνέργειας προερχόμενης ἀπό τήν προσέγγισή τους μέ τό θεῖο καί πού, σάν ἐκκένωση ἠλεκτρική, ἀπειλοῦσε τήν ὕπαρξή τους. Καί οἱ χριστιανοί ἱερεῖς ποτέ δέν τολμοῦν νά πλησιάσουν καί ν' ἀγγίξουν τά ἅγια, ἄν πρῶτα δέν περιβληθοῦν τό πετραχῆλι, πού τούς ἐπιτρέπει ν' ἀναλάβουν ἕνα ἔργο, πού ξεπερνᾶ τή δύναμη τοῦ ἀνθρώπου.

Παρόμοια αἰσθήματα, σέ μικρότερο ἤ μεγαλύτερο βαθμό, δοκιμάζουμε ὅλοι, ὅταν μ' ὁποιοδήποτε τρόπο νιώσουμε τήν παρουσία τῆς θεότητος. Ὅταν λ.χ. βρεθοῦμε σέ τόπους ἁγιασμένους, προαιώνια κέντρα λατρείας καί ἄσκησης ἤ συνδεδεμένα μέ τή ζωή καί τό μαρτύριο ἁγίων καί ἰδιαίτερα μέ τούς θεοβάδιστους τόπους, ὅπου ἔζησε καί ὑπέστη τά φρικτά πάθη ὁ Σωτήρας Χριστός. Τά δοκιμάζουμε πολλές φορές ὅταν βρισκόμαστε στήν κατανυχτική καί ὑπερκόσμια ἀτμόσφαιρα τοῦ Ὀρθόδοξου Ναοῦ, ὅταν πλησιάζουμε τό ἅγιο Βῆμα, ὅταν βλέπουμε τούς ἱερεῖς να περιφέρουν τά τίμια δῶρα κλπ. Ἀκόμα κι' ὁρισμένες ἄλλες στιγμές, μυστικές, πολύ προσωπικές, ὅταν κατά μόνας νιώθουμε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μ' ἕνα τρόπο ἀσυνήθιστο νά πλησιάζει την ταπεινή καί ἁμαρτωλή ὕπαρξή μας. Κι εἶναι τά αἰσθήματα αὐτά τοῦ φόβου, τῆς ἔκστασης καί τοῦ θαυμασμοῦ, ἀπόλυτα δικαιολογημένα. Γιατί τίς φοβερές ἐκεῖνες στιγμές τῆς θείας ἐπίσκεψης, νιώθουμε γυμνοί καί τετραχηλισμένοι, μικροί, ἀσήμαντοι καί ἀνίσχυροι. Ὁ φόβος για τή δίκαια, την αἰώνια τιμωρία μᾶς παραλύει. Σάν τούς τρεῖς μαθητές στό ὄρος τῆς Μεταμόρφωσης, πέφτουμε στό χῶμα. Δέν θ' ἀποτολμούσαμε ποτέ σε τέτοιες στιγμές νά πιάσουμε στά χείλη μας τό τρισάγιο ὄνομα καί θαρρώντας μονάχα στή φιλανθρωπία καί τό ἄπειρο ἔλεος του Θεοῦ μόλις κατορθώνουμε νά ψελλίσουμε «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς».

Ταυτόχρονα περιμένουμε. Ἄραγε, θ' ἀνοίξει γιά μᾶς η πόρτα τῆς ζωῆς καί τῆς σωτηρίας ἤ θα παραμείνει κλειστή γιά πάντα;

Τέτοιος ἦταν ὁ φόβος πού δοκίμασε ὁ Πέτρος τή στιγμή πού ἄνοιξανε τά μάτια του καί κατάλαβε γιά πρώτη φορά πώς ὁ ταπεινός ἐπισκέπτης του εἶχε οὐράνια καταγωγή. Συντρίβεται, κλονίζεται, ἀγωνιᾶ. Καί ζητεῖ ν' ἀποτρέψει τόν ἀφανισμό του, μέ τό ν' ἀπομακρυνθεῖ τό γρηγορότερο, νά χωρισθεῖ ἀπό τόν Ἰησοῦ. Πέφτει στά γόνατα, ἐξομολογεῖται, παρακα-

λεῖ: «Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι ἀνήρ ἁμαρτωλός εἰμί, Κύριε.»

Ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ, πού λόγῳ τῆς ἁμαρτίας «τῷ φόβῳ ἐκρύβη» γιά ν' ἀποφύγει τή δοκιμασία τῆς συνάντησης μέ τό θεό, δέν κατορθώνει ν' ἀποτρέψει τή φρικτή τιμωρία πού σάν καταπέλτης ἔπεσε στό κεφάλι του. Μά τώρα ζοῦμε στήν περίοδο τῆς χάριτος. Ἡ φωνή τοῦ Κυρίου εἶναι φωνή διαλλακτική, φιλική, ἀνθρώπινη. Μπροστά στόν Πέτρο στέκεται ἕνα γλυκύτατο ἀνθρώπινο πλάσμα, πού ἐνῶ τόν κοιτάζει μέ συμπάθεια, προφέρει λόγια καθησυχαστικά: «Μή φοβοῦ.» Ἀπό τώρα, ὅσοι πιστεύουν σέ μένα, δέν πρέπει νά φοβοῦνται. Τό λύχνο τόν τρεμάμενο, δέν θά τόν σβήσω καί στό σωρό τῶν ἀχύρων δέν θά ρίξω φωτιά. Τά γόνατα πού λυγίζουν, θά τ' ἀνορθώσω· στούς κατάδικους θά χαρίσω λευτεριά καί στούς νεκρωμένους ἀπό τήν ἁμαρτία, θά χαρίσω αἰώνια ζωή.

Κι ἀφοῦ μέ τό «Μή φοβοῦ» ὁ Κύριος διάλυσε τό φόβο ἀπό τήν ψυχή τοῦ Πέτρου, ἀφοῦ γεφύρωσε τό χάσμα πού χώριζε τό θεό ἀπό τό πλάσμα του, προχωρεῖ μέ λόγια μυστηριώδη καί προφητικά στήν προσφορά χαρισμάτων μεγάλων.

- «Ἀπό τοῦ νῦν, ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν,»

- Παράτα πιά τά δίκτυα, παράτα τά πλοῖα, τά ψάρια. Ξανοίξου σέ μιά θάλασσα πιό πλατειά, στήν ἀπεραντωσύνη τῆς οἰκουμένης καί ρίξε τά δίκτυα τοῦ Θείου Λόγου. Ἀνάλαβε τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου μου γιά νά τραβήξεις ψυχές στή σωτηρία. Ἀπό τώρα, γίνεσαι ψαρᾶς ἀνθρώπων, ἀπόστολός μου!

Τή στιγμή ἐκείνη, ὁ Πέτρος δέν θά μποροῦσε νά φανταστεῖ τόν προορισμό του, τόν ἱερό κλῆρο πού τοῦ ἔλαχε. Ἄν μποροῦσε νά ἐννοήσει τό ὕψος καί τό βάθος τῆς ἀποστολῆς του, τό μέγεθος τῆς εὐθύνης του, μεγαλύτερο δέος, μεγαλύτερος ἴλιγγος θά καταλάμβανε τήν ψυχή του!

Θἄπρεπε νά περάσουν μερικά χρόνια, νά φτάσει ἡ Πεντηκοστή γιά νά ἐκπληρωθοῦν τά προφητικά αὐτά λόγια, ὅταν στό κήρυγμά του πίστεψαν χιλιάδες καί γεννήθηκε ἡ πρώτη Ἐκκλησία.

Θἄπρεπε νά περάσουν χρόνια γιά νά δεῖ τήν πνευματική συγκομιδή στά Ἱεροσόλυμα, στήν Ἀντιόχεια, στήν Ἀσία, στήν κοσμοκράτειρα Ρώμη, ὅπου πρόσφερε τή ζωή του ὁλοκαύτωμα στή πίστην τοῦ Χριστοῦ. Στό μαρτύριο προχώρησε νικητής. Ὁ φόβος ὁ ἀνθρώπινος, πού τή νύχτα τῆς δίκης τοῦ Κυρίου παρέλυσε τή θέλησή του, μέχρι σημείου ν' ἀρνηθεῖ ἐκεῖνον πού ἀγάπησε περισσότερο ἀπό τό κάθετί, δέν ὑπῆρχε πιά. Ἀτρόμητος προχώρησε πρός τό μαρτύριο, χωρίς ν' ἀγωνιᾶ μπροστά στά δεινά πού τόν περίμεναν ἤ τήν καταστροφή τῆς φυσικῆς του ὕπαρξης: «Ἐάν γάρ καί πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά ὅτι σύ μετ' ἐμοῦ εἶ...» Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶχε ξεπλύνει τό παλιό του κρῖμα καί τώρα ἡ σπονδή τοῦ δικοῦ του αἵματος τόν καθιστοῦσε ἄξιο γιά τή μεγάλη ἐκείνη δωρεά. Τέλεια πιά ἡ ἀγάπη του γιά τό Χριστό, τόν ἔκανε ἱκανό ν' ἀντιμετωπίσει τίς ὀδύνες τοῦ θανάτου, νά παραμερίσει τό φόβο καί νά μπεῖ μ' ἐμπιστοσύνη στήν αἰώνια ζωή. Πίσω του, σερνόταν ἕνα δίχτυ νοητό, πού ἁπλωνόταν ἀπό τή λίμνη τῆς Γεννησαρέτ μέχρι τή Ρώμη καί πιό πέρα ἀκόμη.

Κι ἦταν τό δίχτυ αὐτό γεμᾶτο ψυχές, γιά τίς ὁποῖες τό κήρυγμά του ὑπῆρξε τό κλειδί τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν: Ἐκεῖ ὅπου οἱ σεσωσμένοι ἀντικρύζουν τό Θεό πρόσωπο πρός πρόσωπο καί ὅπου τό πλησίασμά του δέν συντρίβει τήν ὕπαρξη ἀλλά τῆς χαρίζει τήν πληρότητα, τήν τελείωση καί τήν ἀθανασία. Ἐκεῖ ὅπου «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβο».

† Ὁ Τελμησσοῦ Χριστοφόρος

Ἀπό τήν ἀποχαιρετιστήρια δεξίωση πρός τιμή τοῦ Ὕπατου Ἁρμοστῆ τῆς Κύπρου κ. Τάσου Παναγίδη. Ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀ. Μητσιάλης, ὁ Σεβασμιώτατος καί ὁ παρασημοφορηθείς μέ τόν Σταυρό τῶν Θυατείρων κ. Τ. Παναγίδης.

Ὁ Σεβασμιώτατος εὐλογεῖ τά παιδάκια στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Ἀντωνίου Caledonian Λονδίνου κατά τήν διάρκεια τοῦ συνηθισμένου Κατηχητικοῦ Μαθήματος..

ΟΦΦΙΚΙΑ ΚΑΙ ΟΦΦΙΚΙΑΛΙΟΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΝ ΤΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ.

Τοῦ Χάρη Μεττῆ

Μετά τήν ἔλευση στή Μεγάλη Βρετανιά τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτη (καί ἀργότερα Ἀρχιεπισκόπου) Θυατείρων καί Μεγάλης Βρετανίας Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη τό 1964, τιμήθηκαν μέ ὀφφίκια γιά τήν προσφορά τους καί τήν ἐργασία τους στήν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὁμογένειας Μεγάλης Βρετανίας μιά ὁμάδα Ὁμογενῶν πού ἀνῆκαν (ὅπως ἀποδεικνύει καί ὁ δημοσιευόμενος πιό κάτω κατάλογος) σ'ὅλα τά στρώματα τοῦ λαοῦ μας πού ἀποτελεῖ τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Δέν ὑπάρχει δέ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι στήν ἐπιλογή πολλῶν ἀπό τούς τιμηθέντες ἀποφασιστικό ρόλο ἔπαιξε ὁ Πρωτοσύγκελλος καί ἀργότερα Ἐπίσκοπος Τροπαίου Γρηγόριος (ὁ σημερινός Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείραν καί Μεγάλης Βρετανίας), ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε τότε τό δεξί χέρι καί τόν στενότερο καί πιό ἀφοσιωμένο συνεργάτη του Ἀθηναγόρα. Σάν ἔνδειξη λοιπόν ἐλαχίστης τιμῆς γιά τή συμπλήρωση εἴκοσι χρόνων Ἀρχιερατείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου παραθέτω ἐδῶ τά ὀνόματα ὅλων τῶν τιμηθέντων ὀφφικιαλίων μέ σύντομη ἐξήγηση γιά τόν κάθε τίτλο. Πολλοί ἀπό τούς ὀφικιαλίους εἶναι, βέβαια, νεκροί σήμερα, ἐνῶ πλεῖστοι ὅσοι ἄλλοι ὁμογενεῖς θά μποροῦσαν νά τιμηθοῦν γιά τίς ἀνεκτίμητές τους ὑπηρεσίες τόσο ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καί ὑπέρ τῆς Ὁμογένειας τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου.

Ὁ θεσμός τῶν ὀφφικίων ἄγει τήν καταγωγή του (γιά τούς σκοπούς πού μᾶς ἀποσχολοῦν ἐδῶ) στή Βυζαντινή Ἐποχή, ἡ δέ ὁρολογία εἶναι, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, ρωμαϊκῆς προέλευσης γιά τούς γνωστούς ἱστορικούς λόγους. Μετά τήν Ἅλωση, ἀρκετά ἀπό τά ὀφφίκια αὐτά διατηρήθηκαν ἀπό τή Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, τό ὁποῖο καί τά προσάρμοσε στή νέα τάξη τῶν πραγμάτων. Ὁ ὅρος, πάντως, «ὀφφίκιον» προέρχεται ἀπό τό λατινικό «officium», δηλαδή «ὑπηρεσία» κατ' ἀρχήν στρατιωτικῆς ἤ διοικητικῆς μορφῆς, οἱ δέ «ὀφφικιάλιοι» (λατινικό Officiales) ἀρχικά μέν ἀποτελοῦσαν ἁπλῶς τούς ἀξιωματούχους μιᾶς ὑπηρεσίας ἤ Τμήματος (Ὑπουργείου ὅπως θά λέγαμε σήμερα), ἀργότερα δέ ὅλα τά μέλη τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, τοῦ προϊσταμένου της συμπεριλαμβανομένου.

Τό γεγονός ὅμως ὅτι τόσο στήν καθαρά Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία ὅσο ἐπίσης ἀργότερα καί στή Βυζαντινή, ὁ Αὐτοκράτορας συγκέντρωνε στό πρόσωπό του καί τήν ἀνώτατη Ἐκκλησιαστική ἐξουσία, στή δέ βυζαντινή περίοδο τό διοικητικό σύστημα ἦταν κατά τό μᾶλλον καί ἧττον θεοκρατικοῦ χαρακτήρα, τά ὀφφίκια καί οἱ ὀφφικιάλιοι ἐκπροσωποῦσαν καί τόν γενικότερο διοικητικό - στρατιωτικό μηχανισμό, ἀλλά καί τόν ειδικώτερο ἐκκλησιαστικό. Ἔτσι εἶναι πολύ δύσκολο νά ξεχωρίσει κανείς τά ὀφφίκια, κατά τρόπο συμβατικό ἔστω, σέ καθαρά Κυβερνητικά καί σέ Ἐκκλησιαστικά, ἐκτός μόνο σέ ειδικές περιπτώσεις, ὅπου ὁ τίτλος εἶναι ἀπόλυτα ὀφθαλμοφανής, ὅπως εἶναι οἱ τρεῖς δηλαδή βαθμοί τῆς ἱερωσύνης, ἤ ἐκεῖνοι τοῦ στρατοῦ. Εἶναι ἐπίσης σύνηθες στά διάφορα γραπτά μνημεῖα τόσο τῆς Βυζαντινῆς, ὅσο καί τῆς μεταβυζαντινῆς περιόδου, νά παρατηρεῖται κάποια ἀνομοιογένεια στήν ἑρμηνεία τῶν διαφόρων ὀφφικίων, ἰδιαίτερα μάλιστα ἐπειδή ἀρκετά ἀπό αὐτά εἶχαν καταντήσει ἐντελῶς τιμητικά, χωρίς κανένα οὐσιαστικό περιεχόμενο (κάτι παρόμοιο μέ τίς σημερινές τιμητικές διακρίσεις πού ἀπονέμει ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας). Ἐπειδή ὅμως τώρα τό ρόλο τοῦ ἀπονέμοντος τά ὀφφίκια ἀνέλαβε ἐξ ὁλοκλήρου τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, εἶναι πολύ φυσικό οἱ τιμώμενοι νά ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν Ἐκκλησία καί τό ἔργο της, ἔστω καί ἄν αὐτοί δέν εἶναι πιά ἱερωμένοι καί συνεπῶς δέν ἀνήκουν ὀργανικά στόν ἱερατικό μηχανισμό καί διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας.
Γιά τό μέγιστο μέρος τῆς Ὁμογένειας Μεγάλης Βρετανίας ὁ θεσμός τῶν ὀφφικίων ἦταν κάτι τό ἐντελῶς ἄγνωστο. Ἡ βαθύτατη ὅμως θρησκευτικότητα πού χαρακτηρίζει τόν Ἕλληνα - καί μάλιστα τόν Μετανάστη - εἶναι τέτοια, ὥστε ἡ πιό ἁπτή αὐτή σύνδεσή τους μέ τη Μητέρα Ἐκκλησία τούς ἐνέπλησε χαρᾶς καί ὑπερηφάνειας κι ἔθεσε τίς ἰσχυρές βάσεις γιά μιά πιό ἄμεση καί πιό ἐνεργουμένη συμμετοχή τους στούς ἀγῶνες καί τίς ἀγωνίες τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὑπῆρξε συνεπῶς σοφή καί καθ' ὅλα δικαιολογημένη ἡ ἀπόφαση τοῦ ἀειμνήστου Ἀθαναγόρα Κοκκινάκη νά εἰσηγηθεῖ στόν ὁμώνυμό του ἀοίδιμο καί Μέγα Πατριάρχη Ἀθηναγόρα τόν Α' τήν ἀπονομή τόσων ὀφφικίων στήν Ὁμογένεια πού ἀποτελεῖ τό πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων.

Στήν ἀπονομή τῶν ὀφφικίων αὐτῶν, ὁ Ἀθηναγόρας εἶχε ὑπ' ὄψη του ὁπωσδήποτε μιά κάποια ἱεράρχηση τίτλων ἀκολουθώντας στενά ἄν καί ὄχι ἀποκλειστικά τό Τυπικό τῆς Ἐκκλησίας, στό ὁποῖο τά ὀφφίκια χωρίζονται σέ τρεῖς πεντάδες καί στόν «Χορό τῶν Εὐωνύμων Ἀνδρῶν», καί ὅπου οἱ τίτλοι εἶχαν ἄμεση σχέση μέ τήν Τάξη τῆς Ἐκκλησίας. Εἴδαμε ὅμως πιό πάνω ὅτι πάμπολλα ὀφφίκια βρίσκονταν ἀρχικά ἔξω ἀπό τήν Τάξη τῆς Ἐκκλησίας - εἴτε αὐτά ἀποτελοῦσαν ἐκκλησιαστικούς τίτλους καί ὀφφίκια, εἴτε ἦταν καθαρά πολιτικοί τίτλοι καί ἀξιώματα. Ἔτσι λοιπόν βλέπουμε ἀπό τόν σωζόμενο στά Ἀρχεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων κατάλογο τῶν ὀφφικιαλίων ὄχι μόνο τίτλους πού ἐμπίπτουν στίς τρεῖς «Ἐκκλησιαστικές» πεντάδες καί στόν «Χορό τῶν Εὐωνύμων Ἀνδρῶν» ἀλλά καί στούς πολιτικούς καί διοικητικούς τίτλους καί ἀξιώματα, πού ὑπῆρξαν κατάλοιπα εἴτε τῆς ἔνδοξης βυζαντινῆς περιόδου, εἴτε τῶν χρόνων τῆς δουλείας, ὅταν τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἀποτελοῦσε τήν Ἐθναρχοῦσα Ἐκκλησία.

Κατ' ἀλφαβητική σειρά, τά ἀπονεμηθέντα σέ Ὁμογενεῖς τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὀφφίκια εἶναι τά ἑξῆς:

Ἀκτουάριος, Δεπουτᾶτος, Διδάσκαλος, Διδάσκαλος τοῦ Γένους, Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, Διερμηνεύς, Δικαιοφύλαξ, Δομέστιχος, Ἔκδικος, Ἔξαρχος, Ἱερομνήμων, Καστρίνσιος, Λαμπαδάριος, Μαΐστωρ, Μυρεψός, Νομοφύλαξ, Νοτάριος, Ὀρφανοτρόφος, Ὀστιάριος, Προστάτης τῶν Γραμμάτων, Προστάτης τῶν Σχολείων, Πριμικήριος, Πρωτονοτάριος, Πρωτοψάλτης, Ρεφερενδάριος, Ρεφερενδάριος Μέγας, Σκευοφύλαξ, Ὑπομνηματογράφος, Χαρτουλάριος, Χαρτοφύλαξ Μέγας.

Οἱ τρεῖς πεντάδες σύμφωνα μέ τήν Τάξη τῆς Ἐκκλησίας ὅπως δίδεται στο «Μέγα Εὐχολόγιον» περιέχουν τά ἑξῆς ὀφφίκια:

Πρώτη Πεντάδα: Οἰκονόμος, Σακελλάριος, Σκευοφύλαξ, Χαρτοφύλαξ, Σακελλίου.

Δεύτερη Πεντάδα: Νοτάριος, Καναστρίσιος, Ρεφερενδάριος, Λογοθέτης, Ὑπομνηματογράφος.

Τρίτη Πεντάδα: Ἔκδικος, Ἱερομνήμων, ὁ Ἐπί τῶν Γονάτων, Ὑπομιμνήσκων, Διδάσκαλος.

Χορός Εὐωνύμων Ἀνδρῶν: Δεπουτᾶτος, Δομέστικος, Ἔξαρχος, Λαμπαδάριος, Πριμικήριος, Ψάλτης.

Ἀπό τά ὀφφίκια πού βρίσκονται μέν ἔξω ἀπό τήν Τάξη τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀποτελοῦν ἐν τούτοις ἐκκλησιαστικούς τίτλους καί ἀξιώματα, ὁ Ἀθαναγόρας ἀπένειμε τά ἑξῆς: Ὀρφανοτρόφος, Ὀστιάριος, Χαρτουλάριος, ἐνῶ ἀπό τούς Πολιτικούς Τίτλους καί Ἀξιώματα ἀπένειμε τά ἀκόλουθα: Ἀκτουάριος, Διερμηνεύς, Δικαιοφύλαξ, Μαΐστωρ, Μυρεψός, Νομοφύλαξ.

Ἡ ἑρμηνεία τῶν ὀφφικίων αὐτῶν (μέ ἐξαίρεση τήν προσθήκη τοῦ ἐπιθέτου "Μέγας" ἤ "Πρῶτος", ὅπου εἶναι φανερή ἡ πρόθεση νά τονισθεῖ ἡ διάκριση σέ κάτι τό ἰδιαίτερα σημαντικό) πρέπει ὁπωσδήποτε νά θεωρηθεῖ ἐντελῶς σχηματικά, χωρίς ὑπερτονισμό τῆς ἀνωτερότητας ἤ κατωτερότητας τοῦ ἑνός ἤ τοῦ ἄλλου τιμωμένου προσώπου. Καί τοῦτο πρός ἄρση κάθε παρεξήγησης ἀπό μέρους ὅλων ἐκείνων, τούς ὁποίους ὁ ἀείμνηστος Ἀθηναγόρας εἶχε κρίνει σάν ἄξιους γιά νά τιμηθοῦν ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Θά ἑρμηνεύσουμε λοιπόν τούς τίτλους καί πάλιν κατ' ἀλφαβητική σειρά, ἐπαναλαμβάνοντας ὅτι οἱ ἑρμηνεῖες εἶναι ἀδύνατο νά καλύπτουν ὅλη τήν ἱστορική ἐξέλιξη τοῦ ἑνός ἤ τοῦ ἄλλου ὅρου.

1. ΑΚΤΟΥΑΡΙΟΣ:

Κατ' ἀρχάς τόν τίτλο αὐτό ἔφεραν λειτουργοί τῆς Ρωμαϊκῆς Πολιτείας ἐπιφορτισμένοι μέ τή φύλαξη τῶν ἀρχείων τοῦ Κράτους. Ἀργότερα ἀποτελοῦσαν τούς ταμίες τοῦ Κράτους καί ἀκόμη πιό ὕστερα τούς γιατρούς στήν ὑπηρεσία τῆς Αὐλῆς. Οἱ τελευταῖοι ὅμως ἔφεραν καί τόν τίτλο τοῦ «μυρεψοῦ», δηλαδή τοῦ ἀρωματοποιοῦ, ἤ τοῦ κατσκευαστῆ ἀλοιφῶν γιά διάφορες ἀρρώστειες. Στήν Κωνσταντινούπολη ἐπίσης τόν τίτλο τοῦ Ἀκτουαρίου ἔφεραν καί οἱ ὑπεύθυνοι προσωπικοῦ τοῦ Ἱπποδρόμου, ὅπου, ὡς γνωστόν, πραγματοποιοῦνταν πολλές καί σοβαρότατες ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ τῆς Πρωτεύουσας.

2. ΔΕΠΟΥΤΑΤΟΣ ἤ ΔΕΠΟΤΑΤΟΣ:

Ὁ ἀξιωματοῦχος πού ἔφερε τόν τίτλο αὐτό ἀποτελοῦσε ἕνα εἶδος συνδέσμου τοῦ λαοῦ μέ τόν Ἐπίσκοπο καί γενικά τόν Κλῆρο. Κατά τή Βυζαντινή μάλιστα ἐποχή, ὁ Πατριάρχης ἀπένειμε τόν τίτλο αὐτόν καί στόν στεφόμενο Αὐτοκράτορα.

Ὁ Δεπουτᾶτος προπορευόταν τοῦ Ἐπισκόπου κι ἐκανόνιζε τά τῆς ἐπισκέψεως κι ὑποδοχῆς τοῦ Ἀρχιερέα σέ κάποια κοινότητα, πόλη ἤ χωριό. Λαμπαδηφορῶν ὡσαύτως προπορευόταν τοῦ ἱερέα ὅταν ὁ τελευταῖος κατευθυνόταν στόν ἄμβωνα γιά ν'ἀναγνώσει τό Εὐαγγέλιο, ἤ πρός τήν Ἁγία Τράπεζα εἰς τήν εἴσοδο τῶν ἁγίων δώρων. Ἦταν δηλαδή ἕνα εἶδος τελετάρχη πού κανόνιζε τίς λεπτομέρειες ἤ τό τυπικό μέρος κάποιας ἐπίσημης ἐκδήλωσης (ὅπως ἦταν ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχιερέα), ἤ τῆς θείας λειτουργίας.

3. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Γιά τόν ὅρο αὐτό ὡς ὀφφίκιον θά μποροῦσε νά γράψει κανείς ὁλόκληρη διατριβή. Ἀναφέρουμε ἁπλῶς πώς ὁ κατ' ἐξοχήν Διδάσκαλος στή Χριστιανική Θρησκεία ἦταν βέβαια ὁ ἱδρυτής αὐτῆς Ἰησοῦς Χριστός. Τόν τίτλο τοῦ Διδασκάλου ἀπέκτησαν ἀργότερα καί οἱ Μαθητές του ὅπως ἐπίσης καί οἱ μεγάλοι ἱεροκήρυκες καί θεολόγοι. Τρεῖς μάλιστα ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνακηρύχθηκαν καί ἀναγνωρίστηκαν ὡς "Οἰκουμενικοί Διδάσκαλοι", ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καί ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσοστόμος, στή δέ Δυτική Ἐκκλησία ὀνομάστηκαν "Διδάκτορες τῆς Ἐκκλησίας" ὁ Ἐπίσκοπος Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος, ὁ Ἱερώνυμος, ὁ Αὐγουστῖνος καί ὁ Ρώμης Γρηγόριος ὁ Διάλογος. Ὁ θεσμός τοῦ διδασκάλου, μέ τήν ἔννοια τοῦ ἑρμηνευτῆ τῶν Γραφῶν, ὑπῆρχε βέβαια καί στήν Ἑβραϊκή Θρησκεία, ἀπό τήν ὁποία καί ἐπέζησε στόν Χριστιανισμό. Ὅμως μέ τήν τελική Ἑλληνοποίηση τοῦ Βυζαντίου καί τήν ἀπελευθέρωση τῶν σκλάβων πού εἶχε ἀρχίσει ἀρκετούς αἰῶνες πιό πρίν (δέν πρέπει νά λησμονοῦμε ὅτι στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα καί τήν Ρώμη οἱ καθαυτό δάσκαλοι ἀνῆκαν κυρίως στίς τάξεις τῶν δούλων· καί δέν μιλάμε ἐδῶ γιά τό Σωκράτη, τόν Πλάτωνα, τόν Ἀριστοτέλη καί τούς μεγάλους γενικά φιλοσόφους ἤ καί σοφιστές), ὁ θεσμός τοῦ διδασκάλου τέθηκε κάτω ἀπό τόν ἄμεσο ἔλεγχο εἴτε τοῦ Αὐτοκράτορα εἴτε τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι δημιουργήθηκε καί τό ἀξίωμα τοῦ διδασκάλου τό ὁποῖο ἀποτελοῦσε ἕνα εἶδος "πτυχίου" ἤ "πιστοποιητικοῦ διδασκάλου", καί ἀνάλογα μέ τήν ἀξία πού ἀπέδιδε ἡ ἐξουσία στόν ἄλφα ἤ βῆτα δάσκαλο μεγάλωνε καί ὁ τίτλος, ἤ ἐξειδικευότανε. Ἔτσι ἔχουμε τούς Διδασκάλους τοῦ Γένους, τούς Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, τούς ἁπλούς Διδασκάλους, τούς προστάτες τῶν Γραμμάτων ἤ τῶν Σχολείων κ.τ.λ. Σέ ὅλες ὅμως αὐτές τίς περιπτώσεις ὁ τίτλος τοῦ διδασκάλου παρέμεινε στενά συνδεδεμένος μέ τό γενικώτερο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, πολλοί μάλιστα Διδάσκαλοι ἦταν ταυτόχρονα καί ἱερωμένοι. Στήν Κύπρο δέ μέχρι καί σήμερα τούς ἱερεῖς τούς προσφωνοῦν "Δάσκαλε", γιατί ὁ ἱερέας ὑπῆρξε ὡς γνωστόν ὁ θεματοφύλακας τῆς παιδείας κατά τά μαῦρα χρόνια τῆς δουλείας τοῦ Γένους στούς Ὀθωμανούς.

4. ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ

Ὁ θεσμός τοῦ διερμηνέα, τόν ὁποῖο συναντοῦμε καί σήμερα μέ αὐτήν ἀκριβῶς τήν ὀνομασία, ἀντιστοιχεῖ πλήρως μέ τόν ἀγγλικό ὅρο "interpreter", δηλαδή "μεταφραστής" ἀπό μιά γλῶσσα στήν ἄλλη. Τό ἀξίωμα αὐτό εἶναι πολύ παλαιό: τό βρίσκουμε στόν Ἡρόδοτο γιά παράδειγμα μέ τή σημασία τοῦ ἑρμηνευτῆ διαφόρων προφητειῶν ἤ προβλέψεων (ἕνα εἶδος μάντη), στήν Ἀθηναϊκή ἱστορία (ὁ Ἀπόλλωνας θεωροῦνταν ὁ κατ' ἐξοχήν ἑρμηνευτής γιά τό μέλλον τῆς πόλεως) καί στήν Ἰουδαϊκή Θρησκεία. Τόν ὅρο βρίσκουμε ἐπίσης καί στήν Καινή Διαθήκη, ἄν καί τώρα ἀρχίζει νά παίρνει τή σημασία τοῦ μεταφραστῆ καί ὄχι ἁπλῶς τοῦ θρησκευτικοῦ ἑρμηνευτῆ.

Στή Ρωμαϊκή καί τή Βυζαντινή Ἱστορία ὁ διερμηνεύς ἀποκτᾶ πιά τή σημερινή του σημασία - δηλαδή τοῦ μεταφραστῆ ἀπό μιά γλῶσσα στήν ἄλλη, ὅρο πού χρησιμοποίησε στή συνέχεια καί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία στίς σχέσεις της τόσο μέ τή Σουλτανική Αὐλή, ὅσο καί μέ τίς ἄλλες μή Ἑλληνόφωνες Ἐκκλησίες. Στίς ἀποκλειστικές ὅμως σχέσεις της μέ τήν Ὀθωμανική Αὐλή, τό Πατριαρχεῖο χρησιμοποίησε τελικά τόν ὅρο Δραγουμᾶνος, ἀπό τό ἀραβικό "tagerman", τό ὁποῖο ὑποκατέστησε τόν ὅρο τζαούς (chiauss) πού βρίσκουμε στίς Ἱστορίες τῆς Ἄννας Κομνηνῆς καί τοῦ Γεωργίου Παχυμέρη εἰδικά γιά διερμηνεῖς μεταξύ τῆς βυζαντινῆς Αὐλῆς καί τῶν Τούρκων Σουλτάνων.

Πάντως ὁ Διερμηνεύς, ὅπως ἀργότερα ὁ Λογοθέτης καί ὁ Μέγας Λογοθέτης πού ἀνέλαβε τά καθήκοντα ἐπίσημου συνδέσμου Πατριαρχείου καί Ὑψηλῆς

Πύλης, ἀπέκτησε τεραστία δύναμη καί σημασία γιά εὐνόητους λόγους.

5. ΔΙΚΑΙΟΦΥΛΑΞ

Δικαιοφύλακες ὑπῆρξαν πάντοτε ὅλοι οἱ νομομαθεῖς, ὅσοι εἶχαν τάξει σάν ἀποστολή τους τή διαφύλαξη τῶν νόμων καί τήν ἑρμηνεία τους μέ τέτοιο σοφό καί ἀπροκατάλυπτο τρόπο ὥστε νά ὑποστηρίζεται πάντοτε ἐκεῖνος πού εἶχε δίκαιο. Δέν πρέπει πάντως νά συγχύζεται ὁ ὅρος αὐτός μέ τόν τοῦ δικηγόρου, τοῦ ὁποίου ἔργο εἶναι νά προσπαθήσει ν' ἀποδείξει ὅτι ὁ πελάτης του ἔχει πάντα δίκαιο. Ἀντίθετα ὁ δικαιοφύλαξ ἦταν ὁ ἀδέκαστος κριτής, γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία τούς χρησιμοποίησε πάντοτε σάν συμβούλους σέ θέματα ὄχι μόνο ἐφαρμογῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἀρχικά δικαίου καί στήν συνέχεια (ἐπί Τουρκοκρατίας) καί τοῦ Δημοσίου δικαίου, ἀλλά καί ἑρμηνείας τῶν διαφόρων νομικῶν σημείων πού παρουσιάζονταν ἀπό καιροῦ εἰς καιρό στίς σχέσεις τοῦ ὑπόδουλου Γένους μέ τούς κυριάρχους Ὀθωμανούς. Πάντως τό ἀξίωμα αὐτό, ὅπως καί τόσα ἄλλα, πραμένουν πιά ἁπλοί τιμητικοί τίτλοι τούς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία ἀπονέμει ὡς ἐπί τό πλεῖστον σέ νομομαθεῖς πού ἔχουν ἄμεση σχέση μ' αὐτήν καί τό ἔργον της.

6. ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΣ

Στή Βυζαντινή ἐποχή ὁ τίτλος τοῦ Δομέστικου εἶχε καθαρά στρατιωτική σημασία καί ἀναφερόταν στόν στρατιωτικό διοικητή ἑνός τάγματος στρατοῦ. Ὑπῆρχαν ἐπίσης οἱ δύο Μεγάλοι Δομέστικοι ἤ Ἀρχιστράτηγοι, ἕνας γιά τό Ἀνατολικό καί ἕνας γιά τό Δυτικό τμῆμα τῆς Αὐτοκρατορίας.

Στήν Ἐκκλησία, ὅμως, ὁ τίτλος τοῦ Δομέστικου διδόταν στούς ἱεροψάλτες καί στούς ἀναγνῶστες πού ὑπηρετοῦσαν εἴτε στόν Πατριαρχικό Ναό εἴτε στούς ἄλλους ναούς τῆς Πόλης. Παλαιότερα ὅμως δομέστικοι ἀποκαλοῦνταν καί οἱ θυρωροί στήν Ἁγία Σοφία. Πάντως οἱ δομέστικοι (δύο σέ κάθε ναό, ἕνας γιά τό δεξιό καί ἕνας γιά τόν ἀριστερό χορό τῶν ψαλτῶν) ὑπάγονταν στόν ἄρχοντα πρωτοψάλτη τοῦ ναοῦ.

7. ΕΚΔΙΚΟΣ

Τόν τίτλον αὐτό ἔφεραν οἱ νομικοί σύμβουλοι τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι τήν ἐκπροσωποῦσαν ὡς συνήγοροι στά διάφορα δικαστήρια εἴτε γιά διαφορές πού ἀφοροῦσαν ἐκκλησιαστική περιουσία, εἴτε γιά θέματα σχετιζόμενα μέ τόν κλῆρο καί τίς διαφορές τους μέ τήν πολιτεία. Ἦταν δηλαδή (σέ ἀντιδιαστολή πρός τούς δικαιοφύλακες) οἱ δικηγόροι τῆς Ἐκκλησίας. Κάποτε ὅμως ἐκτελοῦσαν καί χρέη δικαστῶν ἰδίως κατά τή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν πολλές ὑποθέσεις ἐκδικάζονταν ἀπό τά ἐκκλησιαστικά μᾶλλον παρά ἀπό τά πολιτικά δικαστήρια. Οἱ δέ ἔκδικοι μποροῦσαν νά εἶναι εἴτε κληρικοί εἴτε (τίς περισσότερες φορές) λαϊκοί νομομαθεῖς. Ὅταν μάλιστα ὑπῆρχαν πολλοί ἔκδικοι, τότε σέ κάποιον ἀναγνωριζόταν τό δικαίωμα τοῦ προϊσταμένου καί τοῦ ἐδίδετο ὁ τίτλος τοῦ πρωτεκδίκου.

8. ΕΞΑΡΧΟΣ

Ὁ ὅρος καί τό ἀξίωμα αὐτό ἀναφέρεται ὡς ἐπί τό πλεῖστον σέ ἀνωτέρους κληρικούς μέ εὐρύτατες διοικητικές δικαιοδοσίες, ἤ σέ ἐκπροσώπους τοῦ Πατριάρχη (καί τῶν Μητροπολιτῶν) μέ εἰδική ἀποστολή γιά κάποιο συγκεκριμένο θέμα. Ἀπονέμεται ὅμως ὁ τίτλος αὐτός καί σέ λαϊκούς ἐκπροσώπους τοῦ Πατριάρχη, ἀλλά καί πάλιν γιά τή διεκπεραίωση κάποιας συγκεκριμένης ἀποστολῆς.

9. ΙΕΡΟΜΝΗΜΩΝ

Τό ἀξίωμα τοῦ ἱερομνήμονος τό βρίσκουμε ὄχι μόνο στούς Χριστιανικούς ἀλλά καί στούς ἀρχαίους Ἑλληνικούς καί Ρωμαϊκούς χρόνους εἴτε ὑπό τή σημασία τοῦ ἀρχειοφύλακα καί τοῦ προϊσταμένου τοῦ δημοσίου θησαυροφυλακείου, εἴτε τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ καί τοῦ τελετάρχη σέ δημόσιες γιορτές. Στούς βυζαντινούς ὅμως χρόνους ὁ τίτλος αὐτός ἐδίδετο στούς διακόνους, στή συνέχεια στούς πρεσβυτέρους, ἐνῶ κατά τή διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ἀκόμη καί σέ λαϊκούς ὑπό τήν ἔννοια περίπου τοῦ ἐκκλησιάρχη. Τά καθήκοντα πάντως τοῦ ἱερομνήμονος στή Βυζαντινή ἐποχή περιλάμβαναν τήν εὐθύνη γιά τήν φύλαξη τῶν ἀρχείων τοῦ ναοῦ ὅπου ὑπηρετοῦσε, συμμετοχή του στήν ἐκλογή Ἐπισκόπου στήν περιοχή του καί στή χειροτονία του ὡς διάκονός του. Ὅταν ὅμως ὁ ἱερομνήμων ἦταν ὄχι διάκονος ἀλλά πρεσβύτερος, τότε μποροῦσε νά ἐκπροσωπεῖ τόν Ἐπίσκοπο στά ἐγκαίνια κάποιου ναοῦ, ἀκόμη δέ νά χειροτονεῖ καί ἀναγνῶστες.

10.ΚΑΝΣΤΡΙΣΙΟΣ

Τό ὀφφίκιο αὐτό (στόν σωζόμενο κατάλογο ὀφφικιαλίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων γράφεται ὄχι κανστρίσιος ἀλλά καστρίνσιος) ἀποτελοῦσε τίτλο κάποιου πού βαστοῦσε τό κιβώτιο τῶν Θυμιαμάτων (τό κανστρίον, δηλαδή τό κανίστριον) τήν ὥρα τοῦ Θυμιάματος, ἔντυνε τόν Ἀρχιερέα πού θά τελοῦσε τή θεία λειτουργία, κρατοῦσε τόν θυμιατό κατά τή διάρκεια τῆς λειτουργίας καί τόν "ἀέρα" στό δεξί του χέρι κατά τόν Τριαδικό ὕμνο, ραντίζοντας τόν κόσμο. Κατά τή μυστική εὐχή κρατοῦσε τό κοντάκιον τοῦ Ἀρχιερέα καί τό μικρό μανδήλιον ἐνῶ πρίν ἀπό τήν ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου ἔπαιρνε τό ὠμόφορο ἀπό τόν Ἀρχιερέα καί τό παρέδιδε στό Διάκονο. Ἐπίσης κατά τήν εἴσοδο τοῦ Πατριάρχη, ὁ κανστρίσιος ἔβαζε θυμίαμα στό θυμιατό καί προτοῦ τόν δώσει στόν Πατριάρχη ἔλεγε (μεγαλόφωνα) "εὐλόγησον Κύριε". Στίς Ἐπισκοπικές, ἐξ ἄλλου, συνεδριάσεις, ὅταν ἀπουσίαζε ὁ χαρτοφύλαξ, διάβαζε αὐτός τά πρακτικά τῶν προηγουμένων συνεδριάσεων καί ἀποφάσεων.

Πολλές φορές, ἐπίσης, σύντασσε ὁ ἴδιος τά διάφορα ἔγγραφα τῶν δικαιπραξιῶν, ἐκτελῶντας ἔτσι χρέη γραμματέα.

Ὁ ὅρος "καστρίνσιος" ἐτυμολογεῖται ἀπό τό λατινικό castrensis, πού δήλωνε τόν στρατιώτη τῆς Ρωμαϊκῆς, ἀλλά καί τῆς πρώϊμης τουλάχιστον βυζαντινῆς, ἐποχῆς πού ἔμεινε στά διάφορα φρούρια, τά castra. Ἀργότερα ὁ καστρίνσιος ἦταν ὁ προϊστάμενος τῶν κατά ἐπαρχίες οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, καί πιό ὕστερα αὐτός ἦταν ὑφιστάμενος τοῦ "δομέστικου τῆς ὑπουργίας" (δηλ. τοῦ στρατιωτικοῦ συμβούλου τοῦ Αὐτοκράτορα). Εἶναι ὅμως πιό πιθανό ἡ ἐτυμολογία τοῦ ὅρου ἀπό τό "κανστρίον" ἤ "κάνιστρον" καί συνεπῶς εἶναι ὀρθότερη ἡ γραφή "κανστρίσιος" ἀντί "καστρίνσιος".

Στήν Κύπρο διασώζεται ἡ ὀνομασία αὐτή ὑπό τόν τύπο "καστρίσης", πού συνταυτίζεται πλήρως μέ τήν ὀνομασία "νεωκόρος" στόν ὑπόλοιπο ἑλληνορθόδοξο χῶρο.

11. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΣ

Τίτλος πού δίδεται σήμερα στόν ἀριστερό ψάλτη ἑνός ναοῦ, ἐνῶ στόν δεξιό δίδεται ὁ τίτλος τοῦ πρωτοψάλτη. Ἀρχικά ὅμως ὁ λαμπαδάριος ἦταν ὑπεύθυνος γιά τήν ἀδιάλειπτη προμήθεια καί τόν καθαρισμό τῶν λαμπάδων τῶν ναῶν, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, ἐφωτίζονταν παλιά μέ λαμπάδες καί κεριά. Φαίνεται

όμως πώς, ἐπειδή κατά τήν εἴσοδο τοῦ Πατριάρχη ἤ τοῦ Ἀρχιερέα στό ναό τή λαμπάδα τοῦ τήν ἔδινε ὁ ἀριστερός ψάλτης, ἐπεκράτησε νά τιτλοφοροῦνται, τιμῆς ἕνεκεν, ὡς λαμπαδάριοι οἱ ἀριστεροί ψάλτες (ὅταν βέβαια ὁ Πατριάρχης ἔκρινε ὅτι ἄξιζε ὁ ψάλτης αὐτός μιᾶς τέτοιας τιμῆς.

12. ΜΑΪΣΤΩΡ

Στή Βυζαντινή Ἱστορία, μαΐστωρ ἦταν ὁ τίτλος πού διδόταν ἀπό τόν αὐτοκράτορα σέ ἀνώτατους ἀξιωματούχους τοῦ κράτους, ἐνῶ στή Ρωμαϊκή ἱστορία, magister ὀνομαζόταν ὁ ἀρχηγός θρησκευτικῆς ὀργάνωσης πού ἐκλεγόταν γιά θητεία ἑνός ἔτους. Στήν ἐκκλησιαστική ὅμως ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ, μαΐστωρ ἤ magister ἦταν αὐτό πού λέμε σήμερα "γέροντας" σέ μοναστήρια ἤ στούς ἐκκλησιαστικούς γενικά κύκλους, ἤ "πνευματικός πατέρας". Μαΐστωρ, πάντως, εἶναι ὀφφίκιο πού δίνεται σέ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους ἤ προϊσταμένους ἐκκλησιαστικῆς ὑπηρεσίας ἐπιφορτισμένους μέ τή διεκπεραίωση ὑποθέσεων πού ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τή λειτουργία καί τήν καλή διοίκηση τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς.

13. ΜΥΡΕΨΟΣ

Ὅπως ἀναφέραμε καί πιό πάνω (στό ὀφφίκιο τοῦ Ἀκτουαρίου), μυρεψοί ὀνομάζονταν οἱ γιατροί, στούς ὁποίους καί διδόταν ὁ τίτλος ἤ ἡ ἐπωνυμία αὐτή. Ἦταν ἀρχικά ἀρωματοποιοί καί στήν συνέχεια ἀλοιφοποιοί καί σέ ἐπέκταση πρακτικοί γιατροί σέ μιά ἐποχή πού ἡ ἐπιστήμη τῆς ἰατρικῆς βρισκόταν ἀκόμα στά χέρια, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, τῶν κομπογιαννιτῶν. Ὑπῆρξαν ὅμως καί μερικοί ἐξαίρετοι γιατροί, στούς ὁποίους ὀφείλεται ἡ διάγνωση πολλῶν ἀσθενειῶν καί ἡ ἐπιτυχής καταπολέμησή τους. Γι' αὐτό καί τό ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ βρισκόταν σέ πολύ μεγάλη ἐκτίμηση, ἐξοῦ καί τό πιό πάνω ὀφφίκιο.

14. ΝΟΜΟΦΥΛΑΞ

Ἀνώτατο ἀξίωμα πού ἐδίδετο στό διευθυντή τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἀναδιοργανωθένος τό 1045 μ.Χ., ἐπί αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου, Πανεπιστημίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ θέση αὐτή ἦταν μόνιμη μέ ὑψηλό ἐπιμίσθιο, ὁ δέ κάτοχος τοῦ τίτλου εἶχε τήν εὐθύνη τῆς διαφύλαξης τῶν νόμων, τῆς προπαρασκευῆς νομομαθῶν καί τῆς ἀπονομῆς σ' αὐτούς διπλώματος πού τούς ἐπέτρεπε ν' ἀσκήσουν τό ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου. Πρῶτος Νομοφύλαξ ἀνεδείχθει ὁ μετέπειτα Πατριάρχης Κων/πόλεως Ἰωάννης ὁ Ξιφιλῖνος (1005 - 1075), ὁ ὁποῖος κατόρθωσε νά ἐπιβάλει τή Νομική Σχολή ὡς κέντρο τῆς νομοθεσίας τοῦ Κράτους, ὑπέγραφε δέ τά διάφορα ἔγγραφά του ὡς "Ἰωάννης ὁ Νομοφύλαξ".

Νομοφύλακες ὑπῆρχαν βέβαια καί στήν Ἀρχαία Ἑλλάδα, τῶν ὁποίων καθῆκον ἦταν νά διατηροῦν τούς νόμους καί νά ἐπιβλέπουν τήν ἐφαρμογή καί τήν τήρησή τους τόσο ἀπό μέρους τοῦ λαοῦ, ὅσο καί ἀπό μέρους τῶν ἐντεταλμένων πρός τοῦτο ὀργάνων. Μέ τήν ἐξαφάνιση ὅμως τοῦ θεσμοῦ τῆς πόλεως-κράτους καί τή συγκέντρωση τῆς ἐξουσίας στά χέρια τῆς κεντρικῆς κυβέρνησης, τό καθῆκον αὐτό, ἀλλά καί τό δικαίωμα, ἔφυγε ἀπό τούς νομοφύλακες καί περιῆλθε στή νομική ὑπηρεσία τοῦ κέντρου. Μποροῦμε συνεπῶς ν' ἀγνοήσουμε τόν ἀρχαῖο αὐτό θεσμό καί ν' ἀρχίσουμε ἀπό τόν ἑνδέκατο αἰῶνα μ.Χ., δηλαδή ἀπό τόν προαναφερθέντα Ἰωάννη Ξιφιλῖνο τόν Νομοφύλακα.

Ὁ θεσμός αὐτός ἐξέλιπε προσωρινά μέ τή λατινοκρατία στήν Κων/πολη (1204 - 1261), ἐπαναλειτούργησε ὅμως μετά τήν ἐκδίωξη τῶν Φράγκων μέχρι καί τῆς Ἁλώσεως, ἐδίδετο ὅμως τώρα ὁ τίτλος τοῦ Νομοφύλακος σέ νομοναθεῖς Κληρικούς, ἀλλά καί σάν τιμητικός πιά τίτλος σέ νομικούς πού πρόσφεραν ὑπηρεσίες στήν Ἐκκλησία.

15. ΝΟΤΑΡΙΟΣ

Ἡ λέξη "νοτάριος" (ἀπό τό λατινικό "δ'ὧὰ" πού σημαίνει "σημείωμα") δήλωνε τόν στενογράφο ἤ σημειοματογράφο, ὑπάλληλο δηλαδή ἐπιφορτισμένο μέ τήν καταγραφή τῶν πρακτικῶν διαφόρων συνεδριάσεων, στίς ὁποῖες παρίστατο καί κρατοῦσε σημειώσεις. "Νοτάριους" (ἤ σπανιώτερα "νοδάρους") βρίσκουμε καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, μετά δέ τήν Ἅλωση διατηρήθηκε σάν τίτλος ἤ καί πραγματικό ἀξίωμα γραμματέων στήν ὑπηρεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν.

16. ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΟΣ

Μιά ἀπό τίς βασικώτερες καινοτομίες πού εἰσήγαγε ὁ Χριστιανισμός στή Ρωμαϊκή Αὐτοκρατορία ἦταν ἡ μέριμνα γιά τούς φτωχούς καί μάλιστα γιά τίς χῆρες καί τά ὀρφανά. Στήν τελευταία, μάλιστα, περίπτωση λήφθηκε ἰδιαίτερη πρόνοια (ἰδίᾳ μετά τή νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ) ὥστε τά ὀρφανά πού ἐγκαταλείπονταν ἀπό τούς γονεῖς τους νά θεωροῦνται ἐλεύθεροι πολίτες κατά τήν ἐνηλικίωσή τους. Στή Βυζαντινή, πάντως, Αὐτοκρατορία καί ὑπό τήν ἄμεσο ἐπίβλεψη τῆς Ἐκκλησίας, ἱδρύθηκαν πάμπολλα καί ἄριστα λειτουργοῦντα ὀρφανοτροφεῖα, στά ὁποῖα ἡ διεύθυνση ἀνετίθετο κατ' ἀρχάς ὡς ἐπί τό πλεῖστον σέ κληρικό ὀνομαζόμενο "ὀρφανοτρόφο", ἀργότερα δέ καί σέ εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχαιραν μεγάλης ἐκτιμήσεως καί ἀσκοῦσαν ἀποφασιστική ἐπιρροή στίς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Μερικοί, μάλιστα, ἀπό τούς κληρικούς "ὀρφανοτρόφους" ἀνῆλθαν καί στό ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχη καί τοῦ Μητροπολίτη, ἐνῶ ἄλλοι, λαϊκοί, ἀνῆκαν στήν οἰκογένεια τῶν Αὐτοκρατόρων.

17. ΟΣΤΙΑΡΙΟΣ

Ἐτυμολογικά ἡ λέξη "ὀστιάριος" προέρχεται ἀπό τήν λατινική ostium (= θύρα), ὁ δέ ἀξιωματοῦχος πού ἔφερε τόν τίτλο αὐτό εἰς μέν τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἰσοδυναμεῖ μέ τόν θυρωρό ἤ πυλωρό κι ἀνῆκε στόν κατώτερο κλῆρο (ἤ ἦταν λαϊκός πού ἐχειροθετεῖτο ἀπό τόν ἐπίσκοπο), εἶχε δέ τό καθῆκον νά κρατάει τά κλειδιά τοῦ ναοῦ καί νά ἐλέγχει τήν μή εἴσοδο στό ναό ὅσων δέν ἦσαν βαφτισμένοι. Στήν πολιτική ὅμως ζωή καί σάν ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, οἱ ὀστιάριοι ἀνῆκαν στούς ἀνωτέρους ἀξιωματούχους τοῦ παλατιοῦ, ἐπιφορτισμένοι καί μέ τό καθῆκον τῆς παρουσίασης στόν Αὐτοκράτορα ὑψηλῶν ξένων ἤ νεοδιοριζομένων ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους.

18. ΠΡΙΜΙΚΗΡΙΟΣ

Ὁ ὅρος "πριμικήριος" ἐτυμολογεῖται ἀπό τά λατινικά "primus in ceram" καί "primus in ceram relatus" καί ὑπεδήλωνε τόν προϊστάμενο σέ κάποια κρατική ὑπηρεσία. Στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας ὁ πριμικήριος ἦταν ἕνα εἶδος ἀρχιγραμματέα.

19. ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΣ

Ὁ ὅρος αὐτός ἐτυμολογεῖται ἀπό τό λατινικό ρῆμα "refero" δηλαδή "μεταφέρω", κι ἐχρησιμοποιεῖτο γιά εἰδικούς ἀπεσταλμένους τοῦ Πατριάρχη πρός τόν Αὐτοκράτορα ἤ πρός τούς Ἀρχηγούς ἄλλων Ἐκκλησιῶν, γιά να μεραφέρουν ἐμπιστευτικά μηνύματα κι ἐπανερχόμενοι νά κομίσουν τίς ἀπαντήσεις,

γραπτές ἤ προφορικές, πρός τόν Πατριάρχη. Ἔχουμε ὅμως καί τούς λαϊκούς ρεφερενδαρίους τῶν ἀνακτόρων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν ἕνα εἶδος μεσιτῶν μεταξύ λαοῦ καί αὐτοκράτορα καί τἀνάπαλιν.

20. ΣΚΕΥΟΦΥΛΑΞ

Ὅπως δηλώνει καί ἡ λέξη, οἱ σκευοφύλακες ἦταν ἐπιφορτισμένοι μέ τή φύλαξη τῶν ἱερῶν σκευῶν καί τῶν ἄλλων πολυτίμων κειμηλίων ἑνός ναοῦ, γι' αὐτό καί ἦταν ὅλοι τους κληρικοί, ὅσο ἀφορᾶ τή ζωή τῆς ἐκκλησίας. Ὑπῆρχαν ὅμως καί οἱ σκευοφύλακες τῶν ἀνακτόρων, ἀνώτεροι δηλαδή λαϊκοί ἀξιωματοῦχοι ἐπιφορτισμένοι μέ τό καθῆκον τῆς φύλαξης τῆς ἱματιοθήκης τοῦ Αὐτοκράτορα καί τῆς ὀρθῆς χρήσης τῶν καταλλήλων ἱματίων ἀνάλογα μέ τήν κάθε περίσταση.

21. ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ λέξη "ὑπόμνημα", πού προέρχεται ἀπό τό ρῆμα ὑπομιμνήσκω, δηλαδή ὑπενθυμίζω, ἀποτελεῖ τή βάση ἀπό τήν ὁποία προέρχεται τό ἀξίωμα "ὑπομνηματογράφος". Ἀρχικά δηλ. ὑπεδήλωνε τόν ἀξιωματοῦχο ἐκεῖνο, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπιφορτισμένος μέ τήν κράτηση σημειώσεων γιά κάποιο γεγονός, πού θ' ἀποτελοῦσαν ἀργότερα τήν πηγή γιά τήν προετοιμασία μιᾶς εὐρύτερης ἔκθεσης.

Στή συνέχεια ὅμως σήμαινε καί τήν κράτηση σημειώσεων κατά τή διάρκεια τῆς μελέτης κάποιου γραπτοῦ μνημείου, ἤ τόν σχολιασμό συγκεκριμένων λέξεων ἤ δυσκολονόητων χωρίων τοῦ γραπτοῦ αὐτοῦ λόγου. Ἔτσι ἡ λέξη ἀπέκτησε σιγά-σιγά τή σημασία τοῦ ἑρμηνευτῆ, καί ὄχι μόνο τώρα πιά τοῦ γραπτοῦ λόγου, ἀλλά καί τῶν εἰκόνων κατά τήν διάρκεια τῆς εἰκονομαχίας καί ἄλλων συμβόλων στή θρησκευτική ἤ τήν πολιτική ζωή τῆς Αὐτοκρατορίας. Τό ἀξίωμα, ἐπίσης, αὐτό ἐδίδετο καί σέ δασκάλους πού ἑρμήνευαν τούς νόμους γιά τούς νέους πού προετοιμάζονταν γιά τίς δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους. Στόν καθαρά ἐκκλησιαστικό τομέα καί μάλιστα κατά τή βυζαντινή ἐποχή, οἱ ὑπομνηματογράφοι ἀποτελοῦσαν τούς γραμματεῖς τῶν Ἀρχιερέων καί λάμβαναν μέρος στίς διάφορες συνεδριάσεις τῆς ἱεραρχίας σάν βοηθοί τοῦ ἐπισκόπου τους, ὁπότε καί κρατοῦσαν καί φύλασσαν τά πρακτικά. Κάποτε ὅμως ὁ τίτλος αὐτός ἐδίδετο καί σέ μή ἀξιωματούχους, ἁπλῶς γιά νά τιμηθεῖ κάποιος πού διακρινόταν στή ρητορική ἤ τή συγγραφική ἱκανότητα καί τή μόρφωση.

22. ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΣ

Κατ' ἀρχάς (τόσο στή Ρωμαϊκή ὅσο καί στήν πρώϊμη βυζαντινή Αὐτοκρατορία) ὁ χαρτουλάριος ἦταν ὑπεύθυνος τοῦ ἱεροῦ ἱματιοφυλακίου ἀργότερα ὅμως ἀπέκτησε ειδικώτερη σημασία μ' εὐρύτατη δικαιοδοσία σάν προμηθευτής τοῦ ρουχισμοῦ τοῦ στρατοῦ καί τοῦ ναυτικοῦ. Μέ τό χρόνο, τά καθήκοντά του αὐτά ἀπέκτησαν οἰκονομική σημασία, ἀνέλαβε μάλιστα τήν εὐθύνη σέ πολλές περιπτώσεις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θησαυροφυλακείου καί τῶν ἀποθεμάτων χρυσοῦ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς. Στήν καθαρά ἐκκλησιαστική ζωή ὁ χαρτουλάριος ἦταν ὑπεύθυνος γιά τήν τήρηση τῶν Ληξιαρχικῶν βιβλίων, ὁ δέ τίτλος ἀπενέμετο σχεδόν ἐξολοκλήρου σέ κληρικούς, κάποτε ὅμως καί σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις καί σέ λαϊκούς πού εἶχαν προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στήν Ἐκκλησία.

23. ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ

Ἀξίωμα πολύ σημαντικό, τό ὁποῖο ἐδίδετο στόν προσωπικό γραμματέα τοῦ Πατριάρχη, ἦταν δέ ὁ φέρων αὐτό συνήθως κληρικός καί μάλιστα διάκονος. Τά καθήκοντά του, σύμφωνα μέ τήν Τάξη τῆς Ἐκκλησίας, ἦταν: ἡ εὐθύνη γιά τήν προετοιμασία τῆς θείας Λειτουργίας, ἡ τακτοποίηση τῶν ἱερῶν σκευῶν καί ἀμφίων, ὁ φωτισμός καί ὁ στολισμός τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ στό Πατριαρχεῖο. Ἐπίσης ἦταν ὑπεύθυνος γιά τούς ἐκκλησιαστικούς ἱερούς θησαυρούς, τά πολύτιμα ἀντικείμενα καί τά ἱερά σκεύη μεγάλης ἀξίας καί τά τελετουργικά βιβλία. Τό γεγονός ὅμως ὅτι ὁ χαρτοφύλαξ ἦταν ὁ ἰδιαίτερος γραμματέας τοῦ Πατριάρχη, τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀποκτήσει τόση δύναμη, ὥστε προηγεῖτο καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων στίς ἱερές ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τόν καιρό μάλιστα ὁ χαρτοφύλαξ ἀνελάμβανε καί ὡς γενικός τοποτηρητής τοῦ Πατριάρχη, ὅλες δέ οἱ χειροτονίες τῶν κληρικῶν χρειάζονταν τήν ἐπικύρωσή του, ἑτοίμαζε μάλιστα ὁ ἴδιος καί τόν κατάλογο τῶν ὑποψηφίων κληρικῶν γιά ἀρχιερωσύνη. Ὅλοι ἐπίσης οἱ γάμοι στήν πρωτεύουσα τῆς Αὐτοκρατορίας χρειάζονταν τήν ἔγκρισή του καί τελοῦνταν μόνο ὕστερα ἀπό ειδική ἄδεια πού ἐξέδιδε ὁ ἴδιος. Προέδρευε ἐπίσης τοῦ Πατριαρχικοῦ Δικαστηρίου κι ἐξέδιδε πολλάκις ἀποφάσεις αὐθεντικοῦ χαρακτῆρα σέ περιπτώσεις ἀμφίβολης κατάστασης. Ὁ τίτλος δέ τοῦ Μεγάλου Χαρτοφύλακα, πού δόθηκε γιά πρώτη φορά τό 1328 μ. Χ. ἀπό τόν Αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικο Β' Παλαιολόγο στόν Ἰωάννη Κουτάλη καί πού χρησιμοποιήθηκε ἔκτοτε γιά περιπτώσεις ἰδιαίτερης τιμητικῆς σημασίας, τονίζει ἀκόμη περισσότερο τή δύναμη μέ τήν ὁποία περιβαλλόταν ὁ φέρων τό ἀξίωμα τοῦτο.

Οἱ πιό πάνω τίτλοι καί ὀφφίκια, ὅπως ἤδη ἀνάφερα, ἀποτελοῦν σήμερα ἁπλῶς τόν ἀπόηχο μιᾶς μακρᾶς καί ἔνδοξης ἱστορικῆς παράδοσης στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Γένους, καί τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, πού γιά αἰῶνες τώρα ἀποτελεῖ τό θεματοφύλακα ὄχι μόνο τῆς παράδοσης, ἀλλά καί τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τοῦ Γένους, ὀρθά ἀπονέμει τά ὀφφίκια αὐτά καί τίς τιμητικές διακρίσεις σέ ἀνθρώπους πού ὁ καθένας μέ τόν τρόπο του ὑπηρετεῖ τήν ἐκκλησία καί συμβάλλει στή διαιώνισή της καί στήν προβολή τοῦ ἔργου καί τοῦ ὀνόματός της πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις. Ἡ πιό πρόσφατη μάλιστα τιμητική διάκριση πού ἐγένετο πρός τόν μεγάλο εὐεργέτη τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τόν Παναγιώτη Ἀγγελόπουλο καί σέ μέλη τῆς οἰκογένειάς του, ἀπό τόν ἴδιο τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη Δημήτριο, ἀποτελεῖ ἀδιάψευστη μαρτυρία τῆς σημασίας πού ἀποδίδει τό Κέντρο τῆς Ὀρθοδοξίας στά παραδοσιακά αὐτά ὀφφίκια. Τά ὁποῖα, συνεπῶς, δέν πρέπει νά θεωροῦνται οὔτε σάν κενοί τίτλοι, οὔτε σάν ἐπιδαψιλεύσεις τιμητικῶν διακρίσεων μόνο σέ "λεφτάδες" ἤ "σημαντικά πρόσωπα", ἀλλά καί σέ ὅλους τούς δεδηλωμένους καί ἔμπρακτα συμμετέχοντες ὑποστηρικτές τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἔργου καί τῆς παγκόσμιας ἀποστολῆς καί ἀκτινοβολίας της.

ΟΙ ΕΝ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ ΛΑΪΚΟΙ ΟΦΙΚΙΑΛΙΟΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(κατ' ἀλφαβητική σειρά)

1.	Νικόλαος Ἀγγελίδης	Ἄρχων	Δεπουτάτος
2.	Παναγιώτης Ἄγγελος	"	Δομέστικος
3.	Αὐγουστῆς Ἀλεξίου	"	Δεπουτάτος
4.	Ἀχιλλεύς Ἀντωνιάδης	"	Νοτάριος
5.	Νικόλαος Ἀπόδιακος	"	Ἔξαρχος
6.	Γεώργιος Ἀραοῦζος	"	Πρωτοψάλτης
7.	Ἰωάννης Ἀργυρός	"	Ἀκτουάριος
8.	Ἡρακλῆς Αὐγερινός	"	Νοτάριος
9.	Ἀνδρέας Αὐγουστῆς	"	Δεπουτάτος
10.	Νεόφυτος Βαβλίτης		Ἀκτουάριος
11.	Χρῆστος Βαβλίτης	"	Δεπουτάτος
12.	Νικόλαος Βλασσόπουλος	"	Ἀκτουάριος

13.	Ἀνδρέας Γεωργῆς	“	Δεπουτάτος
14.	Ἰωάννης Γεωργιάδης	“	Δικαιοφύλαξ
15.	Νικόλαος Γεωργιάδης	“	Νομοφύλαξ
16.	Ἐλευθέριος Γιάλλουρος	“	Ρεφερενδάριος
17.	Ἐμμανουὴλ Γιάνναγας	“	Σκευοφύλαξ
18.	Νικόλαος Γιάνναγας	“	Προστάτης Γραμμάτων
19.	Ἰωάννης Γιέμελος	“	Καστρίνσιος
20.	Γεώργιος Δάμπασης		Χαρτουλάριος
21.	Νικόλαος Δεβλέτογλου	“	Σκευοφύλαξ
22.	Δημήτριος Δημητρίου	“	Νοτάριος
23.	Φειδίας Δούκαρης	“	Πρωτονοτάριος
24.	Κωνσταντῖνος Δράκος	“	Νοτάριος
25.	Γεώργιος Δρακούλης	“	Ἔκδικος
26.	Ἐλευθέριος Εὐγενίου		Νοτάριος
27.	Νικόλαος Ζέρνωφ		Ὑπομνηματο-γράφος
28.	Ἰωάννης Ζηζιούλας	“	Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας
29.	Νεοπτόλεμος Θεοδοσιάδης		Δεπουτάτος
30.	Ἀλφρέδος Θεοδώρου	“	Καστρίνσιος
31.	Νικόλαος Ἰακωβίδης,		Δεπουτάτος
32.	Δημήτριος Ἰγγλέσης,		Δομέστικος Α
33.	Εὔδωρος Ἰωαννίδης,		Δεπουτάτος
34.	Λεωνίδας Ἰωαννίδης,		Δεπουτάτος
35.	Νεόφυτος Ἰωάννου,		Δεπουτάτος
36.	Κωνσταντῖνος Καββάδας,		Ἀκτουάριος
37.	Γεώργιος Καζαντζῆς,		Ὀστιάριος
38.	Ἀντώνιος Καλλίνικος,		Πριμικήριος
39.	Σάββας Καραγιάννης,		Πριμικήριος
40.	Γεώργιος Καραπατέας,		Προστάτης Γραμμάτων
41.	Ἰσίδωρος Καρούσης,		Κανστρίσιος
42.	Ἰωάννης Καρρᾶς,		Δεπουτάτος
43.	Κωσταντίνος Καρρᾶς,		Νοτάριος
44.	Χρῆστος Κατσικίδης,		Δεπουτάτος
45.	Κυριάκος Κκάμαρης,		Δεπουτάτος
46.	Νικόλαος Κοκοσαλάκης,		Ἱερομνήμων
47.	Μίνως Καλοκοτρωνης,		Σκευοφύλαξ
48.	Ἀλέξανδρος Κομνηνός,		Ἔξαρχος
49.	Γεράσιμος Κοντομίχαλος,		Ρεφερεν. Μ
50.	Ἰωάννης Κουλουκουντῆς		Δικαιοφύλαξ
51.	Λεωνίδας Κουμαριανός		Διδάσκαλος
52.	Κυριάκος Κουρέας,		Κονστρίσιος
53.	Γεώργιος Κουρέλιας,		Νοτάριος
54.	Ἰωάννης Κρητικός,		Δεπουτάτος
55.	Χαράλαμπος Κυριακίδης,		Δεπουτάτος
56.	Κώστας Κυριάκου,		Ἀκτουάριος
57.	Εὐάγγελος Κωνσταντίνου		Δομέστικος
58.	Παῦλος Λαζαρίδης,		Ἀκτουάριος
59.	Ἀντώνιος Λαιμός,		Δεπουτάτος
60.	Γεώργιος Ἠ. Λαιμός,		Ἀκτουάριος
61.	Δημήτριος Μπ. Λαιμός,		Διερμηνεύς
62.	Θεόδωρος Λαιμός,		Ἔξαρχος
63.	Κωνσταντῖνος Λαιμός,		Ἱερομνήμων
64.	Μᾶρκος Λαιμός,		Σκευοφύλαξ
65.	Μιχαὴλ Λαιμός,		Χαρτοφύλαξ Μ
66.	Μιχαλάκης Λαιμός,		Νοτάριος
67.	Νικόλαος Σ.Λαιμός,		Ἀκτουάριος
68.	Πανάγος Λαιμός,		Κανστρίσιος
69.	Χρῆστος Λεβέντης,		Δεπουτάτος
70.	Μιχαὴλ Λεντάκης,		Πρωτονοτάριος
71.	Δημήτριος Λορέντζος,		Δεπουτάτος
72.	Λεωνίδας Λουκαΐδης,		Ἔκδικος
73.	Νικόλαος Λυκιαρδόπουλος,		Νοτάριος
74.	Μᾶρκος Λύρας,		Δικαιοφύλαξ
75.	Μᾶρκος Ν. Λύρας,		Νομοφύλαξ
76.	Μιχαὴλ Μακρίδης,		Δεπουτάτος
77.	Παντελὴς Μαούδης,		Δεπουτάτος
78.	Μιχαὴλ Μαρῆς,		Χαρτουλάριος
79.	Σπῦρος Μεταξᾶς,		Δεπουτάτος
80.	Χαρίλαος Μεττῆς,		Διδάσκαλος
81.	Κωσταντῖνος Μητσάκης,		Διδάσκαλος Γένους
82.	Πιεράκης Μητσίδης,		Δεπουτάτος
83.	Τάκης Μικελλίδης,		Δεπουτάτος
84.	Κυριάκος Μιχαήλ,		Διδάσκαλος
85.	Παναγιώτης Μιχαήλ,		Χαρτουλάριος
86.	Μίκης Μιχαηλίδης,		Πρωτοψάλτης
87.	Παναγιώτης Μιχαηλίδης,		Νοτάριος
88.	Ἰωάννης Μπελούσης,		Κανστρίσιος
89.	Ἰωάννης Μπούκης,		Πρωτονοτάριος
90.	Κυριάκος Μούσκας,		Χαρτουλάριος
91.	Δανιὴλ Νεοκλέους,		Ἀκτουάριος
92.	Κωνσταντῖνος Νικολαΐδης,		Ρεφερενδάριος
93.	Νικόλαος Νομικός,		Ρεφερενδάριος
94.	Μιχαὴλ Ξυλᾶς,		Δικαιοφύλαξ
95.	Ἰωάννης Ὀλυμπίτης,		Προστάτης Γραμμάτων
96.	Γεώργιος Παλλήκαρος,		Δεπουτάτος
97.	Σταῦρος Παναγῆ,		Δεπουτάτος
98.	Λεωνίδας Παναγίδης,		Ἔκδικος
99.	Μιχαὴλ Παντελιᾶς,		Δεπουτάτος
100.	Θεόδωρος Παπαδόπουλος,		Δεπουτάτος
101.	Μιχαὴλ Παπαδόπουλος,		Νοτάριος
102.	Παναγιώτης Παπαδόπουλος,		Δεπουτάτος
103.	Νικόλαος Παπαθωμᾶς,		Πριμικήριος
104.	Σταῦρος Παπασταύρου,		Διδάσκαλος Γένους
105.	Φώτης Παπαφώτης,		Δεπουτάτος
106.	Γεώργιος Παρτάκης,		Σκευοφύλαξ
107.	Δημήτριος Πατέρας,		Νοτάριος
108.	Διαμαντῆς Π. Πατέρας,		Μαΐστωρ
109.	Ἠλίας Ν. Πατέρας,		Κανστρίσιος
110.	Ἰωάννης Δ.Πατέρας,		Ἔκδικος
111.	Νικόλαος Δ. Πατέρας,		Κανστρίσιος
112.	Νικόλαος Κ. Πατέρας,		Λαμπαδάριος
113.	Παντελῆς Δ. Πατέρας,		Χαρτουλάριος
114.	Στέφανος Πατέρας,		Ἔκδικος
115.	Μιχαὴλ Περατικός,		Πρωτέκδικος
116.	Μιχαὴλ Πετρίδης,		Δεπουτάτος
117.	Σταῦρος Πετρίδης,		Ὑπομνηματο γράφος
118.	Χαράλαμπος Πιερῆς,		Προστάτης Σχολείων
119.	Θεοδόσης Πίττας,		Ἔκδικος
120.	Νικόλαος Πούλιος,		Μαΐστωρ
121.	Χρῆστος Πρωτοπαπάς,		Ἔκδικος
122.	Παῦλος Ραπτόπουλος,		Νομοφύλαξ
123.	Μηνᾶς Ρεθύμνης,		Δεπουτάτος
124.	Σταῦρος Σάββα,		Κανστρίσιος
125.	Πολύκαρπος Σαλάτας,		Νοτάριος
126.	Ἀντώνιος Σαμωνᾶς,		Χαρτουλάριος
127.	Μιχαὴλ Σεργίου,		Δεπουτάτος
128.	Παναγιώτης Σκριβάνος,		Νοτάριος
129.	Βασίλειος Σπουδέας,		Ὀστιάριος
130.	Ἀνδρέας Σπυρόπουλος,		Κανστρίσιος
131.	Ἰωάννης Στάης,		Ἔξαρχος
132.	Ἀργυρός Στάκης,		Ὑπομνημοτο-γράφος
133.	Νικόλαος Στασινόπουλος,		Κανστρίσιος
134.	Ἀριστείδης Σταυρόπουλος,		Νοτάριος
135.	Χρῆστος Στυλιανίδης,		Δομέστικος
136.	Στυλιανός Στυλιανοῦ,		Νοτάριος
137.	Χριστόδουλος Στυλιανοῦ,		Δεπουτάτος
138.	Γεώργιος Τομπάζης,		Ἱερομνήμων
139.	Κωνσταντῖνος Τρυπάνης,		Ὑπομνηματο-γράφος
140.	Βασίλειος Τσιμπιδάρος,		Χαρτουλάριος
141.	Ἀνδρέας Ττόφας,		Δεπουτάτος
142.	Δημήτριος Φαφαλιός,		Ἔξαρχος
143.	Ἰωάννης Φαφαλιός,		Νοτάριος
144.	Γεώργιος Φεραῖος,		Λαμπαδάριος
145.	Λεωνίδας Φοινιεύς,		Ὀστιάριος
146.	Ἀνδρέας Φουτσιαρίδης,		Ἀκτουάριος
147.	Νικόλαος Φραγκεσκᾶτος,		Νομοφύλαξ
148.	Θεόδωρος Φράγκος,		Ἔξαρχος
149.	Γεώργιος Χαγιαλίδης,		Νοτάριος

150. Παναγιώτης Χαδούλης, Ἔκδικος
151. Ἀντώνιος Χανδρῆς, Νοτάριος
152. Δημήτριος Χανδρῆς, Ἱερομνήμων
153. Μιχαήλ Χαννίδης, Δεπουτάτος
154. Ὅμηρος Χαπίπης, Μυρεψός
155. Χαρ. Ἰ. Χαραλάμπους, Δεπουτάτος
156. Ἀνδρέας Χάσικος, Νοτάριος
157. Λουκῆς Χατζηαντώνη, Δεπουτάτος
158. Βασίλειος Χατζηϊωάνου, Νοτάριος
159. Λουκᾶς Χατζηϊωάννου, Διδάσκαλος
160. Μιχαήλ Χατζηϊωάννου, Μαΐστωρ
161. Ἀδαμάντιος Χατζηπατέρας, Νοτάριος
162. Ἰωάννης Ἀδ. Χατζηπατέρας, Ἀκτουάριος
163. Ἰωάννης Κ. Χατζηπατέρας, Ὀστιάριος
164. Κώστας Ἀδ.Χατζηπατέρας, Ρεφερενδάριος
165. Κων/νος Ἰ.Χατζηπατέρας, Ἔκδικος
166. Κων/νος Ν. Χατζηπατέρας, Μαΐστωρ
167. Μᾶρκος Ἰ. Χατζηπατέρας, Ὀρφανοτρόφος
168. Νικόλαος Χατζηπατέρας, Ἔκδικος
169. Νικόλαος Ἰ. Χατζηπατέρας, Πριμικήριος
170. Παντελῆς Ἰ. Χατζηπατέρας, Μαΐστωρ
171. Στάμος Χούλης, Σκευοφύλαξ
172. Γεώργιος Χρίστης, Ὀστιάριος
173. Σωκράτης Χριστοδουλίδης, Διδάσκαλος
174. Παναγιώτης Χριστόπουλος, Δεπουτάτος
175. Ζήνων Χρυσαφιάδης, Ἀκτουάριος
176. Ἰωάννης Ψαρός, Δεπουτάτος

Στή Μάλτα ἐπίσης, γνωστή ὡς Μελίτη, ἀπονεμήθηκαν δυό ὀφφίκια, στόν Πέτρο Δακουτρό (Δεπουτάτος) καί στόν Πέτρο Σορῶτο, (ἐπίσης Δεπουτάτος). Ἀπονεμήθηκε ἐπίσης τό ὀφφίκιο τῆς Ἀρχόντισσας στίς πιό κάτω ὁμογενεῖς.

ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

1) Οὐρανία Χανδρῆ τοῦ Ἀντωνίου
2) Εὐγενία Χανδρῆ μήτηρ τοῦ Ἀντωνίου
3) Ζέλα Μούσκα
4) Ὄλγα Πίττα
5) Καίτη Παπαθωμᾶ
6) Κατερίνα Χαραλάμπους
7) Μαρία Πετρίδου τοῦ Μιχαήλ
8) Κούλα Κατσικίδου
9) Ἀταλάντη Πατέρα
10) Ἄννα Στάκη
11) Κατίγκω Μ. Κολοκοτρώνη
12) Εἰρήνη Πατέρα (χήρα)
13) Ἔλλη Μοσχονᾶ
14) Ἔλλη Βαβλίτου τοῦ Νεοφύτου
15) Ἀλεξάνδρα PARKES
16) Κοραλία Κυριάκου τοῦ Κώστα
17) Σοφία Λαιμοῦ τοῦ Πανάγου
18) Χρυσάνθη Λαιμοῦ τοῦ Μάρκου
19) Ἔλλη Πατέρα
20) Δώρα Κρητικοῦ
21) Σταματία Ξυλᾶ
22) Ἰουλία Κομνηνοῦ
23) Καίτη Λεντάκη
24) Μαρία Χατζηπατέρα τοῦ Ἰωάννου
25) Μαργέτα Χ. Βαβλίτου
26) Σαλώμη Παναγῆ
27) Κατίνα Μ. Λαιμοῦ
28) Ματρώνα Κομνηνοῦ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τον Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας κ. Γρηγόριο
5, CRAVEN HILL

Η από 11-6-90 επιστολή σας Σεβαμιώτατε,

Απαντώντας στην πιο πάνω σχετική επιστολή σας, θα θέλαμε να θέσουμε υπόψη σας τα ακόλουθα:

1. Το ΥΠΕΠΘ επιθυμεί την πλούσια εμπειρία του στον τομέα της εκτός Ελλάδας Ελληνόγλωσσης Εκπαίδευσης να τη θέσει στη διάθεσή σας και να συμβάλει εντονότερα στην επίλυση των γενικών και ειδικών σχετικών προβλημάτων της περιοχής.

2. Συμμεριζόμαστε τις απόψεις για την ανάγκη συντονισμού όλων των δυνάμεων, αναφορικά με την προώθηση της Ελληνικής γλώσσας και Παιδείας στη Βρετανία, και είμαστε πρόθυμοι να συνεχίσουμε εντατικότερα τη συνεργασία μας για τη διευκρίνηση όλων των θεμάτων που παρΑμένουν ακόμη αδιευκρίνιστα.

3. Αναγνωρίζουμε τη σημασία του θέματος της επιμόρφωσης των ωρομισθίων εκπ/κών, για την καλύτερη παροχή της Ελληνόγλωσσης Εκπ/σης στην περιοχή σας, καθώς και ότι το ζητούμενο δεν θα πρέπει να είναι απλώς και μόνον η λειτουργία ενός επιμορφωτικού Φροντιστηρίου για τους μη προσοντούχους εκπαιδευτικούς. Αντίθετα η υπηρεσία μας θεωρεί σκόπιμη τη δημιουργία, στο άμεσο μέλλον, θεσμού, ύστερα από συνεργασία και μελέτη με την Κυπριακή πλευρά και τους φορείς της Βρετανίας, με την προοπτική ο θεσμός αυτός να επιτύχει το σκοπό του, που πρέπει, νομίζουμε, να είναι σαφώς πλατύτερος, ώστε να περιλάβει την επισημονική-παιδαγωγική επιμόρφωση όλων των εκπ/κών μας στη Βρετανία, να αξιοποιήσει την υφιστάμενη εμπειρία και να εκμεταλλευθεί τους σχετικούς Κοινοτικούς πόρους.

4. Σχετικό με τα πιο πάνω είναι και το θέμα της σύνταξης ειδικών αναλυτικών προγραμμάτων και της παραγωγής ειδικού διδακτικού υλικού για τη Βρετανία, το οποίο θεωρούμε κεφαλαιώδους σημασίας και στην προώθηση του οποίου θα μπορούσαμε να συμβάλουμε αποφασιστικά.

5. Η απουσία συμβούλου εκπ/σης στην Ελληνική Πρεσβεία Λονδίνου, κατά το τελευταίο σχολικό έτος, ήταν ο λόγος της αρρυθμίας στην έγκαιρη επικοινωνία μας, πρόβλημα το οποίο ελπίζουμε σύντομα να βρει τη λύση του.

Ο Προϊστάμενος της Δ/νσης Εκπαίδευσης Ελληνοπαίδων Εξωτερικού

Αγγ. Νικολόπουλος

ΙΔΡΥΣΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΜΟΠΡΦΩΤΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΩΝ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ευλαβεστάτους Ιερατικούς Προϊσταμένους,

Αξιοτίμους Προέδρους
Εκκλησιαστικών Επιτροπών,
Σχολ ικών Εφορειών,
Βοηθητικών Αδελφοτήτων
Διευθυντές Ελληνικών Σχολείων
και τούς Διευθυντές των Ομογενειακών Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης

Αγαπητοί

Όπως σας είχαμε ανακοινώσει και παλαιότερα, στο Λονδίνο ιδρύθηκε και θα λειτουργήσει Επιμορφωτικό Ινστιτούτο Δασκάλων Ομογένειας. Η έναρξη των μαθημάτων θα γίνει την Παρασκευή, 26 Οκτωβρίου 1990, στις 6 μ.μ., σε αίθουσα παραχωρούμενη για τον σκοπό αυτό από την Κοινότητα Αποστόλου Βαρνάβα, Wood Green.

Τα μαθήματα θα γίνονται μια φορά την εβδομάδα, κάθε Παρασκευή και ώρες
6-9μ.μ.

Εσωκλείουμε για πληροφόρησή σας καί σχετική Ανακοίνωση της Ομάδας Εργασίας

Στο Ινστιτούτο, που έχει την πλήρη έγκριση των Υπουργείων Παιδείας Ελλάδος και Κύπρου, θα διδάσκουν ειδικοί Καθηγητές, και στο τέλος της σχολικής χρονιάς θ' απονέμεται κατόπιν εξετάσεων ειδικό δίπλωμα, το οποίο θ'αποτελεί απαραίτητο προσόν για προτίμηση διορισμού ωρομισθίων δασκάλων στα σχολεία της Ομογένειας.

Παρακαλείσθε λοιπόν όπως γνωστοποιήσετε τις πιο πάνω λεπτομέρειες σ' όλους τους ωρομισθίους δακάλους του σχολείου σας και όπως τους ενθαρρύνετε να φοιτήσουν στο Ινστιτούτο αυτό. Επίσης παρακαλείσθε όπως αποστείλετε στα Γραφεία του ΚΕΣ το συντομότερο δυνατό τα ονόματα με τις διευθύνσεις και τα τηλέφωνά τους, ώστε να επικοινωνήσουμε κι εμείς απ' ευθείας μαζί τους.

Από τα Γραφεία του ΚΕΣ

3 Οκτωβρίου 1990

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

1. Οι Εκπαιδευτικοί Φορείς της Ομογένειας σε συνεργασία με τα Υπουργεία Παιδείας Ελλάδος και Κύπρου απεφάσισαν τη δημιουργία και λειτουργία στο Λονδίνο ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ:

Ύστερα από πρόταση του Υπουργού Παιδείας Κύπρου κ.Χριστοφίδη το Ινστιτούτο θα αρχίσει τη λειτουργία του τον Οκτώβριο 1990 σε αίθουσες παραχωρημένες από τήν Κοινότητα Αποστόλου Βαρνάβα WOOD GREEN.

Σκοπός του Ιδρύματος τούτου θα είναι η παροχή παιδαγωγικής κατάρτισης και ενημέρωσης εκπαιδευτικών που απασχολούνται στα Ελληνικά Σχολεία της Ομογένειας στη Μεγάλη Βρετανία.

2. ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Το πρόγραμμα του Επιμορφωτικού Ινστιτούτου θα περιλαμβάνει θέματα σύγχρονης διδακτικής μεθοδολογίας με ιδιαίτερη έμφαση στη διδασκαλία της μητρικής γλώσσας, των κοινωνικών θεμάτων κ.ά.

3. ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Το πρόγραμμα θα διαρκεί ένα χρόνο από τον Οκτώβριο-Ιούλιο. Η φοίτηση θα είναι μια φορά τη βδομάδα κι η διάκειά της τρεις ώρες.

4. ΤΟΠΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ

Σε αίθουσα του Ελληνικού Σχολείου Αποστόλου Βαρνάβα, στο WOOD GREEN.
Κάθε Παρασκευή.

5. Κριτήρια για φοίτηση και συμμετοχή στο ΕΠΙΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ θα θεωρούνται η γνώση της Ελληνικής Γλώσσας σε ικανοποιητικό επίπεδο - απόφοιτοι Ελληνικής Σχολής Μέσης Παιδείας, ή να έχουν τριετή τουλάχιστο υπηρεσία στά Ελληνικά Παροικακά Σχολεία και να είναι ηλικίας τουλάχιστο 20 ετών.

6. Μέσα στα πλαίσια της προσπάθειας για περαιτέρω πρόοδο της Παροικιακής Εκπαίδευσης η παρακολούθηση της σειράς μαθημάτων του Επιμορφωτικού Ινστιτούτου αξίζει να θεωρείται μελλοντικά ως βασικό κριτήριο για την πρόσληψη ωρομισθίων δασκάλων στα Ελληνικά Παροικιακά Σχολεία.

7. Οι ενδιαφερόμενοι παρακαλούνται να απευθύνονται στους τρεις Εκπαιδευτικούς φορείς της Ομογένειας: ΚΕΣ, 5 Craven Hill, W2 Tel: 071-723 4787, Ο.Ε.Σ.Ε.Κ.Α., Cypriot Community Centre, Earlham Grove N22, Tel:081 881 2329, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ, 6 Broadgates Avenue, Hadley Wood, NR Barnet, Herts EN4 ON4 Tel: 081-449 0144.

Επίσης στις δύο Εκπαιδευτικές Αποστολές της Ελλάδος και της Κύπρου, Ελληνική Πρεσβεία, 1A Holland Park, W11 3TP Tel: 071-221 0093 καί 55 Hereward Gardens, N13 6EX, Tel: 081-881 6982 αντίστοιχα.

Ό Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Γρηγόριος στεφανώνει τό ζεῦγος Ἄκη καί Εὔας Καραγιάννη στόν ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου στό Παραλίμνι.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

του. Μ. Παπαδόπουλου

Πρόσφατα ο τύπος και τα άλλα μέσα επικοινωνίας μετέδωσαν τήν είδηση ότι το Σοβιετικό Κοινοβούλιο ψήφισε, με 341 ψήφους υπέρ καί 1 κατά, την επιστροφήν επίσημα στη Σοβιετική Ενωση, του Χριστιανισμού εξοβελίζοντας έτσι τον αθεϊσμόν της κομμουνιστικής ιδεολογίας. Ετσι μιά άνευ προηγουμένου ιστορική ψηφοφορία απεκατέστησε την θρησκευτική ελευθερία σε μια χώρα των τριακοσίων καί πλέον εκατομμυρίων ανθρώπων.

Όταν τον Νοέμβριον του 1917 εξερράγη η Ρωσική επανάσταση, εκτός από την πολιτικοκοινωνική αλλαγή πού ητο ο στόχος της να επιβάλει, εσάρωσε καί όλες τις ηθικές καί θρησκευτικές αρχές, εδίωξε την διδασκαλίαν του Ευαγγελίου, έκλεισε εκκλησίες, κακοποίησε, εξευτέλισε και εξεδίωξε κληρικούς, κατεθρυμμάτισε ιερά σύμβολα και απηγόρευσε οιανδήποτε θρησκευτική εκδήλωση. Ελάχιστοι άνθρωποι θρησκεύοντες με φόβον συνηθροίζοντο κρυφά, όπως κατά την εποχή των διωγμών, για να τελέσουν την λατρείαν των.

Το 1925 το Πατριαρχικό αξίωμα κατηργήθη. Το κράτος υπεστήριξε την ίδρυση της Ένωσης των Μαχητικών Αθεϊστών, οι οποίοι εξαπέλυσαν αντιθρησκευτική προπαγάνδα, εκδίδοντες και το περιοδικό "Μπεζμποζνίκ" (ο Αθεος), με το οποίον προσπαθούσαν διά της γελοιοποίησης να εξαφανίσουν την Εκκλησίαν.

Γνώρισε η εκκλησία διωγμούς και επιθέσεις δια μέσου των αιώνων πολλούς, εκτός τους διωγμούς των πρώτων χριστιανικών χρόνων. Η αθεϊστική ιδεολογία του Βολταίρου, η κοινωνιολογική θεωρία του Ρουσσώ και πολλών άλλων δεν μπορούν να παραβληθούν με την επικίνδυνη κοσμοθεωρία του αθεϊστικού κομμουνισμού. Εκείνοι μεν προσπαθούσαν να επιβάλλουν τις θεωρίες τους, σαν άτομα, ο κομμουνισμός όμως επεβάλλετο με την ισχύν του νόμου καί της εξουσίας, σαν κράτος.

Σαν κοσμοθεωρία άγγιζε το ευαίσθητο σημείο των μαζών του λαού, του εργάτου και του φτωχού, έτσι που να κατορθώσει μέσα σέ λίγα χρόνια να σκορπίσει τους πλοκάμους της σε ολες τις χώρες του κόσμου, τόσον επικίνδυνα που να ξεσηκώσει εξεγέρσεις, επαναστάσεις κ.λ.π. μεταξύ των τάξεων ολοκλήρου της ανθρωπότητας, να διαλύσει κυβερνήσεις, θρησκείες, οικογένειες κ.λ.π., να σκορπίσει τον διχασμόν, τον εμφύλιον πόλεμον και το μίσος αδελφού προς αδελφόν. Στο δικό μας έθνος δεν έχουν ακόμα επουλωθεί τα τραύματα που εποξένησε ο ανταρτοπόλεμος και το παιδομάζωμα.

Η αλματώδης πρόοδος της τεχνολογίας και των επιστημονικών εφευρέσεων μετά τον Β'. Παγκόσμιον πόλεμον συνέτειναν πολύ εις το να νομίσει ο άνθρωπος ότι έγινε κυρίαρχος της κτίσεως, κατακτητής του σύμπαντος, περιφρονώντας κάθε ηθική αρχή.

Αλλά, «άλλαι μεν βουλαί ανθρώπων άλλα δε Θεός καλεύει».
Έν πλήρει αιθρία άκούεται βροντώδης και στεντωρία η φωνή του Δημιουργού. «HOMO! QUO VADIS; (Ανθρώπε! πού πας;). Σα χάρτινο οικοδόμημα, σαν άλλος πύργος της Βαβέλ καταρρέει ολόκληρη η θεωρία της κομμουνιστικής ιδεολογίας.
Η βόμβα της κατάρρευσης επυροδοτήθη από αυτά τα ίδια τα προϊόντα της τεχνολογίας του ανθρώπου. Ο ίδιος ο καρπός των υλικών ανακαλύψεων, η πυρινική ενέργεια, παρ' όλες τις τεχνολογικές προφυλάξεις διαρρέει στο Τζέρνομπιλ και απειλεί, με την ραδιενέργεια της, την εξαφάνισή της ανθρωπότητας.

Με πλήρη ταπείνωση ο άνθρωπος προσγειώνεται και αναζητεί την συμπαράσταση όλων των εθνών επάνω στη γη. Τα τείχη καταρρέουν, το παραπέτασμα πέφτει, τα σύνορα ανοίγουν, οι άνθρωποι συνδιαλέγονται, νόμοι ενάντια προς τις ηθικές αρχές καταργούνται, αθεϊστικά σύμβολα κρημνίζονται, οι ναοί της Ορθοδοξίας και πάλιν ανοίγουν διάπλατα δια να πλημμυρισθούν απο τους διψασμένους πιστούς, ο Σταυρός στολίζει και πάλιν τούς ιερούς χώρους και η εκκλησία αποκαθίσταται στο αρχαίο της κάλλος, προς δόξαν και θρίαμβον του Δημιουργού της

Η ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΙΜΗΣΕ ΤΟΝ κ. ΠΑΝΑΓΙΔΗ

Τή Δευτέρα βράδυ, 1η Όκτωβρίου 1990, πραγματοποιήθηκε, στό Μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, δεξίωση πρός τιμή τοῦ ἐπιστρέψαντος στήν Κύπρο Ὕπατου Ἁρμοστή κ. Τάσου Παναγίδη καί τῆς συζύγου του.

Στήν ἀποχαιρετιστήρια αὐτή ἐκδήλωση παρέστησαν πλῆθος προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι ἀντιπροσώπευσαν τίς Κοινότητες, τά Σωματεῖα, τούς Συλλόγους καί τίς Ὀργανώσεις τῆς Ὁμογένειας, ὅπως ἐπίσης καί ἀρκετοί ἄλλοι ἐπίλεκτοι Ὁμογενεῖς.

Προσφωνώντας τόν κ. Τ. Παναγίδη, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέφρασε τήν ἰδιαίτερη χαρά ὁλόκληρης τῆς Ὁμογένειας πού ὑποδέχονταν γιά νά τιμήσουν καί ν' ἀποχαιρετήσουν «στό σπίτι τοῦ Ἀπόδημου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ» ἕναν ἀκούραστο ἐργάτη στήν ὑπηρεσία τῆς Κύπρου, ἀλλά καί τῆς Ὁμογένειας Μ. Βρετανίας, μέλος τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ κ. Τ. Παναγίδης γιά μιά ὁλόκληρη ἑνδεκαετία.

Μέσα στό ἴδιο πνεῦμα ἔγιναν καί οἱ σύντομες προσφωνήσεις τοῦ κ. Ἀναστασίου Μητσιάλη, Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος, καί τῶν κ.κ. Γιάννη Χατζηπατέρα καί Ὅμηρου Χαπίπη, οἱ ὁποῖοι ἐξέφρασαν, ὅπως καί ὁ Σεβασμιώτατος, τίς θερμές εὐχαριστίες ὅλων γιά τήν ἀνεκτίμητη προσφορά τοῦ τιμωμένου κ. Τ. Παναγίδη ὑπέρ τῶν δικαίων τῆς Κύπρου καί τῶν εἰδικωτέρων ἐπιδιώξεων τῆς Ὁμογένειας. Ὁ Σεβασμιώτατος μάλιστα, στό τέλος τῆς προσφώνησής του, καί σέ ἔνδειξη τιμῆς καί ἀναγνώρισης τῶν ὑπηρεσιῶν πού πρόσφερε ὁ κ. Παναγίδης στήν Ὀρθόδοξη Ἑλληνική Ἐκκλησία τῆς Μ. Βρετανίας καί τό Ποίμνιό της, τόν παρασημοφόρησε μέ τόν Χρυσό Σταυρό τῶν Θυατείρων.

Καταφανῶς συγκινημένος ὁ κ. Παναγίδης τόνισε τήν ἀγαστή συνεργασία πού ἐπιδίωξε νά ἔχει πάντοτε μέ τήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή καί τόν Προκαθήμενο καί τούς ἐργάτες της, ἀλλά καί μέ ὁλόκληρη τήν Ὁμογένεια. Ὑποσχέθηκε δέ ὅπως συνεχίσει νά ἐργάζεται ὄχι μόνο ὑπέρ τῶν δικαίων τῆς Κύπρου, ἀλλά καί ὑπέρ τῆς Ὁμογένειας, τήν ὁποία γνώρισε τόσο καλά καί γιά τήν ὁποία δέν θά πάψει ποτέ νά ἐνδιαφέρεται καί νά φροντίζει ἀπό τή νέα του θέση.

Αγιασμός στο Ανεξάρτητο Ελληνικό Σχολείο MANOR HILL

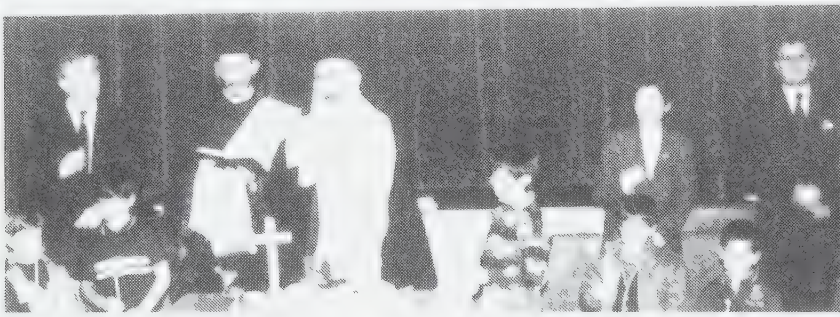
Με την ευκαιρία της έναρξης της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς, πραγματοποιήθηκε το Σάββατο, 29-9-1990, ο καθιερωμένος ετήσιος αγιασμός στο Ανεξάρτητο Ελληνικό Παροικιακό Σχολείο MANOR HILL, στο Βόρειο Λονδίνο.

Τον αγιασμό τέλεσε ο Σεβασμιώματος Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων και Μεγάλης βρετανίας κ. Γρηγόριος. Εκτός από τους μαθητές και τους δασκάλους του σχολείου, παρόντες ήσαν η προϊσταμένη της Κυπριακής Εκπαιδευτικής Αποστολής Επιθεωρήτρια Έλλη Παπαφώτη, μέλη της Σχολικής Επιτροπής και αρκετοί γονείς.

Τα μαθήματα στο MANOR HILL άρχισαν από τις 8 Σεπτεμβρίου. Μέχρι στιγμής ενεγράφησαν στο σχολείο 396 παιδιά και σ'αυτό διδάσουν 29 δάσκαλοι. Οι εγγραφές νέων μαθητών έχουν κλείσει.

Το ελληνικό σχολείο MANOR HILL στεγάζεται στο κτίριο τού ομώνυμου αγγλικού σχολείου στη διεύθυνση SUMMERS LANE, FINCHLEY. Λειτουργεί κάθε Σάββατο από τις 10-1μ.μ. και κάθε Τετάρτη από τις 6-8μ.μ Επίσης, κάθε Παρασκευή, από τις 7.30-10μ.μ. λειτουργεί στον ίδιο χώρο και Λέσχη Νεολαίας.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

'Αριστερά στη φωτογραφία:
Ο Αρχιεπίσκοπος Θυατείρων ενώ τελεί τον αγιασμό. Διακρίνονται η προϊσταμένη της ΚΕΑ κα Παπαφώτη, ο Διευθυντής του σχολείου κ. Παπακλεοβούλου και ο πρόεδρος της Σχολικής Επιτροπής κ, Νεοφύτου.

Στην δεξιά φωτογραφία, μαθητές δάσκαλοι και γονείς παρακολουθούν τον αγιασμό.

ΑΜΦΙΚΤΙΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Το να είσαι Έλληνας σημαίνει να είσαι και Ορθόδοξος. Αυτός είναι ο κανόνας που φυσικά έχει και τις εξαιρέσεις του.

Έτσι, ενώ τόσοι πολλοί Έλληνες ξενιτεύονται και τελικά παραμένουν στις καινούργιες πατρίδες τους, λίγοι είναι εκείνοι που ξεχνούν την καταγωγή τους. Και βλέπουμε συχνά ανθρώπους μεγαλωμένους σε ξένες χώρες να μιλάνε τα Ελληνικά μέχρι τρίτης γενιάς κι ακόμη... Κι αυτό οφείλεται στην Εκκλησία. Γιατί οι ξενιτεμένοι μας πραμένουν Ορθόδοξοι, όπου κι αν βρίσκονται και δεν παραλείπουν να λειτουργούνται. Κι εκεί στις εκκλησίες συναντιούνται με τους συμπατριώτες τους και γι αυτό οι παροικίες διατηρούν ζωντανό το Ελληνικό στοιχείο. Και πολλοί είναι οι ομογενείς και απανταχού Έλληνες, που λαχταρούν να επισκεφτούν την Ελλάδα και πολλοί είναι ακόμη εκείνοι που μας έρχονται κάθε χρόνο για να πατήσουν στα προγονικά χώματα.

Η Ελλάδα όμως τι κάνει από την πλευρά της για τον Ελληνισμό της διασποράς; Φοβούμαι τίποτε ή σχεδόν τίποτε. Κι όμως αυτοί οι άνθρωποι που είναι ξένοι υπήκοοι, εξακολουθούν ν' αγαπούν την Ελλάδα και είναι οι καλύτεροι πρέσβεις της χώρας μας σε τόσα και τόσα μέρη του κόσμου. Θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι για να νοιώσουν, ότι κι εμείς ενδιαφερόμαστε γι' αυτούς, ότι τους θεωρούμε αίμα από το αίμα μας, κάτι για να τους φέρουμε πιο κοντά μας.

Μια απλή ιδέα είναι να οργανωθεί μια συνάντηση ή μάλλον μια συνάθροιση των απανταχού Ελλήνων στην Ελλάδα, με σκοπό να γιορτάζουμε όλοι μαζί τη γιορτή της Παναγίας το Δεκαπενταύγουστο. Κάτι σαν τις Αμφικτιονίες των αρχαίων Ελλήνων. Η κάθε Ομογένεια θα στέλνει μιαν αντιπροσωπεία σ' αυτή τη γιορτή - και όσοι θέλουν ιδιωτικως θα μπορούν να μετέχουν φυσικά. Κι έτσι θα έχουν την ευκαιρία να συναντιούνται π.χ. οι Έλληνες της Αυστραλίας με τους Έλληνες της Αμερικής, του Καναδά και της Γερμανίας κ.τ.λ. και όλοι μαζί θα παρακολουθούν τη λειτουργία της εορτής Παναγίας στον τόπο της καταγωγής τους. Μπορούν ακόμη να γίνονται κι άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις και κυρίως - κατά τα αρχαία πρότυπα της Αμφικτιονίας -αθλητικοί αγώνες αγώνες εφήβων όπου θα μετέχουν Ελληνόπουλα της Διασποράς και της Ελλάδας. Αγώνες που θα μπορούσαν να είναι οι προκριματικοί για συμμετοχή των νέων που θα διακριθούν στους παγκόσμιους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Αυτή είναι η ιδέα σε γενικές γραμμές. Από τη στιγμή που θα ξεκινήσει για να πραγματοποιηθεί, θα καθοριστεί αν θα γίνεται κάθε χρόνο ή κάθε τέσσερα χρόνια... Σε ποιό μέρος της Ελλάδας και πολλά άλλα δευτερότερα ζητήματα.

Άσπασία Γαλέου

WHO IS JESUS CHRIST?

CHRIST THE SON OF GOD &THE TEACHING OF THE CHURCH

By His Eminence Archbishop Gregorios

Christianity is a religion revealed to man by God Himself and it is directly related with, and is interwoven and internally identified with the Person of Christ. There is no religion, Christian religion, without the Person of Christ. For the teaching of the Church about Christ is always derived, nurtured, and is kept alive and extended through the centuries everywhere.

So when we talk and think, speak or reflect about Christianity, then we must have Christ the Son of God in mind. Christ Himself revealed the true God by His Coming on Earth in the form of a man, His teaching, His miracles, His martyrdom, His death, His burial and His Glorious Resurrection, and the descent of the Holy Spirit upon the Church for Her guidance and the safeguarding of Her teaching, to protect the Good News and teach it to the world.

Who is Christ? We learn about Him from the Gospels which were written by His disciples; but also from the other Books of the New Testament which were written by His followers and friends. We also learn about Christ from the Old Testament, the Books of which tell us much about Him. The Old Testament is one of the part of our Holy Books with the New Testament and the Oral Tradition which comprises the sources of our religion, because it speaks about Christ. Christ, Himself, during His earthly life, spoke about and referred to the Old Testament, about the Law and the Prophets. The Old Testament is one part of the sources of Christianity, because it speaks about the eternal plans of God. In order to understand the New Testament, we must know and have the Old Testament in mind. The same element of cross-reference applies to the Old Testament. So both this number of books contain the whole of the revelation, which has been manifested in the Person of Christ, Who "for us and for our salvation became Man" to tell us the whole truth and lead us to our Father and Creator.

Who is Christ? The New Testament speaks about Christ from His Birth until His Death and Resurrection. The other books of the New Testament, together with the Gospels speak about the Church, the future, about life, death, and sin, the fall of man, the mercy and love of God. They speak about eternity, forgiveness and prayer, about the necessity of the Holy Spirit, for better communication with the Holy Trinity, which was revealed by Christ and His redemptive work and glory.

Now let us come to the eternal question:- Who is Christ?, or let us repeat the question which Christ submitted to His disciples. "Now when Jesus came into the district of Caesarea Philippi, He asked His disciples; 'Who do men say that the Son of Man is?' Simon Peter replied, 'You are the Christ, the Son of the Living God'. And Jesus answered him; 'Blessed are you, Simon Barjonah! For flesh and blood have not revealed this to you, but My Father Who is in Heaven'." (Matthew 16:13-17). Christ is the Only-Begotten Son of God the Father, whose mission is the salvation of mankind. He is the Servant of God Who humbly obeys the will of His Father to become a "ransom for many", and give Himself up for the remission of sins.

Christ is the Son of the Living God. He is also the Son of Mary, (as He used to be called in accordance with the prophets). He emptied Himself, and took the form of man and He was born by the Virgin Mary and the power of the Holy Spirit in Bethlehem of Judaea, as we learn from the Holy Gospels. Saint Matthew begins his Gospel with the words:- "The Book of the genealogy of Jesus Christ, the Son of David, the Son of Abraham." (ch.1:1). We also learn from the Holy Gospels that Christ will be born through the power and co-operation and involvement of the Holy Spirit. The Holy Virgin was the "Mystical Throne, and Spiritual Ark", because she accepted and nurtured the Divine Child, Christ the Saviour, in her womb. Saint Matthew writes the following:- "As Joseph considered to divorce Mary quietly, behold an angel of the Lord appeared to him in a dream, saying, 'Joseph, son of David, do not fear to take Mary your wife, for that which is conceived in her, is of the Holy Spirit; she will bear a Son, and you shall call His Name Jesus, for He will save His people from their sins.' All this took place to fulfil what the Lord had spoken by the prophet; Behold! a virgin shall conceive and bear a Son, and His Name shall be called Emmanuel (which means God with us)'." (Matthew 1:20-25).

Here the Old and the New Testament are joined together by the Evangelist to stress and underline the unity and purpose of both Books, as I have said before. Our faith, our joy, and our hope is based on Christ as God and Man, the Theanthropos Christos. This is a mystery, and we must see it and study it with reverence and the fear of God. We try to approach and examine the mystery of God as Man which manifests the will and decision of God to save man. He used His Only-Begotten Son in order to recommend His love for humanity; and particularly to raise man to Heaven, to sanctify us, and make us inheritors and benefactors of His Kingdom. We can only be saved through and with Christ, and enjoy and share the gifts which God has promised to us in many ways and many times through the Holy Spirit and His Church throughout the long centuries of human history.

Reading the Holy Gospels, and the texts of the Old and New Testaments in particular, we notice the joy with which the writers describe the mystery of our salvation. Saint John-the-Theologian and Evangelist in the beginning of his Gospel states and reminds us of the following:- "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All thing were made through Him, and without Him was not anything made. In Him was Life, and the Life was the Light of man. The Light shines in the darkness, and the darkness has not overcome it." (John 1:1-5). Enthusiastically and faithfully, the beloved Apostle describes the event of the Incarnation of the Son of God with certainty, in order to bring the Good News, the faith, grace and salvation of mankind.

"And the Word was made Flesh and dwelt among us, full of grace an truth we have held highly, the glory of the Only-Begotten Son from the Father. And from His fullness we have received grace upon grace. For the Law was given through Moses, Grace and Truth came through Jesus Christ. No one has ever seen God; the Only Son, Who is in the Bosom of the Father, He has made Him known." (John 1:14-18). Only the Incarnate Logos and Son of God has made known the True and Eternal God to man, being Himself of the same substance, and One of the Three Persons of the Holy Trinity. As I said before, the event of the Incarnation of Christ (His becoming true Man while also remaining True God), is beyond our understanding. It is a mystery which only faith can approach, sense, reflect and live. Those who believe and are baptised in His Name can receive the grace and have the joy and realise salvation, gifts that were promised to His followers. No one can enter into the Kingdom of God unless he is reborn by the Holy

Spirit which is the fruit of our faith in Him. The Holy Spirit, being the Third Person of the Holy Trinity, is continuously reminding us through and within the Church, that Almighty God loves us. He illustrated this for us by His indescribable love through the KENOSIS - the emptying of the Divinity o His Only Son, Jesus Christ (vide. Philippians 2:7). For this reason, Christ said to Nicodemos, His secret disciple who went at night to see Him and learn more about Him; in that dialogue, we observed that man can be saved and become a child of God if only he accepts the new faith and believes in Christ, the Son of God. Only if we are born again, then are we able to participate in the Grace of God brought down from Heaven by Christ, the Only-Begotten Son of the Creator Who sent Him to bring the Good News of hope and love to us. So, without faith in Christ; without obedience and trust in Him, there is not any hope of delivery from evil and our sins, voluntary and involuntary. So we must always trust in Him, and we do hope that through His ineffable mercy, He will accept us and give us a place of peace and joy in His Heavenly Kingdom.

The Kingdom of God which Christ made known to humanity through His humility and glory is alive and is kept, manifested and preached to humanity by the Church which was established by the Holy Apostles in the Name and for the glory and honour of Christ. So the Church treasures the faith and she offers it to the faithful in manifold ways by the worship, the sacraments, and the Divine Authority with which she was entrusted through the long centuries of Christian experience and life. The Church faced many difficulties and has had so many enemies because of the Person and the teaching of Her Master and Kyrios. But because she is guided, protected, and safeguarded and inspired by the Holy Spirit, she has succeeded in overcoming them, she has survived and continues to preach the message of salvation to the nations in accordance with the command of Christ. After His Resurrection and a few minutes before His Ascension, He said to His disciples: "And Jesus came and said to them, 'All authority in Heaven and Earth has been given to Me. Go, therefore, and make disciples of all nations, baptising them in the Name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, teaching them to observe all that I have commanded you; and, lo, I am with you always, to the close of the age'." (Matthew 28:18-20)

Christianity was born by the grace and the will and the power of God, with the Divine obedience of His Son. He accepted, without protesting, to execute the unique task of the salvation of man. For this reason, God the Father ascertained and witnessed His joy and satisfaction with the following words which the Evangelists narrate:- "And when Jesus was baptised, He went up immediately from the water, and behold, the Heavens were opened and He saw the Spirit of God descending like a dove, and alighting on Him; and lo, a voice from Heaven, saying, 'This is My Beloved Son with Whom I am well pleased'." (Matthew 3:16-17). Christianity appeared in Palestine which was the centre of Judaism, but it was under the influence of Hellenism which was spread all over the then known world during the era of Alexander-the-Great 336-322. The hellenization of that part of the world continued for more than six hundred years, until the Romans conquered the countries on which the Empire of Alexander-the-Great and his successors had been established. That part of the world was mostly under the influence of the Greek (and Roman thought and ethos). The Gods of the Greeks and Romans prevailed, and were accepted by almost all the nations living around the Mediterranean Sea and the Middle and Near East. The Jews were the only people who believed and worshipped the One True God of the Old Testament, the God of the Prophets and Moses. However, they were also affected by the new 'civilisation' and thought which had flooded into the area. The Greek language was the official language of the successors of Alexander-the-Great and of the Romans until the third century after the Coming of Christ. For this reason, the Good News was preached in Greek, and the Evangelists and the other authors of the New Testament wrote in Greek.

Almost three centuries before the Coming of Christ, the Jews of Alexandria had made translations of the Old Testament from Hebrew into Greek for the religious needs of the Jewish people in the Diaspora. The translation from Hebrew into Greek was translated by 70 scholars during the reign of King Ptolemeos Philadelphos II (285-247 B.C.). This translation is known as the Evdomikonta (Septuagint), and is used in our Churches up to this day.

The translation was made especially for the Jews of Alexandria's needs, where a very big community was flourishing in that historic city at that time. The soul and the power behind the translation was the supervisor of the famous library of Alexandria, named Demetrius Phalireas, with the co-operation of the Jewish High Priest of Jerusalem Eleazar. Seventy (72) scholars were chosen and appointed by the king, who were to undertake to make the translation of the Old Testament.

Under these circumstances,with the spiritual, political, social and religious climate, and the fear and rule of the Roman authorities and the pressure of the officials - [which resulted in the persecutions which lasted up to 313 A.D. when the dictum of Mediolana (Edict of Milan) freed Christianity]- Christians lived and the faith was spread all over the Roman Empire based on the Greek civilisation and thought and forms, philosophical language and its ideas. For this reason, various heresies had grown and disturbed the life and faith of the Christians. The rationality of thought which existed and was spread and taught, but also accepted and admired by the educated and civilised people, was not in conformity with the faith and the simplicity of Christian understanding.

So we observed the heresies which had actually been an effort undertaken by educated people to understand the Christian teaching. For this by the educated people to interpret and understand the Christian teaching. The educated Christians, in their efforts to attract and gain the intellectuals of the day, used the mind and Greek thought and its elements.

Since there was no clear teaching on the essentials of our faith, they tried to create one. Most of them, however, failed because they were deceived by human reason, human thought and human mind. So we observed that many mistakes were made, trying to state the dogmas of the Church, and interpret the mystery of the Incarnation of Christ. For this reason, the Church organised the Holy Ecumenical Synods, in order to safeguard and protect the faith and its teaching. The Church's endeavours were to safeguard, but also to give an accurate account of the essentials and fundamentals of our faith. We therefore have the Creed and the dogmatic resolutions of the Holy Ecumenical Synods. There are Seven Ecumenical Councils:-

l) Synod - Council of Nicaea in 325 (in which the Creed was formulated against the teachings of Arius)

2) Council of Constantinople in 381 (in which the Creed was completed to protect the doctrine of the Holy Spirit, and it was against the Macedonian heresy)

3) Council of Ephesos in 431 (in which the person of Our Lady was entitled THEOTOKOS - The Birthgiver Of God, against the Nestorian heresy).

4) Council of Chalcedon in 451 (in which the two Natures of Christ - Divine and the Human were defined against the Monophysite heresy).

5) Council of Constantinople in 553 (against the heresies of Origen)

6) Council of Constantinople in 680 (against the monothelites, a development in the monophysite heresy).

7) Council of Nicaea in 787 (in support of the Holy Icons against thee iconoclasts)

8) Council of Constantinople in 867 (against the pope of Rome in the dispute between East and West - Schism)

What are the Ecumenical Councils?

They were universal meetings of the Bishops of the One, Holy, Catholic, and Apostolic Church everywhere. Every Ecumenical Council was occupied in very fundamental problems of the Church. In those days, the Church was united and every local church and her Bishop was interested, dealing with the true faith, the dogmas and substance of our belief. So bishops from all over the world were present and participated in them. The Fathers of the Church were obliged to answer the questions which the heretics raised, regarding the Person of Christ, His Humanity and His Divinity. They sought to give sound definitions and explanations accepted by the whole Church about the Holy Spirit, the Scriptures and the essence of the Church. What is the Church? What does it mean: One, Holy, Catholic and Apostolic Church? Why is God known as m Three Persons, God the Father, God the Son, and God the Holy Spirit?

The Church also needed to give an answer, a biblical, traditional answer about Holy Tradition. What is Holy Tradition? etc. The Communion of Saints and the honour and respect we Christians offer to them created problems among various Christians from the first century of Christianity. The Holy Images also caused a problem to Christians deriving from Jewish and Muslim traditions. As it is known, the Jews and muslims do not accept that God should be depicted.

So the people who were under the influence of these ideas and beliefs were confused, so they fought against the Holy Icons. The Church therefore worked very hard to interpret Her true teaching. We honour the friends of God and give them special respect because they served Christ during their earthly life. They imitated Him with their struggles, and many of them by their sacrifice. Especially, we honour Our Lady the Virgin Mary, because she was chosen to serve God in an unique way, so she was engraced because the Lord was with Her. We do not worship the friends of Christ, we only honour and respect them, and we have them as our agents and ambassadors at the throne of Almighty God. As Saint James reminds us: "Therefore confess your sins to one another, that you may be healed. The prayer of a just man has great power in its effects" (James 5:16).

Before I conclude this short address, I would like to say a few words about the Holy Trinity. First of all, we shall repeat and state once again that God is inconceivable to our human minds. We cannot comprehend the Holy Trinity. We know of Him form His creative works and energies. God the Father is the Creator of the world "visible and invisible", He, with His creative Word created Demiourgia, the Cosmos: and with the synergy of the Holy Spirit maintains it in existence. We can observe and see it form the first day of the Creation: the Holy Author of the Book of Genesis says the following:

"In the beginning God created the heavens and the earth. The earth was without form and void, and the darkness was on the face of the deep; and the Spirit of God was moving over the face of the waters. And God said, 'Let there be light', and there was light;" (Genesis 1:1-3). We can bring many examples from the Bible to ascertain that the teaching of the Holy Trinity is Biblical, so God is Triune. He has been manifested in many ways since the coming of Christ, His Only-Begotten Son Who became Man: Christ witnessed the Mystery of the Holy Trinity during His Baptism and Transfiguration and in many other instances.

The Church, through the Holy and Ecumenical Councils, made the necessary resolutions to safeguard the teaching of the Holy Trinity, the Person of Christ, and the Person of the Holy Spirit. The Fathers of the Church studied the written and oral tradition of the Church. They followed the faith of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church. They composed canons and published the decisions of local synods which dealt with these very important and delicate issues. However, since human minds are always trying to explain and interpret the Mysteries of God, many wise and otherwise faithful Christians failed, because they had put too much trust in their human minds and human wisdom.

We must therefore have all these things in mind when we study and read about our Holy Faith. We must try hard, we must pray fervently and we must always have in mind that our wisdom is very frail. We must remember the words of Saint Paul to the Corinthians, He says: "But we have this treasure in earthen vessels, to shew that the transcendental power belongs to God, and not to us". (II Corinthians 4:7). So we try hard to prove ourselves worthy of this unique treasure which was revealed and given to us in accordance with His mercy. He gives us the enlightenment and the knowledge to worship and understand Him and become inheritors of His glory and joy, the promises to His followers.

Let us listen and follow the example of Saint Paul who says that: "For it is God Who said, 'Let light shine out of darkness, Who has shone in our hearts to give the light of knowledge of the glory of God in the face of Christ." (II Corinthians 4:6).

I do hope and trust and pray that God the Father, God the Son, and God the Holy Spirit, the Holy Trinity will guide us. He will give us courage and spiritual wisdom to remain faithful to the Gospel, safeguard and enrich your faith and love for Christ, Who "for us and for our salvation became Man", emptied Himself and proved by His death and glorious Resurrection that He is True God and True man. He proved to be the humble Servant of Almighty God Who fulfilled all justice and His mission for the salvation of mankind.

'We, Greek Orthodox Christians living in these times and under special circumstances have a great duty; to remain faithful to our Mother Church: to attend the Holy Liturgy regularly; to try to learn our faith and our tradition which we have inherited from our forefathers. We need your cooperation and your assistance in our work. We need priests and deacons. We need teachers for our Sunday and Ecclesiastical Schools. We need Church Wardens and members of the committees for the administration of our institutions and the reviving, renewal and continuation of the work of our schools and associations. The times which we live in are very difficult and apocalyptic; so we need to pray and beseech Almighty God to support us; to guide and encourage us to remain steadfast and faithful to this eternal and redemptive tradition. So together, as members of the Body of Christ, that is the Church, let us work hand in hand for a better world; for a glorious Church; and for a rich and blessed spiritual, ecclesiastical Harvest, for the glory of the Holy Trinity, the Father, the Son and the Holy Spirit in the Name of Whom we are this evening gathered to offer our prayers for the remission of our sins, for the peace of the world, for the reconciliation and co-operation of the nations, for their spiritual and bodily health, for a better and fairer society; for the blessing of our work and acceptance of our humble prayers. Amen.

This talk was delivered to the "Greek Orthodox Youth of Great Britain" at a specially organised meeting held in the great hall of the Greek Archdiocese on the 22nd August 1990.

THE CATHOLIC APOSTOLIC CHURCH - A BRIEF ACCOUNT

Protopresbyter Dr Columba Graham Flegg

(Based on a lecture given to postgraduates at Oxford University, June 1990)

Introduction

A number of church buildings formerly belonging to a Christian body known as "the Catholic Apostolic Church" are now used for Orthodox worship both in England and abroad: for example, the Cathedrals at Camberwell and Birmingham, and the Churches of St Barnabas (Wood Green) and the Nativity of the Theotokos (Bristol). The history of the Catholic Apostolic Church and its members is not at all well-known, and most Orthodox worshipping in what were once their churches know nothing of it. Nevertheless, it is an interesting history because, in a number of ways, the body turned Eastwards towards Orthodoxy for both its liturgy and its theology--and especially for its Eucharistic theology.

The great Central Church (Cathedral) of the Catholic Apostolic is now known as the London University Church of Christ the King, though it is still in the hands of the Catholic Apostolic Trustees, who lease it to the Anglican Church for their University Chaplaincy. They also retain a beautiful church in Little Venice, Paddington. Both are well worth a visit. If you enter the Central Church by the Gordon Square door, you will notice inside the porch, on the left hand-side, a small plaque informing you that the building was formerly known as "the Catholic Apostolic Church". Underlying this very simple statement there is a remarkable century-and-a-half episode in Western Church history --- the story of a unique Christian community, which had its origins in Britain the 1820s and 30s, which developed into a highly organized world-wide ecclesiastical body under a college of apostles, and which had its own forms of liturgical worship owing not a little to Eastern sources. In many ways it anticipated both the Anglican Oxford Movement and the more recent interest in Christian unity, yet (through a decision entirely its own, and one deliberately taken) it gradually fell into decline, effectively ceasing to exist by the 1970s.

The Catholic Apostolic have sometimes been referred to (though quite wrongly) as "Irvingites". Those who belonged to this body preferred to describe themselves as "congregations gathered under apostles" or, more simply, as "the Lord's work". (The title "Catholic Apostolic Church" was in fact an accident of the 1851 Church census.) The term "Irvingites" associates them with famous a Presbyterian preacher, Edward Irving, who played a significant role as a catalyst in the period leading up to the their constitution as a formally established ecclesiastical body under apostles in July 1835. But, since Irving had died in December 1834, it is clearly historically incorrect to use the term "Irvingite"---for the Catholic Apostolic Church had other leaders, amongst whom Irving was not to be numbered.

The roots of the Catholic Apostolic Church

The Catholic Apostolic Church can be said to have had four basic roots: an adventist root, a charismatic root, an apostolic root, and an ecumenical root. . .

The first of these --- the adventist root---was stimulated by the general wave of revulsion and fear felt in Britain at the horrors perpetrated during the French Revolution. One result of this was the growth of both informal and formal evangelical study-groups and conferences, whose purpose was to investigate the prophetic Scriptures in the hope of finding a Biblical interpretation of the 'signs of the times', and, in particular, of determining which prophesies had been fulfilled in history already and which were yet to be fulfilled. The most significant of such conferences was that summoned in November 1826 at Albury House near Guildford by the Anglican landowner and Member of Parliament, Henry Drummond (later to be one of the Catholic Apostolic apostles). It met annually until 1830. The members attending were drawn from various Protestant Churches with clergy and Anglicans being in the majority. It was determined that: the 'signs of the times' were heralding the nearness of the 'last days'; that divine judgment was shortly to fall upon Christendom (and especially upon the Roman Church as the vials of Apocalypse were poured out; that the Jews would be restored to Jerusalem; and that the Parousia (the Second Advent of Christ) was near and would then usher in the period of blessedness commonly called the "millennium". It was felt that only divine intervention, that is the Parousia, could deliver the earth from the apocalyptic fate of which the French Revolution was the herald. The connection of the Albury conferences with the Catholic Apostolic Church is that many of the participants were later to play prominent roles in the body. Irving was amongst those attending. He had been translating (from the Spanish) an important pseudonymous apocalyptic work by a Jesuit with the English title The Coming of the Messiah in Glory and Majesty---a work certainly exercised considerable influence on the Conferences through its translator (who had written an extensive and quite remarkable Preliminary Discourse). This work is of special interest, not only because of its interpretation of the prophetic Scriptures (and especially the Apocalypse)---an interpretation which included the identification of Babylon with a future apostate Roman priesthood---but also because it included a detailed analysis of precisely which aspects of millenarian doctrine were condemned by the Fathers and the early Church Councils. A further important outcome of the Albury Conferences was the appearance of the prophetic journal The Morning Watch, edited by John Tudor, an Anglican and secretary of the newly-formed Prophetic Society (and also subsequently a Catholic Apostolic apostle).

The charismatic root of the Catholic Apostolic Church began in the South-West of Scotland, following special prayers for a new outpouring of the Holy Spirit upon the church. Remarkable events took place, including well-documented cases of miraculous healing, associated with charismatic phenomena: ecstatic prophetic utterances and speaking in unknown tongues. These events were investigated by a group from London, who communicated their findings to the Albury meeting. Amongst this group was a young Anglican Lawyer, John Bate Cardale---later to be the primus-inter-pares of the Catholic Apostolic apostolate. Other similar strange events soon took place in London, of which the best known are those at Irving's Scotch Church in Regent Square. The manifestations at Irving's Church began in 1831, and involved interruptions of the services by both ecstatic utterances in the English language and speaking in unknown tongues. For a short time, Irving tried to control the situation, stating that such disorder could not be permitted at public worship. However, he soon found himself having to give way before an increasing charismatic tidal-wave which he eventually felt compelled to recognise as the work of the Holy Spirit. For some of his congregation, the events were terrifying---not least because the church doors had to be barred during worship against great masses of rowdy outsider demanding admission in order to witness the extraordinary events taking place inside. Eventually, the London Presbytery took action: in May 1832 Irving and his supporters were locked out of their church and had to find accommodation for worship elsewhere. In March of the following year Irving was summoned by the church of Scotland to appear at Annan as defendent in a heresy trial, found guilty of preaching heretical doctrine on the question of Our Lord's human nature, and deposed from the Presbyterian ministry---though it is interesting that today he is very largely rehabilitated in Church of Scotland's history: his statue now stands in the main square of Annan, and there is a window dedicated to him in Glasgow Cathedral (where he is buried). The trial was a travesty of justice: careful study of Irving's incarnational doctrine reveals that, though he may occasionally have been indiscreet in his precise choice of words when carried away in his sermons, the interpretations assumed by the Scottish Ecclesiastical Court were not in accord with his extensive writings on the subject, and one is bound to conclude that the real purpose of holding the trial was to rid the Scottish Church of a minister whose harbouring of charismatic phenomena was a serious embarrassment to an otherwise somewhat dour and certainly most orderly Calvinistic Communion. It was alleged at Irving's trial that he had declared Christ to be sinful by nature--but this he had never done. It is clear that he always declared Christ to have been "without sin". The question which he had explored both in his writings and in his preaching was whether the sinlessness of Christ's flesh derived from the flesh of His Mother or from the divine indwelling of the Holy Spirit---coming out firmly in favour of the latter, for he followed the Patristic dictum that "what was not assumed was not saved". The Catholic Apostolic always followed Irving in this understanding of the sinlessness of Christ, and hence strongly attacked (as most Orthodox also do for the same reason) the Roman doctrine of the Immaculate Conception of Mary.

The apostolic root of the Catholic Apostolic Church arose partly from its charismatic root and partly out of the emerging need for the government of a body which was gradually taking shape as various charismatic congregations were expelled from their respective Communions. Some of

the prophetic utterances had been directed to the need for a restoration of the apostolate to the Church, seeing in the episcopate alone (i.e. without an overriding apostolic office) a cause of dissension and fragmentation rather than a unifying role within the Church. On 7th November 1832 during a prayer meeting held in Irving's house, Drummond spoke ecstatically to the effect that Cardale was called to be an apostle, and this was accepted as the voice of the Holy Spirit. No apostolic act was carried out by Cardale, however, until the 24th December, when, acting upon ecstatically-spoken words, he ordained an evangelist and, two days later (also acting on prophetic instruction) consecrated Drummond as angel (i.e. bishop) of the Albury congregation which he had gathered around him---the term "angel" being preferred because it was considered to subsume the conventional episcopal office and to carry with it specific additional implications of eschatological spiritual rule. Irving, who had by now returned to his Newman Street congregation was forbidden by Cardale to carry out sacramental acts---though he was not debarred from preaching---but, after a few days, he too was ordained by Cardale as angel over his congregation; but in the following year, i.e. 1834, he developed consumption and died on 8th December during a visit to Scotland. Meanwhile, Drummond had been called prophetically to the apostleship in September 1833, and further calls were made over the two following years until a college of twelve apostles was completed. Interestingly enough, one designated person declined to take up the apostolic office and, by analogy with the case of Judas, two possible replacements were called, one of whom was chosen by prophetic utterance. The idea of the restoration of apostles was not entirely new: it had appeared from time to time throughout the history of the Church, and, following the Reformation, in both Roman Catholic and Protestant circles as well as within Eastern Orthodoxy, as the Catholic Apostolic were at pains to point out.

The ecumenical root of the Catholic Apostolic Church has two aspects. First, as already noted, the Albury Conferences had a Pan-Protestant membership (though with Anglicans in a majority). But, whilst the Conferences were being held, charismatic phenomena occurred in a group of Roman Catholic parishes in Bavaria, which were to lead to their excommunication by the Roman authorities and incorporation within the Catholic Apostolic body. It is of interest to note that, though by far the largest number of eventual German adherents to the body were Lutherans, the first Germans to accept its principles were Roman Catholics. The Catholic Apostolic Church thus came to include clergy and laity from all the mainstream Western Churches, though not from Eastern Orthodoxy---thus the term "ecumenical" in this context needs qualification (as indeed it so often does when it is used in Western Christian reports today). The second ecumenical aspect arises from the claim, made by the Apostolic College, to have been divinely constituted to restore the broken unity of the Church within the spiritual rule of restored apostles. By accepting the charismatic phenomena as being a genuine outpouring of the Holy Spirit upon the whole Church---the "later rain" of James 5:7---the Catholic Apostolics were committed to an ecumenical outlook which, though its hopes never materialised, never the less remained throughout its existence a significant part of its formal intercessory prayer. Their concept of the Church remained always generous---they did not wish to unchurch any baptized Christian, and throughout, they recognized baptism as the mark of membership of the Body of Christ.

The early days of the body

Early in July 1835 it was prophesied that on the 14th of that month the Holy Spirit would 'separate' the apostles for their universal work just as Paul and Barnabas had been 'separated' (Acts 13: 2-3). By this time there were seven major congregations in London, each with its own ordained angel, which together were said to form the 'Council of Zion', typifying the perfected Universal Church. These congregations gathered for a formal act of 'separating' the apostles--- freeing them from any secular or local ecclesiastical duties in order to take up their position of rule in the Universal Church. It is important to note that this did not and could not constitute an act of ordination in any sense whatever. The apostles were considered to be directly called by the Holy Spirit through prophetic utterance, and therefore to be ordained of God. All other ministers received their orders from the restored apostles, who alone did not need any sign of ordination through men's hands.

After their 'separation' the new apostles retired for a year to Albury for prayer, meditation, prophetic revelation, and discussion on the setting-in-order of the new body which had come into existence and for which they were now responsible as rulers under God. Acting on prophetic instruction, they prepared testimonies on the sad state of Christendom and the need for the apostolic authority, now divinely established. These they delivered to the chief Heads of Church and States in Europe, the principal one or "Great Testimony" (as it came to be known) being addressed to the Pope, the Emperor of Austria, and King of France---all three seen as symbols of the usurpation of the rule of Christ: the Pope as symbol of the usurpation of Christ's spiritual rule, the Emperor of the usurpation of His universal sovereignty, and the King (as monarch by popular choice) of the usurpation of power by the people, exemplifying the democratic principle that authority stems from the people rather than from God.

Their next prime considerations were directed towards the forms of ministry and the liturgical worship to be authorised; but first, (acting on prophetic instructions) they divided Christendom (the new Israel) into twelve 'tribes', each named after one of the tribes of the old Israel, and each the responsibility of one of the apostles. Thus England with Wales became Judah, Scotland and Switzerland Reuben, Ireland and Greece Naphtali, and so on. The division was declared to be "typical": i.e. it reflected the national characteristics of the peoples concerned. Acting also on prophetic words, they determined on a double four-fold structure of the ministry. In addition to the three traditional orders of angels, priests, and deacons, superimposed upon which were apostles (making a fourfold ministry of 'order'), they assigned to the traditional orders a fourfold ministry of 'character' corresponding (as they saw it) to the four elements of the soul: the will, the imagination, the understanding, and the affections. We must appreciate that, following the concept of the human person as having been created in the image of God, they saw that image as necessarily Trinitarian and rejected the popular body-soul dichotomy of the person (which they said led to a dubious eschatology) in favour of the threefold division into body, soul, and spirit---their interpretation of "soul" was therefore effectively that of the Patristic Greek understanding of "psyche". We may note in passing that their teaching on creation, the fall, and the restoration of the image of God in Christ, together with their eschatological concept of cosmic transfiguration, was derived from Patristic study and hence very largely in accord with Eastern rather than Western Christian theology. The fourfold 'character' of ministry allocated to the clergy the title of "elder", "prophet", "evangelist" or "pastor". Thus Catholic Apostolic clergy were designated as: "elders"---symbolizing apostolic rule and ministering to the will; "prophets"---interpreting the Scriptures and the inner promptings of the Holy Spirit and ministering to the imagination; "evangelists"---proclaiming the truths of the Gospel and ministering to the understanding, or "pastors"---reminding all of the need for holiness and ministering to the affections. Thus an individual ordained minister might be an angel-prophet, or a priest-elder, or a deacon-evangelist, and so on. (The ordained prophets must, however, be distinguished from the charismatic prophets: any person, ordained or lay, might be the latter, simply as the Spirit moved him or her.) The clergy wore vestments appropriate to their specific 'character': gold for elders, blue for prophets, red for evangelists, and white for pastors, though purple (symbolizing rule) was worn by angels in charge of congregations and by the apostles when visiting their flocks. The total complement of clergy required for congregations was extremely large and very seldom fully realized. The financial arrangements for the maintenance of the full-time ministry were ensured, however, by a strict teaching on tithing, though the actual practice of tithing was never individually scrutinized but left to the conscience of each Church member.

(continue to the next issue)

Στιγμιότυπο ἀπό τόν Ἁγιασμό γιά τήν ἔναρξη τῶν μαθημάτων στό Ἑλληνικό Σχολεῖο τῆς Κοινότητος Ἀπ. Βαρνάβα Wood Green. Διακρίνονται, ἐκτός ἀπό τόν Σεβασμιώτατο, ἡ Δήμαρχος τοῦ Haringey, ἡ Ἐκπαιδευτική Σύμβουλος τῆς Ἑλλάδος, ἡ προϊσταμένη τῆς ΚΕΑ και ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος.

THE DIVINE LITURGY GOD'S KALEIDOSCOPE

by Gregory C. Atkin

CHAPTER ONE

FORM, BACKGROUND AND EARLY HISTORICAL SOURCES

(Continued from the previous issue)

'Then He took bread, and blessed and broke it, and gave it to them saying, "This is My Body, given for you, do this to recall Me". (Saint Luke 22:19)

In obedience to the command given by the Lord to His apostles, the Church meets to celebrate the Holy Mystery of the Divine Liturgy. That which the Church does at the Divine Liturgy is found, in part, within the words of our introductory text and its following verse.

What, then, is the Divine Liturgy? It is a many-faceted Jewel, but this answer and any other single answer can never be enough. The essentials of the Divine Liturgy can be laid-out in order, and explained one by one, if enough space and time permit. It can also be presented in terms of three sections: a/ Protheses and Preparation of the faithful, b/ Liturgy of the Catechumens (i.e., those who are receiving instruction in preparation for their Baptism), and c/ Liturgy of the Faithful. It can be studied in its historic setting, shewing a/ the foundations on which the Lord and His Church designed the basis of he Divine Liturgy from the synagogue service, the temple service, and more especially the ceremonial meal common to every Jewish home, and b/ its development from the actual Mystical Supper in the Upper Room on the night on which the Lord was betrayed, the instructions of Saint Paul to Saint Timothy stating for whom we ought to pray (I Timothy 2:1-3); through the other early Christian documents such as the Didachi: the Apostolic Constitutions attributed to Saint Hippolytos; the Epistle to Smyrna from Saint Ignatios Theophoros of Antioch; the Apologetikos No.39 of Tertullian; Dialogue No.116 of Saint Justin Martyr; the Epistle to the Corinthians of Saint Clement of Rome; Origen's homilies On Exodos No.13.3, On Levitikos No.9.10, On Numbers No.16.9, On the Canticle of Canticles No.3.11, and his commentary on Matthew 26:26-28; the Liturgy of Saint James, and those of Saint Basil-the-Great of Caesarea, Saint John Chrysostomos, Saint Mark of Alexandria, and Saints Addai and Mari, and the Presanctified Liturgy attributed to Saint Gregory-the-Dialoguist of Rome. (Some of these writings are to be found in Early Christian Writings translated into English by Maxwell Staniforth and published in 1968 by Penguin Books Limited, while others appear in The Eucharist - Message Of The Fathers Of The Church - 7 - by Daniel J. Sheerin and published in 1986 by Michael Glazier Inc.).

English translation of the Divine Liturgy are readily available, but most are unfortunately suspect, and mistakenly in pseudo-sixteenth century type English. (While sympathising with the desire to present a text which is reverent, as ecclesiastical sixteenth century English is, it must surely be possible to use a form of English which could be equally reverent in tone and yet more easily understood).

We can also note the effect of the secrecy which was necessary in the Liturgical celebrations during the many years of persecution against Christianity; the effect of the acceptance of Christianity by Saint Constantine-the-Great, the lavish developments imposed on the Great Church by the faithful and through monastic influence. Finally, we can examine the origin of each item within the Divine Liturgy in the light of Holy Scripture, whether through the actions done or the words spoken.

As can be seen, the possibilities offered by the foregoing considerations could lead us into all sorts of byeways, some of which are clearly important, while others are mere elements of interest rather than of importance. A few small pointers to begin with, are helpful because they offer us a shape on which to hang the remainder of our information. It is only when this basic shape is understood that we can hope to understand anything else about the subject.

What, precisely is the Divine Liturgy - what does it mean? Divine is that which is related to God by dedication or, because it has no other association in particular, as opposed to Secular (worldly) which is related only to the limitations of time and space. Divine is that which is made Holy by God Who is not made Holy but is so by His Very Nature.

Liturgy is made-up of two Greek words signifying Public Work. The Liturgy is the Work of the Church which the Lord has set for us to do collectively as a living body of Christians, and therefore as the Living Body of Christ. It is Public, not because its performance is given to those who are not Christians as well as those who are, but rather because the Work is for the benefit of the whole of humanity, which, because the whole of creation was made by God for humanity (Genesis 1:29-30), must therefore affect creation as a whole.

"Having just written about benefits, it might be interesting to consider what these benefits are.

Thanksgiving is offered to God by the Church on behalf of all people for His Divine Providence, which is the means of our physical and mental sustenance. Our thanksgiving, in turn, increases the benefits which come from the Divine Providence, in that, with thanksgiving, we increase our capacity for, and become more receptive to God's Bounty. Thanksgiving - Εὐχαριστία- from which one of the titles for the Divine Liturgy, namely Eucharist, comes, is a most important and an integral aspect of the Divine Liturgy.

Divine Providence is, the mercy given by God to us all, and the Divine Grace made available to all Christians in His Holy Orthodox Church through His Holy Mysteries for the spiritual nourishment and progress which leads us towards attaining God's likeness. This includes, especially, the Sacrifice of Our Lord and Saviour Jesus the Christ - His offering of Himself made present during each celebration of the Divine Liturgy; the effects of which Holy Sacrifice were to be made available to all in every age. The change of bread and wine into the Lord's Holy Body and Blood in the Divine Liturgy fulfil His promise. "And see, I am with you until the close of the ages" (Saint Matthew 28.20) in an unique manner.

(to be continued)

THE GREEK ORTHODOX YOUTH OF G. BRITAIN
Diakonia & Martyria

A Lecture by Fr. Raphael

On Friday, 5th October, in the evening, in the hall of Saint Barnabas' Church, Wood Green, the Greek Orthodox Youth Of Great Britain met to listen to a lecture presented by Fr. Raphael from the Monastery Of Saint John-The-Baptist, Tolleshunt Knights, about Service and Witness in the Christian Life today.

Eschewing the use of notes, Fr. Raphael dealt with each of his topics - Service and Witness - separately, and then proceeded to exhibit the inter-relationship between the two, building-up a coherent presentation of his thoughts in the minds of the many who were present. Fr. Raphael certainly gave his listeners plenty of thoughts over which to mull. He dealt with the topics, both historically and in their possible application for life today.

Among his practical suggestions, which, of course for all included prayer, he presented:- submission to the call of the priesthood, the making of prosphora, and the involvement in the Church's mission, maintenance and philanthropic activities. All these things were covered and many more, and, on close inspection, rank as both acts of service, and acts of witness.

Refreshments followed, and then, returning to their places, a discussion between Fr. Raphael and those present began. Particularly interesting was the two differing and equally valid views concerning the attendance of unruly children throughout the Divine Liturgy. Both sides of this argument had been raised from the floor of the meeting. A creche of some type or another was mentioned, and Father Athanasios, the Protosynkellos of the Archdiocese, explained that such a project had already been improvised through the use of the actual hall in which they were sitting being equipped with loud-speakers for use in broadcasting the Liturgy into the hall.

The evening finished with thanks from the chairlady Miss Vassilia Charalambous, both to Fr. Raphael for his address, to Fr. Athanasios for the use of the hall, and to everyone present for coming to make the evening such a success.

Gregory Atkin

FRIENDS OF CYPRUS PARAPLEGIC ORGANISATION

On the 4th of July 1989 the Friends of Cyprus Paraplegic Athletes Organisation (F.C.P.A.) was registered as a Charitable Organisation (No. 801627).

The main aim of the F.C.P.A., as laid down in the Constitution is to provide or assist in providing recreation facilities for physically handicapped persons particularly those of Cypriot Nationality and in particular to support and to promote Olympic style games events and competitions for such persons who by reason of their infirmity have need of such facilities with the object of improving their quality of life.

Mr. A. Artemiou Founder/Chairman of the F.C.P.A., would like to thank everybody who has supported his efforts in establishing this Charity. In particular His Eminence The Archbishop of Thyateira and Great Britain, Mr. Gregorios. It is a great honour and a privilege to have Him as our Patron.

We had our first major fund raising event as a Registered Charity on the 6th May 1990 at the Royal National Hotel Russell Square London WC1.

It was a great success and our Patron His Eminence the Archbishop of Thyateira and Great Britain Mr. Gregorios and our Guest of Honour His Excellency the High Commissioner of Cyprus Mr. Tassos Panayides both expressed publicly their support and encouragement for our aims as follows:-

His Eminence - I quote
"I am delighted to be here at this social and philanthropic gathering the aims of which are purely charitable, Christian, humane and social. People need each other and people should share their wealth their health and their happiness because it is an enormously charitable deed. That is how civilised societies live. That is how the Christian ideology established. When we pray we always call upon our charitable and philanthropic God".

His Excellency - I quote
"It is a great honour to be part of this social gathering, which is something different, something special. It is not one of those meetings, functions, which we have so often during the period of the year. I believe that we have a duty, I believe we have an obligation, I believe that we are in the boundaries of Christianity, in the boundaries of humanity, when we try to help this sympathetic class of people, to enable them to have a better and more comfortable life".

Our sincere thanks go to all those who attended on the evening and also those who donated both personal and corporate gifts for the event.

On the 27th of July 1990, a small team of Cypriot Paraplegic Athletes took part in the International Games at the Stoke Mandanville Hospital, Aylesburry, with great success, winning a gold medal in swimming. The team was visited by the Chairman Mr. A. Artemiou and the treasurer Miss N. Forward. The F.C.P.A., purchased Javelins and a Bow for the Cypriot team. The F.C.P.A. intends to sponsor the Cypriot team in next year's International Games which will be held again at the Stoke Mandanville Hospital.

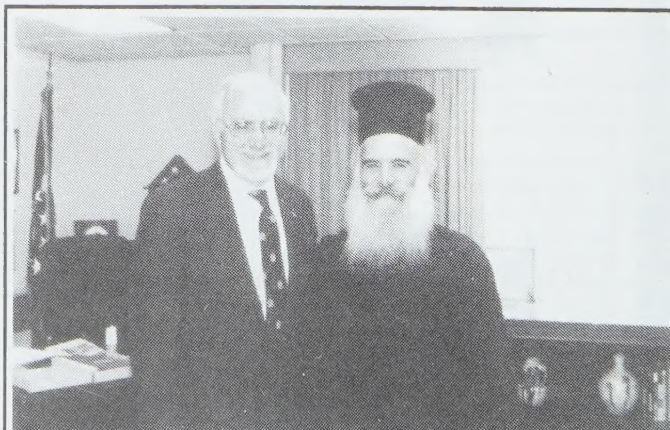
A. Artemiou

From left to right: J. Joannides, (Member) D. Lagos (Member), P. Demosthenous (Vice-chairman), His Eminence the Archbishop Gregorios (Patron), Andreas Artemiou (Chairman/Founder), N. Forward (Treasurer).

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

1. Πρακτικά Θεολογικού Συνεδρίου, Ἱ. Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, Θεσ/κη. 1988.
2. Κων/νου Δ. Καλοκύρη, Ἡ τέχνη στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κατά τήν Παλαιότερη καί τή Σύγχρονη Ἐποχή, Ἱ. Μητρ. Θεσ/κης, Θεσ/κη, 1988.
3. Νικολάου Ι. Σωτηροπούλου, Ἑρμηνεία Δύσκολων Χωρίων τῆς Γραφῆς, Ἀθήνα, 1985.
4. The Katamarus of the Holy Coptic Orthodox Church, St. Mary and St. Michael Coptic Orthodox Church of Scotland, Glasgow, 1988.
5. Ἀλεξ. Κ. Καραπανογόπουλου, Ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀθήνα, 1990.
6. Δρ. Γεωργίου Δημ. Γεωργόπουλου, Στοιχεῖα Κοινωνικῆς Ψυχολογίας καί Μεταφυσικῆς, Ἀθήνα, 1990.
7. Μοναχοῦ Π. Ἁγιορείτου, Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης, Ἱερόν Ἡσυχαστήριον Μοναζουσῶν, "Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος", Σουρωτή Θεσσαλονίκη, 1987.
8. Κων/νου Β. Σχουτέρη, Πρώιμοι Ὁμολογίαι τῶν Ἐλεύθερων Ἀγγλικῶν Ἐκκλησιῶν, Ἀθήνα, 1985.
9. Ἱ. Μητρόπολη Ἀλεξανδρούπολης, Ἡ Ἁγία Γλυκερία, Ἐκδ. "Γνωριμία", Ἀλεξανδρούπολη, 1989.
10. Ἄντρης Ἡρακλέους, Ἑταιρεῖες καί Ἐμπράγματη Ἀσφάλεια, Λευκωσία, 1988.
11. Πρακτικά Συνεδρίου Στελεχῶν, Ἱ. Μητρ. Θεσσαλονίκης, Χριστιανική Καταφυγή Νέων " Ὁ Ἅγιος Δημήτριος", Θεσσαλονίκη, 1989.
12. Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος, Ἐπιστολή Ἐσώτατης Συμβουλῆς, Ἐκδ. Ἀποστολ. Διακονίας, Ἀθήνα, 1990.
13. Sinasi Basegmez, Icons, Yari kredi Yayinlari, Istanbul, 1989.
14. Ἀρχ. Φιλόθεος, Ἀκολουθία Πλήρης και Πανηγυρική τοῦ Ἁγίου Ἐνδοξου Νέου Ὁσιομάρτυρος Γεδεών τοῦ Καρακαλλινοῦ, Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Καρακάλλου, Ἅγιον Ὄρος, 1989.
15. Μοναχοῦ Π. Ἁγιορείτου, Ὁ Ἅγιος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης, Ἱερό Ἡσυχαστήριο Μοναζουσῶν "Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος", Θεσ/κη, 1987.
16. Dr. S. Panteli, London, the Royal City, Interworld Publications Ltd., 1989.
17. Dr. S. Panteli, The Making of Modern Cyprus, Interworld Publications, Herts, 1990.
18. Ἀρχιμ. Μακαρίου Βαρλά, Ἐργασιακό Περιβάλλον, ἐκδ. "Ἀποστολ. Διακονία", Ἀθήνα, 1989.
19. Κέντρο Ἱστορίας Θεσσαλονίκης, τοῦ Δήμου θεσσαλονίκης, "Χριστιανική Θεσσαλονίκη-Παλαιολόγειος Ἐποχή" , Θεσσαλονίκη, 1989.
20. Anuradha Vittachi, Earth Confernce One: Sharing and vision for our Planet, Shambhala Publication, Massachusetts, 1989.
21. Ἀρχιμ. Τιμοθέου, Καθηγουμένου Ἱ. Μ. Παρακλήτου, Ὅσιος τοῦ Σάρωφ, ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός Ἀττικῆς, 1988.
22. George k. Angelinaras, The Megali Panaghia Monastery Samos, Bishopric of Samow and Ikaria, 1989.
23. Κωνσταντίνου Σουτέρη-Στ. Σ. Φωτίου, " Ὁ Ἅγιος Νεόφυτος καί ὁ Σύγχρονος Κόσμος", Ἱερά Βασιλική καί Σταυροπηγιακή Μονή Ἁγ. Νεοφύτου, Πάφος, 1989.
24. Γεράσιμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου, Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Παισίου τοῦ Κεφαλλῆνος, Ἅγιον Ὄρος, 1990.
25. Sophocles Ch. Andreades, A Text of Modern Greek, Eptalofos Co. Ltd, Manchester, 1974.
26. "Ἐκκλησιαστική Ἀλήθεια Κων/λεως", (ἐπανέκδοση) Πατριαρχικό Ἵδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσσαλονίκη, 1988.
27. George Tornaritis, Mediterranean Sea Shells, Cyprus, 1987.
28. Vassillis Sphyroeras, Anna Avramea, Sp. Asdrahas. "Maps and Map-makers of the Aegean" Olkow Ltd., Athens, 1985.
29. Ἀρχιεπ. Βασιλείου Κριβοσέϊν, (μετάφρ. Π. Σχουτέρη), "Μέσα στό φῶς τοῦ Χριστοῦ", Ἐκδ. "Τo Περιβόλι τῆς Παναγίας", Θεσσαλονίκη, 1983.
30. Σοφοκλή Χ-Ἀνδρεάδη, Τά Πρωτοβρόχια μου, Manchester, 1989.
31. "Χάρτες καί Ἀντλαντες", Πολιτιστικό Ἵδρυμα Τραπέζης Κύπρου, Λευκωσία, 1989.
32. Γεωργίου Ν. Παπανικολάου, Διονυσίου Σολωμοῦ "Ἅπαντα", Ἐκδ. Δημ. Παπαδήμα, Ἀθήνα, 1986.
33. Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου, παιδικά φτερουγίσματα, Λευκωσία, 1989.
34. Ἀγαπίου Ἱερομονάχου καί Νικοδήμου Μοναχοῦ, "Πηδάλιον τῆς Νοητῆς Νηός της Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίας", Ἐκδ. οἶκος "Ἀστήρ" Ἀλεξ. Παπαδημητρίου, Ἀθήνα, 1957.
35. Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ, εἰς τήν Ἁγίαν Γέννησιν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, (μετ. Κ. Χαραλαμπίδης), Ὀρθ. Πνευματικό Κέντρο Λεμεσοῦ, 1988.
36. Μητροπολίτου Κορίνθου Παντελεήμονος Καρανικόλα, Σταλαγματιές Μυστικοῦ Μάννα. Ἐκδ. "Πνοή", Κόρινθος, 1990.
37. Γεωργίου Στ. Βαγιανοῦ, "Ἡ Θρησκευτική Ἀγωγή στήν Πρωτοβάθμια Ἐκπαίδευση", Θεσσαλονίκη, 1989.
38. Light From the East, A symposium on the Oriental Orthodox and Assyrian Churches, Anglican Book Centre, Toronto, 1988.
39. Δρ. Γεωργίου Δ. Γεωργόπουλου, Κοινωνιολογία της Θρησκείας, Ἀθήνα, 1989.

Κατά τήν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στήν Ἀθήνα, ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε φιλοφρονητική συνάντηση μέ τόν Ἑλληνοαμερικανό Πρέσβυ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ Σωτῆρχο. Στιγμιότυπο ἀπό τήν συνάντηση αὐτή.

ΕΠΑΦΕΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

1. Παρέστη στήν προσευχή πού διοργάνωσε τό Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀγγλίας στό Ρωμαιοκαθολικό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Southwark. Εὐλόγησε τό γάμο τοῦ Μιχάλη καί τῆς Λούσης Σοφοκλείδη. Τό ἀπόγευμα τέλεσε Ἑσπερινό στήν Ἐκκλησία τοῦ Welshrool. Τό βράδυ ἐπισκέφθηκε καί φιλοξενήθηκε στό Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἠλία.
2. Τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στήν Κοινότητα Shrewsbury.
4. Παράθεσε γεῦμα πρός τιμή τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα τοῦ Βρετανικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν F. Colin Davies. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ διευθυντής τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου James Wardrobe.
5. Τόν ἐπισκέφθηκε ἡ Ἐπιτροπή τοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητας Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης (Croydon).
6. Μετέβη στόν Παροικιακό Σταθμό Spectrum International ὅπου ἔδωσε συνέντευξη.
7. Μετέβη στήν Κοινότητα Bournemouth ὅπου παρευρέθηκε σέ ἔκθεση φωτογραφίας τοῦ κ. Σωτήρη Χαραλάμπους.
8. Τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τοῦ Γενεσίου τῆς Παναγίας Camberwell. Τέλεσε τό γάμο τοῦ Δ. Ν. Πατέρα στό παρεκκλήσιο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.
9. Τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας. Κατόπιν τέλεσε τή βάπτιση τοῦ Rami Khouri στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας.
10. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἐπίσκοπος Μοραβίας κ. Χριστόφορος, ὁ Ἐπίσκοπος Κερκύρας κ. Τιμόθεος, ὁ Dr. Schuld (General Secretary of the Fellowship of St. Sergius and St. Alban).
11. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κος. Ἄκης Καραγιάννης.
12. Τέλεσε τόν ἁγιασμό τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου. Παρευρέθηκε σέ ἔκθεση κοσμημάτων πού διοργάνωσε ἡ ἑταιρεία Asprey πρός ἐνίσχυση τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Κατόπιν παρέστη σέ δεξίωση στήν Τσεχοσλοβάκικη Πρεσβεία πού δόθηκε πρός τιμή τοῦ Συμβουλίου Χριστιανῶν καί Ἰουδαίων.
13. Μετέβη στήν Κοινότητα Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Cheltenham ὅπου τέλεσε Θεία Λειτουργία καί φιλοξενήθηκε ἀπό τόν κ. Χάρη Ἀτάου.
14. Τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τό ἀπόγευμα ἀναχώρησε γιά τήν Ἑλλάδα ὅπου παρέμεινε μιά ἑβδομάδα.
15. Εὐλόγησε τό γάμο τοῦ Λούη καί τῆς Μαρίας Γιαννοπούλου. Φιλοξενήθηκε ἀπό τήν οἰκογένεια Β. Χ'' Ἰωάννου.
17. Συναντήθηκε μέ τόν Ὑπουργό Παιδείας τῆς Ἑλλάδος κ. Βασ. Κοντογιαννόπουλο μέ τόν ὁποῖο εἶχε μακρά συνομιλία γιά τά ζητήματα τῆς Παιδείας στήν Ὁμογένεια Μ. Βρετανίας.
18. Ἀναχώρησε γιά τήν Κύπρο ὅπου ἐπισκέφθηκε τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Βασιλείου καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου κ. Χρυσόστομο ὁ ὁποῖος καί τόν φιλοξένησε.
19. Συναντήθηκε μέ τόν Ὑπουργό Παιδείας τῆς Κύπρου, τόν Ὕπατο Ἁρμοστή τῆς Ἀγγλίας στήν Κύπρο, τόν Πρέσβυ τῆς Ἑλλάδος στήν Κύπρο κ. Π. Ἀποστολίδη, τό Δήμαρχο τοῦ Παραλιμνίου κ. Ν. Βλίττη, τό Βουλευτή ΔΗΣΥ κ. Ντ. Λόρδο.
22. Τέλεσε τό γάμο τοῦ Ἄκη καί τῆς Εὔας Καραγιάννη.
23. Λειτούργησε στήν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Παραλιμνίου. Κατόπιν ἀνεχώρησε γιά τήν Ἑλλάδα ὅπου παρέστη στό γάμο τοῦ Γιάννη καί τῆς Κλέλιας Φράγκου.
24. Πραγματοποίησε συνάντηση μέ τόν Γενικό Γραμματέα Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ κ. Ἀνδρέα Ζαΐμη.
25. Ἐπιστροφή στό Λονδῖνο.
26. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κος. Andrew Torrance, ὁ Dr. Megal (Coptic Church), ὁ F. Maximos Lavreotis.
27. Προήδρευσε σύναξης Ἀρχιερέων στό Μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.
28. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κ. Α. Ἀρτεμίου.
29. Τό ἀπόγευμα τέλεσε τό γάμο τοῦ Κωνσταντίνου καί τῆς Ἑλένης Δημητριάδη στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας.
30. Μετέβη στήν Κοινότητα Cambridge ὅπου τέλεσε τή Θεία Λειτουργία.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1. Παρέστη σέ φιλανθρωπική δεξίωση πού διοργάνωσε ἡ Βοηθητική Ἀδελφότητα τῆς Κοινότητας Wood Green. Ἐπίσης παρακολούθησε τήν Ὕψωση τῆς Σημαίας τῆς Δημοκρατίας τῆς Κύπρου στό Camden Town Hall. Τό βράδυ παρέθεσε δεξίωση πρός τιμή τοῦ Ὕπατου Ἁρμοστή τῆς Κύπρου κ. Τ. Παναγίδη στό Μέγαρο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.
2. Παρέθεσε γεῦμα πρός τιμή τοῦ Γραμματέα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Καντέρμπουρυ F. John Fenwick καί τῆς συζύγου του.
3. Τόν ἐπισκέφθηκαν ὁ κ. Ντ. Σαλεβουράκης κι ὁ Mr. Prothero. Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε πρός τιμή τοῦ κ. Παναγίδη ὁ Σύνδεσμος Ἑλληνορθοδόξων Κοινοτήτων.
4. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Ἐλευθέριος. Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδας κ. Μητσιάλης πρός τιμή τοῦ ἀποχωρήσαντος Ὕπατου Ἁρμοστή Κύπρου κ. Παναγίδη.
5. Παρέθεσε γεῦμα πρός τιμή τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Σουρώζ κ. Ἀντωνίου. Τό βράδυ παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ἡ Ἑλληνοκυπριακή Ἀδελφότητα πρός τιμή τοῦ κ. Τ. Παναγίδη.
6. Τέλεσε ἁγιασμό τῶν Σχολείων τοῦ Ἀποστ. Βαρνάβα.
7. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἁγ. Ἀντωνίου καί Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητας Ἁγίου Νικολάου Shepherds Bush.
8. Παρέστη σέ δεξίωση πού δόθηκε ἀπό τό Δημαρχεῖο Kensigton καί Chelsea γιά τόν ἑορτασμό τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἀνεξάρτητου Φιλανθρωπικοῦ Ἱδρύματος γιά τήν προστασία τῶν ἡλικιωμένων. Κατόπιν παρέστη σέ δεξίωση πού ἔδωσε ὁ κος. κι ἡ κα. Γ. Παπούλια πρός τιμή τοῦ κου Παναγίδη στήν Ἑλληνική Πρεσβεία.
9. Μετέβη στήν Κοινότητα Nottingham καί τέλεσε τή Θεία Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τῆς περιοχῆς Derby ὅπου προήδρευσε συνεδρίας γιά τή διοργάνωσή της σέ Κοινότητα.
10. Τέλεσε τή Θεία. Λειτουργία στήν πόλη Lincoln καί προήδρευσε συνεδρίας γιά τή διοργάνωσή της σέ Κοινότητα.
11. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ Σύμβουλος Τύπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας κ. Πούτος. Τό βράδυ παρέθεσε δεῖπνο πρός τιμή τοῦ κ. Frank Dungan καί τοῦ κ. John Tavener στήν Ἱερά Ἀρχεπισκοπή.
12. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς Κοινότητας τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα.
13. Παρέστη στήν ἔναρξη τῆς ἡμέρας Ὑγείας γιά τήν Κυπριακή Κοινότητα πού διοργάνωσε τό τμῆμα γιά βοήθεια καί διερμηνεία γιά θέματα ὑγείας τοῦ Γραφείου Ὑγείας Bloomsbury.
14. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Croydon. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Κοινότητας Ἁγ. Λαζάρου.
15. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κ. Γλαῦκος Κληρίδης (Πρόεδρος τοῦ ΔΗΣΥ). Παρακολούθησε συναυλία τοῦ John Tavener στό Royal Festival Hall.
16. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Παρέστη στά ἐγκαίνια τοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος στή βιβλιοθήκη τοῦ Kentish Town.
17. Προήδρευσε συνεδρίας τῆς ἐπιτροπῆς Ἁγίου Νικολάου Shepherds Bush.
18. Παρέθεσε δεῖπνο πρός τιμή τῆς κας. Σολομωνίδου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας.
19. Τόν ἐπισκέφθηκαν ὁ π. Β. Ἐγγλεζάκης κι ἡ κ. Ε. Λεβέντη οἱ ὁποῖοι καί παρεκάθησαν σέ γεῦμα εἰς τήν Ἀρχιεπισκοπήν. Παρακολούθησε Ὁμιλία τοῦ π. Ἐγγλεζάκη στό King's College.
20. Παρέστη σέ ἐκδήλωση τῆς Ἑλληνοκυπριακῆς Ἀδελφότητας μέ τήν εὐκαιρία τῆς 30ῆς Ἐπετείου τῆς Ἀνεξαρτησίας τῆς Κύπρου.
21. Τέλεσε τήν Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα Wood Green.
22. Τόν ἐπισκέφθηκε ὁ κ. Ν. Σεβαστόπουλος.
23. Προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Trust τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Παρεκάθησε σέ δεξίωση πού δόθηκε, μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν 12 χρόνων ἀπό τήν Ἐκλογή τοῦ Πάπα ΙΙ, ἀπό τόν Ρωμαιοκαθολικό Ἀρχιεπίσκοπο καί σέ ἐκδήλωση τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος.
24. Τέλεσε ἁγιασμό στή Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς.
25. Τέλεσε τόν ἑσπερινό στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας.
26. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν ἑορτάζοντα Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Edmonton. Τό βράδυ τέλεσε ἁγιασμό στή νεοϊδρυθεῖσα Σχολή Ἐπιμόρφωσης Δασκάλων Ὁμογένειας, στό Wood Green.
27. Προεξῆρχε Ἀγρυπνίας στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας.
28. Τέλεσε τή Θ. Λειτουργία στόν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας.
29. Παρεκάθησε σέ δεῖπνο πού παρέθεσε ὁ κος Σπῦρος Νεοφύτου.
30. Προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Trust τῆς Κοινότητας Ἁγίου Νικολάου.

HIS EMINENCE ARCHBISHOP GREGORIOS' DIARY

SEPTEMBER

1. He attended the Inauguration Service organized by the Committee of Christian Unity (Churches Together In England) at Saint George's Roman Catholic Cathedral, Southwark. He went to the Community of Welshpool. In the evening he received hospitality from Brother Aidan in the Monastery of Saint Elias-The-Prophet.

2. He officiated at the Methodist Chapel in Shrewsbury.

4. He gave lunch in honour of the General Secretary of The British Council of Churches, the Revd. Colin Davies. He was also visited by Mr. James Wardrobe, the Headmaster of the Hellenic College

5. He was visited by the school committee of the community of Saints Constantine & Helen (Croydon)

6. He gave an interview to the Greek Cypriot Radio - Spectrum International.

7. He attended a photography exhibition by Mr. S. Charalambous in Bridge Hotel, Bournemouth.

8 He officiated at the Holy Liturgy in the Cathedral of the Nativity of the Mother of God in Camberwell. He also officiated at the wedding of Mr. Diamantis Peteras in the Chapel of The Archdiocese.

9 He officiated at the Holy Liturgy in the Cathedral of Saint Sophia. Afterwards he officiated at the Baptism of Rami Khouri.

10 He was visited by the Bishop of Moravia, Christophoros, the Bishop of Corfu, Timotheos, and the Revd. Dr. D. Schuld (General Secretary of The Fellowship of Saint Alban And Saint Sergios.

11. He was visited by Mr. A. Karayiannis.

12. He officiated at the blessing of the Hellenic College. He attended a jewellery exhibition by the directors of Asprey. He also attended a reception at the Greek Embassy and afterwards the Czech Embassy.

13. He visited to the community of Cheltenham where he officiated at the Holy Liturgy.

14. He officiated at the Holy Liturgy in the Cathedral of The Holy Cross Hendon. In the afternoon he departed for Greece on a private visit.

15. He blessed the wedding of Louis and Maria Giannopoulou

17. He had a meeting with the Minister of Education of Greece, Mr. V. Kontoyiannopoulos.

18. He went to Cyprus on a private visit. While he was there where, he had a meeting with the President of the Cyprus Republic and with Archbishop Chrysostomos.

19. He had a meeting with the Minister of Education of Cyprus and the British High Commissioner in Cyprus.

22. He officiated at the wedding of Akis and Evanthia Karayiannis in Cyprus

23. He officiated at the Liturgy in the Church of Saint George in Paralimni. Afterwards he departed for Greece where be blessed the wedding of John and Klelia Phrangou.

24. While in Athens he had a meeting with the General Secretary for Hellenism Abroad, Mr. A. Zaimis.

26. He was visited by Mr. A.Torrance, Dr.Megali, and Fr.M.Lavreotis.

27. He presided over a meeting of the Assistant Bishops of the Archdiocese.

29. He blessed the Manor Hill Greek School. In the afternoon he officiated at the wedding of Constantine and Helen Demetriades.

30. He departed for the Community of Cambridge, where he officiated at the Holy Liturgy.

OCTOBER

1. He attended a tea party organized by the Auxiliary Society of the community of Saint Mary (Wood Green). Also he attended the raising of the flag of the Republic of Cyprus at Camden Town Hall. In the evening he gave a reception in honour of the High Commissioner of Cyprus, Mr.T.Panagides and his wife.

2. He gave lunch in honour of the Secretary to the Archbishop of Canterbury, Fr. J. Fenwick and his wife.

3. He was visited by Mrs. Salevouraki, and Mr.Q.Prothero. In the evening he sat at a dinner organized by the Association of Greek Orthodox Communities in Great Britain.

4. He was visited by Bishop Eleftherias of Nyssa. In the evening he sat at a dinner organized by the General Consul of Greece Mr. A. Mitsialis in honour of the departing Mr.T.Pangides.

5. He gave lunch in honour of the Mitropolitan of the Russian Church, Anthony of Sourozh. In the evening he sat at a dinner organized by the Greek Cypriot Brotherhood in honour of the departing Mr. T. Panagides.

6. He blessed the schools of the Community of Saint Barnabas (Wood Green).

7. He officiated at the Holy Liturgy in the Church of Saint Antonios and Saint John-The-Baptist (Caledonian Road Avenue). Afterwards he presided over a meeting of the Committee of the Community of Saint Nicholas, Shepherd's Bush.

8. He was a guest at a reception given by the Mayor and Mayoress of Kensington and Chelsea to lunch the Nicholas Freeman Memorial Trust at the Town Hall in Kensington. Also he attended a reception given by the Greek Ambassador in honour of the departing High Commissioner of Cyprus.

9. He went to the Community of Nottingham. He also officiated at a Holy Liturgy in Derby Cathedral where he also presided over a meeting in order to establish and organize a community there.

10. He officiated at a Holy Liturgy in the city of Lincoln where he presided over a meeting in order to establish and organize it as a community.

11. He was visited by the Greek Embassy Media Consulate, Mr. Poutos. He presided over a meeting of the Byzantine Music Committee. In the evening he gave a dinner in honour of Mr. F. Duggan and Mr.J.Tavener.

12. He presided over a meeting of the Community of Saint Barnabas.

13. He attended the Cypriot Health Care Information Day at the Crowndale Centre.

14. He officiated at the Holy Liturgy in the Church of Saints Constantine And Helen (Croydon). In the afternoon he presided over a meeting of the Committee of Saint Lazaros.

15. He attended the concert given by John Tavener in the Royal Festival Hall.

16. He attended the launch of the Kentish Town Libraries' new collection of Greek/Greek Cypriot books.

17. He presided over a meeting of the Committee of the Community of Saint Nicholas (Shepherd's Bush)

18. He was visited by Mrs. Solomonides.

19. He attended a lecture given by Fr.P.Englezakis in King's College London.

21. He officiated at a Holy Liturgy in the Church of Saint Barnabas (Wood Green).

23. He presided over a meeting of the Trustees of the Archdiocese. He sat at a reception given by the Apostolic Pro-Nuncio to mark the 12th anniversary of the Election of a His Holiness Pope John II.

25. He officiated at Vespers in the Church of Saint Demetrios (Edmonton).

29. He was a guest at a dinner given by Mr. Sp. Neophytou.

30. He presided over a meeting of the Trustees of the Community of Saint Nicholas.

Printed by: ST. PAUL'S PRESS
TEL.: 071-272 2804 / 071-272 4373 FAX: 071-263 3240